Έτος ΙΑ'

Τεύχος 236ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ξενάγησις τουριστῶν εἰς Ἀκρόπολιν καὶ ἀρχαιολογικὸν Μουσεῖον
ὑπὸ ἀστυφυλάκων τῆς τουριστικῆς Ἀστυνομίας

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΡΤΙΟΥ 1963 | ΤΕΥΧΟΣ 236ον

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Η "ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΓΥΝΑΙΚΩΝ ΗΘΙΚΗΣ ΕΞΥΨΩΣΕΩΣ„ ΚΑΙ Ο ΑΝΤΙΑΛΚΟΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝ[1]

Ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας
εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν
Ἐπιστημῶν κ. **ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ**

Ι. Γενικῶς.

Μετὰ συγκινήσεως παρακολουθοῦμεν ἀπὸ μακροῦ τὴν δρᾶσιν τῆς «Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως». Εἶναι Ἕνωσις ἡ ὁποία ἐδημιούργησεν ἀπὸ ἐτῶν ζωηροτάτην καὶ εὐοίωνον κίνησιν, ἐπὶ σκοπῷ ἀφυπνίσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κοινοῦ ἀπὸ τοῦ ληθάργου αὐτοῦ πρὸς ἐπικράτησιν ὑγιῶν ἀρχῶν ἐν ὡρισμέναις σημαντικαῖς περιοχαῖς τῆς ἑλληνικῆς κοινωνικῆς ζωῆς.

Μίαν δὲ πλευρὰν φωτεινὴν τοῦ τοιούτου ἔργου της ἀποτελεῖ καὶ ὁ ἀντιαλκοολικὸς αὐτῆς ἀγών, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε συνδεδεμένος καὶ μὲ τὴν προώρως ἀπελθοῦσαν ἐκ τῆς γηίνης της ζωῆς ἀείμνηστον λαμπρὰν ἐπιστήμονα ἰατρὸν καὶ ἐξαίρετον ἄνθρωπον Θάλειαν Ποταμιάνου.

Τὸ θέμα δὲ τοῦτο εἶναι καὶ ἐκεῖνο, ὅπερ ἔφερεν ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τοῦ βήματος τούτου, κατόπιν τιμητικῆς προσκλήσεως ἐκ μέρους τῆς Ἑνώσεως, καὶ δὴ ἐν ὄψει τῆς σχέσεώς του πρὸς τὴν ἐγκληματικότητα.

Τὰ περιωρισμένα χρονικὰ ὅρια τῆς ὁμιλίας μοιραίως ἐξαναγκάζουσι τὸν ὁμιλοῦντα νὰ περιορισθῇ εἰς γενικὰς ἀδρὰς γραμμάς.

ΙΙ. Δυσχέρειαι διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ἀναληφθέντος ἀντιαλκοολικοῦ ἀγῶνος.

Αἱ δυσχέρειαι πάντως τοῦ ἀναληφθέντος ὑπὸ τῆς Χριστιανικῆς Γυναικείας Ἑνώσεως ἀντιαλκοολικοῦ ἀγῶνος ἐμφανίζονται ὁμολογουμένως ἀνυπέρβλητοι καὶ ἀφορῶσιν εἰς τρεῖς πλευράς.

Καὶ τοῦτο, διότι ἐν πρώτοις ὁ ἀγὼν οὗτος κέκληται, ἵνα ἀναστρέψῃ τὸν ροῦν τῆς φοβερᾶς κοινωνικῆς νόσου τῆς οἰνοπνευματιάσεως, ἡ ὁποία ἐζυμώθη μὲ τὸ *ἀγωνιῶδες αἴτημα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς*, ἡ ὁποία, ἐν μέσῳ τῶν ὀδυνηρῶν πικριῶν τῆς γηίνης ζωῆς, ἀνέκαθεν ἐζήτησε νὰ ἀνεύρῃ οὐσίαν, χαρίζουσαν, ἔστω καὶ προσκαίρως, τὴν ψευδαίσθησιν μιᾶς λήθης καὶ μιᾶς εὐδαιμονίας.

Ἀφ' ἑτέρου, κατὰ δεύτερον λόγον, ὁ ἀντιαλκοολικὸς ἀγὼν ὀφείλει νὰ ἀνατρέψῃ τὰ μεθυστικὰ οἰνοπνευματώδη ποτά, ἅτινα ἐσυντρόφευσαν τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων διὰ μέσου τῶν αἰώνων ἀπὸ τῶν πρώτων του βημάτων ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης καὶ *ἔχουσιν ἐξαπλωθῇ βαθέως εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς* καὶ μέχρι τῆς πλέον ἀπομεμακρυσμένης γωνίας τῆς γῆς. Ἡ εὐρεῖα διάδοσις ἐξεικονίζεται ἐν τῇ Παλαιᾷ Διαθήκῃ, εἰς τὰ Ὁμηρικὰ ἔπη, εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὴν Ρώμην, εἰς τὰς

1. Διάλεξις δοθεῖσα εἰς συγκέντρωσιν, ὀργανωθεῖσαν ὑπὸ τῆς «Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως».

ἀρχαίας Ἀθήνας, καὶ τὴν λοιπὴν ἀρχαίαν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Ἀλεξανδρινὴν ἐποχήν. Τόσον δὲ διαδεδομένη ἐμφανίζεται ἡ οἰνοπνευματίασις κατὰ τοὺς ἑπομένους αἰῶνας, ὥστε περὶ τὸν 17ον αἰῶνα μ.Χ. αἱ ἀντιαλκοολικαὶ ὀργανώσεις τολμοῦν νὰ προβάλωσιν ὡς δειλὸν αἴτημα αὐτῶν τὴν σύστασιν, ὅπως πᾶν ἄτομον μὴ πίνῃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πλέον τῶν 14 ποτηρίων οἴνου. Τοιουτοτρόπως σήμερον εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τὰ πάντα γίνονται ἀφορμὴ πρὸς οἰνοποσίαν ἀτομικήν, οἰκογενειακὴν καὶ ὁμαδικήν. Ἑορταί, συγκεντρώσεις, ἐπισκέψεις, αἱ λύπαι καὶ αἱ χαραί, ἡ ἐργασία καὶ ἡ ἀνάπαυσις, ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ἐλπίς, ἡ διασκέδασις κ.ο.κ.

Τέλος τρίτον ὁ ἀντιαλκοολικὸς ἀγὼν θὰ προσκρούσῃ εἰς ὠργανωμένα οἰκονομικὰ συμφέροντα, ἅτινα συνδέονται μὲ τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν ἐμπορίαν τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν. Ἀγών, ὁ ὁποῖος ἐμφανίζεται οὐ μόνον ὡς ἄπελπις, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄστοχος ἰδίως ἐν Ἑλλάδι, ἥτις εἶναι ἡ χώρα τῶν ἀμπελώνων καὶ ἥτις ἐθεοποίησε τὴν οἰνοποσίαν ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ Διονύσου, τοῦ καὶ Βάκχου. Τοῦτο δὲ πολλῷ μᾶλλον, ἐὰν ἀναλογισθῇ τις ὅτι καὶ ἐὰν ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ κλεισθῇ ὁ εἷς ἐκ τῶν δύο κυριωτέρων κρουνῶν τῆς ἐγκληματικότητος, ὁ ὁποῖος λέγεται «οἰνόπνευμα», θὰ διηυρύνετο ὁ ἕτερος κρουνός, ὁ ὁποῖος λέγεται «πενία» καὶ «οἰκονομικὸς παράγων». Ἂς ἀντικρύσωμεν αἴφνης τὸν ἀγροτικὸν πληθυσμόν, ὅστις ἐργάζεται εἰς τὰς ἀμπέλους, τοὺς οἰνοπαραγωγικοὺς ὀργανισμούς, συνεταιρισμούς, ἀνωνύμους ἑταιρείας, ποτοποιίας, τὰ συστηματικῶς ὠργανωμένα κέντρα διὰ τὴν κατανάλωσιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν κ.ο.κ.

Καὶ ὅμως, παρὰ τὰς μνησθείσας δυσχερείας, ὁ ἀντιαλκοολικὸς ἀγὼν πρέπει νὰ γίνῃ. Καὶ τοῦτο, διότι εἶναι ἀναγκαῖος διὰ τὴν πάλην ἐναντίον μιᾶς φοβερᾶς κοινωνικῆς νόσου, τῆς οἰνοπνευματιάσεως, ἤτοι τῆς δηλητηριάσεως τῶν λαῶν. Αἱ δὲ δυσχέρειαι δὲν πρέπει νὰ παραλύωσιν, ἀλλ' ἀντιθέτως πρέπει νὰ κεντρίζωσι τὸν ἀγῶνα.

III. Ἔκτασις τῶν κινδύνων ἐκ τῆς οἰνοπνευματιάσεως γενικῶς.

Καὶ πρέπει νὰ γίνῃ σαφῶς νοητὸν ὑπὸ πάντων ὅτι πράγματι πρόκειται περὶ φοβερᾶς κοινωνικῆς νόσου, πληττούσης διττῶς:

Ἤτοι διότι ἐν πρώτοις τὸ οἰνόπνευμα, εἰσερχόμενον εἰς τὴν κυκλοφορίαν τοῦ αἵματος, διαποτίζει καὶ πλήττει ὁλόκληρον τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν, σωματικὸν καὶ ψυχικόν, διὸ καὶ ἀποστέλλει τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸ νοσοκομεῖον, εἰς τὸ σανατόριον, εἰς τὸ φρενοκομεῖον καὶ εἰς τὸ νεκροταφεῖον.

Κατὰ δεύτερον ὅμως καὶ κύριον λόγον τὸ οἰνόπνευμα ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς τὴν διαφθοράν, τὴν ἀνηθικότητα, τὴν ἐγκληματικότητα καὶ τὴν φυλακήν, ἤτοι ὁδηγεῖ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ὄντως θάνατον, τὸν ἠθικὸν τῆς ψυχῆς, ἤτοι τὸν μόνον θάνατον, τὸν ὁποῖον πρέπει νὰ φοβῆται εἷς πραγματικὸς ἄνθρωπος καὶ εἷς πραγματικὸς χριστιανός.

IV. Ἔκτασις τῆς ἐπιδράσεως τῆς οἰνοπνευματιάσεως ἐπὶ τὴν ἐγκληματικότητα.

Ἡ ἐγκληματικότης δέ, τὴν ὁποίαν γεννᾷ ὁ πότος εἶναι ἀπέραντος.

Δὲν ἔχουσι δὲ ἄδικον οἱ διακηρύσσοντες ὅτι οἱ μεγαλύτεροι τῶν πολέμων καὶ ὅλαι αἱ ἐπιδημίαι συνηνωμέναι δὲν δημιουργοῦν τόσα δράματα καὶ τόσα θύματα καὶ δὲν καταστρέφουσι τόσας ἀνθρωπίνας ὑπάρξεις, ὅσας ἡ οἰνοπνευματίασις.

Σειραὶ ὁλόκληροι στατιστικῶν ἐγκληματολογικῶν δεικνύουσι τὴν τρομακτικὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιδράσεως τοῦ οἰνοπνεύματος ἐπὶ τὴν ἐγκληματικότητα. Ἐγκλήματα βίας κατὰ προσώπων καὶ κατὰ πραγμάτων, ἐμπρησμούς, κατὰ τῶν ἠθῶν, κατὰ τῆς περιουσίας. Στατιστικαὶ γεωγραφικῆς κατανομῆς, τοπογραφικῆς κατανομῆς, χρονικῆς κατανομῆς, προσωπικῆς κατανομῆς κ.ο.κ. δεικνύουσιν ἀφθόνως τὴν τοιαύτην σχέσιν. Λόγῳ τῶν περιωρισμένων χρονικῶν ὁρίων τῆς ὁμιλίας περιοριζόμεθα νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι ἐκ τῶν στατιστικῶν τῶν διαφόρων χωρῶν ποσοστὸν ἐξικνούμενον πολὺ

πέραν τῶν 50% τῶν κατ' ἔτος τελουμένων ἐγκλημάτων, αἰτίαν ἔχει τὸ οἰνόπνευμα.

Λέγομεν δὲ καὶ «πολὺ πέραν τῶν 50%» διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

α') Πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν ἐγκληματοῦσι μόνον οἱ ἀλκοολικοί, ἤτοι οἱ ὑποδουλωθέντες καὶ ἀποκτήσαντες ροπὴν πρὸς τὸν πότον μὲ δύναμιν ἀκαταβλήτου φυσικοῦ ἐνστίκτου, ἀλλὰ καὶ οἱ ἐκ περιστάσεως πίνοντες. Ἐκ περιστάσεως δὲ πίνουσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Πανταχοῦ πέριξ ἡμῶν βλέπομεν ὅτι πίνουσι. Πανταχοῦ ὑπάρχουσι καπηλεῖα, λαϊκαὶ ἢ κοσμικαὶ ταβέρναι, ὅπου συχνάζουσιν οἱ ἄνθρωποι καὶ δηλητηριάζονται. Ἄλλοι μὲν πίνουσι διὰ νὰ λησμονήσωσι τὰ βάσανά των, ἄλλοι διὰ νὰ διασκεδάσωσιν. Ὁ ἀμαθὴς πίνει, διότι δὲν γνωρίζει ὅτι τὸ οἰνόπνευμα εἶναι δηλητήριον. Ὁ ἄλλος πίνει εἰς κοσμικὴν ταβέρναν ἢ ἐν ξενικῆς προελεύσεως οἰνοπνευματῶδες ποτόν, διὰ νὰ μὴ φανῇ κοινωνικῶς καθυστερημένος. Οἱ νέοι πίνουσι διὰ νὰ κάμωσιν ὅ,τι κάμουσι καὶ οἱ μεγαλύτεροί των καὶ διότι νομίζουσιν ὅτι τοιουτοτρόπως καὶ αὐτοὶ γίνονται μεγάλοι κ.ο.κ.

β') Πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μεθύσῃ τις βαρέως καὶ νὰ μεταβληθῇ εἰς κτῆνος διὰ νὰ ἐγκληματήσῃ. Ἀλλ' ἀρκεῖ καὶ ἡ ἐλαφρὰ μέθη ἢ ἀκόμη ἀρκοῦσι καὶ αἱ ἄνευ κἂν ἐλαφρᾶς μέθης ἐπιδράσεις τῆς πόσεως, ἵνα ὁδηγήσωσι τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν φυλακήν. Διότι καὶ αἱ μικραὶ δόσεις δημιουργοῦσι δυσχερείας εἰς τὴν ἀντίληψιν, εἰς τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν καὶ εἰς τὰς μνημονικὰς λειτουργίας, πλημμελῆ σύνδεσιν καὶ πλημμελῆ ἀντίληψιν τῶν ἐξωτερικῶν παραστάσεων καὶ τέλος παρορμητικότητα καὶ ἐρεθισμὸν τῶν κινητικῶν λειτουργιῶν. Δηλαδὴ δημιουργοῦσιν ἐπικινδύνους ἐπιδράσεις, αἵτινες ὁδηγοῦσιν εἰς ἐγκλήματα βιαιότητος, εἰς ἐγκλήματα ἐξ ἀμελείας καὶ εἰς πλεῖστα αὐτοκινητιστικὰ δυστυχήματα. Τὸ τελευταῖον δὲ τοῦτο δυστυχῶς καὶ περιέργως παρέβλεψαν αἱ κατ' ἔτος ὀργανούμεναι ἐν Ἀθήναις Ἐκθέσεις τῆς Ἀστυνομίας τῆς Τροχαίας.

γ') Πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι, ἐὰν ὁ πότος ἀποτελῇ εἰς πλεῖστα ἐγκλήματα τὴν κυρίαν ἢ ἀποκλειστικὴν αἰτίαν, εἰς πληθώραν ὅμως ἄλλων ἐγκλημάτων συμβάλλει, ἐπίσης, οὗτος, διότι ὡς σύνδρομος αἰτία ἐνισχύει τὴν τέλεσιν αὐτῶν κατὰ ποικίλους ὅσους τρόπους.

δ') Πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ πίνων δὲν κινδυνεύει μόνον ὁ ἴδιος νὰ ἐγκληματήσῃ, ἀλλὰ καὶ ὅτι κινδυνεύει νὰ γίνῃ ὁ ἴδιος καὶ θῦμα ἐγκλήματος, λ.χ. θῦμα κλοπῆς ἢ ἀσελγείας.

ε') Τέλος πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰδικῶς οἱ ἀλκοολικοὶ ἐγκληματοῦσιν ὄχι μόνον ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ πότου, ἀλλὰ καὶ ὅτι οὗτοι τελοῦσι κλοπὰς ἢ ἄλλα ἐγκλήματα κατὰ τῆς περιουσίας, ἵνα ἐξεύρωσι χρήματα διὰ τὴν προμήθειαν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

V. Ἔμμεσος ἐπίδρασις τοῦ οἰνοπνεύματος ἐπὶ τὴν ἐγκληματικότητα.

Ἀλλ' ἐὰν τὸ οἰνόπνευμα ὁδηγῇ τὸν πίνοντα καθ' ἕξιν ἢ ἐκ περιστάσεως εἰς τὸ ἔγκλημα, δυστυχῶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν δυστυχίαν, εἰς τὴν διαφθορὰν καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τὰ τέκνα τοῦ πίνοντος. Ἤτοι ἐπιδρᾷ τὸ οἰνόπνευμα εἰς τὴν ἐγκληματικότητα καὶ κατ' ἔμμεσον τρόπον. Τοῦτο δὲ συμβαίνει διὰ τῶν ἀκολούθων δύο ὁδῶν, ἤτοι ἀφ' ἑνὸς λόγῳ τῆς ἕνεκα τῆς πόσεως τῶν γονέων δημιουργίας βεβαρημένων ἀπογόνων καὶ ἀφ' ἑτέρου λόγῳ τῶν κακῶν συνθηκῶν διαπαιδαγωγήσεως τῶν τέκνων ὑπὸ γονέων, οἵτινες πίνουσιν.

Καὶ βεβαίως αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν ἡ ροπὴ πρὸς τὸν πότον δὲν κληρονομεῖται, διότι πρόκειται περὶ ἐπικτήτου ἰδιότητος καὶ αἱ ἐπίκτητοι ἰδιότητες δὲν κληρονομοῦνται. Ἐν τούτοις ὅμως, λόγῳ τῆς δηλητηριάσεως καὶ τῆς βλάβης τοῦ γεννητικοῦ συστήματος, ἕνεκα τῆς πόσεως δημιουργοῦνται ἐκτεταμένοι κίνδυνοι γεννήσεως ὑπολελειμμένων καὶ ἐπιβεβαρημένων διὰ σωματικῶν καὶ ψυχικῶν μειονεξιῶν τέκνων, οἷον ὀλιγοφρενείας καὶ ἀμβλυνοίας, ἐπιληψίας, ψυχοπαθειῶν, κυφότητος ἢ ἄλλων ἀμαρτιῶν σωματικῆς διαπλάσεως κ.ο.κ. Χαρακτηρίζονται δὲ ὑπὸ τῆς σημερινῆς Ἐγκληματολογίας τὰ ἐπιβεβαρημένα ἄτομα ὡς προσωπικότητες ἔχουσαι οἱονεὶ προδιά-

θεσιν εἰς τὸ ἔγκημα ὑπὸ τὴν ἔνοιαν ὅτι «ἡ σωματικὴ καὶ ἡ ψυχικὴ μειονεξία αὐτῶν, ἧς ἕνεκα τὰ ἄτομα ταῦτα, ἔχοντα ἧσσονα τὴν ἀντίστασιν ἐν τῷ κοινωνικῷ βίῳ, δυσχεραίνονται κατὰ τὸν τραχὺν περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα καὶ εὐχερέστερον ὑποκύπτουσιν εἰς πειρασμοὺς τοῦ βίου καὶ ἐγκληματοῦσιν».

Ἀλλὰ βεβαίως καὶ ἡ διαπαιδαγώγησις τῶν τέκνων ἐκ μέρους γονέων οἰνοφλύγων εἶναι σαθρὰ καὶ ὁδηγεῖ ἑπομένως τὸ οἰνόπνευμα καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ ταύτης τὰ τέκνα εἰς τὴν διαφθοράν, εἰς τὴν ἐγκληματικότητα καὶ εἰς τὴν φυλακήν. Διότι, ὅπισθεν τοῦ οἰνόφλυγος γονέως ἀντικρύζομεν οὐ μόνον ἔλλειψιν ἐπιβλέψεως τῶν τέκνων, ἀλλὰ εὐρέως ἠθικὴν ἐκβαναύσωσιν τοῦ γεννήτορος, οἰκιακὰς ἔριδας, βλασφημίας καὶ βιαιότητας, γενετησίαν ἀνηθικότητα ἐξικνουμένην μέχρι θυγατρομειξίας, ἀναισχυντίαν, αἰσχρότητα καὶ σκληρότητα, ἐξοικείωσιν ὁλοκλήρου τῆς οἰκογενείας πρὸς τὴν κοινωνικὴν ἀταξίαν καὶ τὴν διαφθορὰν καὶ τὸ ἔγκλημα, τέλος δὲ σὺν τοῖς ἄλλοις νοσηρότητα καὶ πενίαν.

VI. Πάλη κατὰ τῶν κινδύνων ἐκ τῆς οἰνοπνευματιάσεως.

Τελευτῶντες θὰ ἔπρεπε πλὴν ἄλλων νὰ ἔλθωμεν καὶ εἰς τὸ θέμα τῆς πάλης κατὰ τῶν κινδύνων ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος. Τὸ θέμα εἶναι ἐκτεταμένον καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ συμπεριλάβωμεν εἰς τὴν σημερινὴν ὁμιλίαν. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον ἀρκούμεθα νὰ ὑποσημειώσωμεν τὰ ἀκόλουθα μόνον κύρια σημεῖα :

α΄) Ἀπαιτεῖται κατάργησις τῆς διαφημίσεως τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, αἴφνης διὰ τῆς βραβεύσεως τῶν καλυτέρων οἴνων ἢ διὰ τῆς διοργανώσεως ἑορτῶν τοῦ κρασιοῦ ἢ τοῦ Βάκχου ἢ διὰ τοῦ συρμοῦ τῆς κοσμικῆς ταβέρνας.

β΄) Ἀπαιτεῖται διαφώτισις τοῦ κοινοῦ ἀπὸ τῆς νεαρᾶς ἡλικίας καὶ πάσης τάξεως καὶ πάσης περιφερείας διὰ σειρᾶς μέτρων, ἐπὶ τῇ βάσει συστηματικοῦ προγραμματισμοῦ περὶ τῶν ἐκ τοῦ οἰνοπνεύματος κινδύνων.

γ΄) Ἀπαιτεῖται σειρὰ μέτρων πρὸς περιορισμὸν τῆς καταναλώσεως τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν, ἐπὶ τῇ βάσει συστηματικοῦ προγραμματισμοῦ.

δ΄) Ἀπαιτεῖται ἡ ἐξασφάλισις θεραπευτικῆς ἀγωγῆς ἀποτοξινώσεως τῶν ἤδη ὑποδουλωθέντων εἰς τὸ οἰνόπνευμα ἐντὸς εἰδικοῦ ψυχιατρικοῦ θεραπευτηρίου, ὡς καὶ ἡ μετὰ τὴν ἀποθεραπείαν των προστατευτικὴ παρακολούθησις αὐτῶν πρὸς ἀποφυγὴν ὑποτροπῆς εἰς τὴν οἰνοπνευματίασιν.

Γενικῶς δὲ ἐπιθυμοῦμεν νὰ τονίσωμεν ὅτι ἀποτελεῖ τραγικὴν πλάνην ἡ γνώμη, καθ' ἣν ἡ παραγωγὴ καὶ ἡ ἐμπορία τῶν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν εἶναι διὰ μίαν χώραν, ἄρα καὶ διὰ τὴν Ἑλλάδα, πηγὴ οἰκονομικῶν προσόδων καὶ οἰκονομικῆς εὐεξίας. Διότι ἡ οἰνοπνευματίασις στοιχίζει εἰς ἓν κράτος περισσότερον ἢ ὅσον τοῦτο ἐσοδεύει. Διότι ἡ χώρα, ἵνα προφυλαχθῇ ἀπὸ τὰ φοβερὰ καὶ θλιβερὰ ἐκ τῆς οἰνοπνευματιάσεως ἀποτελέσματα, εἶναι ἐξηναγκασμένη νὰ δαπανᾷ καὶ διασκορπίζῃ περισσότερα τῶν ὅσων ἐναποταμιεύει, ἐκμεταλλευομένη τὴν μάστιγα.

Δυστυχῶς δὲ τοιαύτη εἶναι ἡ πολιτεία τοῦ κράτους καὶ προκειμένου περὶ ἄλλων ἐγκληματογόνων μαστίγων. Λ.χ. τὸ κράτος ὑποθάλπει καὶ ἐκμεταλλεύεται οἰκονομικῶς τὰς κινηματογραφικὰς ἐπιχειρήσεις, ἔστω καὶ ἐὰν πρόκειται περὶ ρυπαροῦ κινηματογράφου, ὅστις γεννᾷ διαφθοράν, τὴν ὁποίαν ὅμως διὰ νὰ ἀντιμετωπίσωμεν, πρέπει νὰ ἐξοδεύσωμεν πολλαπλάσια τῶν ἀποταμιευθέντων ἐκ τῆς σχετικῆς φορολογίας. Ἢ λ.χ. τὸ κράτος ὑποθάλπει τὸ πάθος τοῦ τυχηροῦ παιγνίου διὰ τοῦ πρὸ-πὸ ἢ διὰ τῶν καζίνων ἢ τοῦ ἱπποδρόμου, ἵνα δημιουργήσῃ ὡρισμένα κρατικὰ ἔσοδα, ἔστω καὶ ἄν, διὰ νὰ ἀντιμετωπισθῇ ἡ ἐντεῦθεν γεννωμένη διαφθορά, πρέπει νὰ ἐξοδευθῶσι πολλαπλάσια τῶν ἀποταμιευθέντων.

Τελευτῶντες ἐπιθυμοῦμεν μετ' ἐνδομύχου πνευματικῆς χαρᾶς νὰ ἀπευθύνωμεν ἐγκάρδια συγχαρητήρια πρὸς τὰς ἀποτελούσας τὴν Χριστιανικὴν Γυναικείαν Ἕνωσιν ἐριτίμους καὶ ἐπιλέκτους Κυρίας διὰ τὴν φωτεινὴν δρᾶσίν των καὶ τὸ ζωογόνον ἔργον των, ἔργον χριστιανικῆς πίστεως, ἐλπίδος καὶ ἀγάπης.

Ι. ΠΑΠΑΖΑΧΑΡΙΟΥ

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XIII. Τὰ παλαιὰ πορνεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅσον ηὔξανον εἰς πληθυσμὸν αἱ Ἀθῆναι, ὡς πρωτεύουσα πλέον τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, τόσον ηὔξανε καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν πορνείων. Δυστυχῶς δὲν εἶχε ληφθῆ καμμία νομοθετικὴ ἢ διοικητικὴ πρόνοια καὶ τὰ πορνεῖα ἐγκαθίσταντο εἰς διαφόρους συνοικίας τῆς πόλεως, καὶ εἰς τὰς πλέον κεντρικὰς ἢ ἀριστοκρατικὰς ἀκόμη, μὲ ἀποτέλεσμα δεκάδες ὁλόκληροι ἐντίμων οἰκογενειῶν, αἱ ὁποῖαι εἶχον τὴν ἀτυχίαν νὰ ἐγκατασταθοῦν εἰς τὴν παραπλεύρως τῆς οἰκίας των οἰκίαν «παληόσπιτο», νὰ ἐνοχλοῦνται ὑπερβολικὰ καὶ ἰδίως τὰς νύκτας ἐκ τῆς τοιαύτης γειτνιάσεως. Διότι, ὅπως καὶ προηγουμένως εἴπομεν, αἱ θορυβώδεις σκηναὶ τῶν ἀπαιτητικῶν πελατῶν ἦσαν καθημεριναὶ καὶ αἱ μεταξὺ σωματεμπόρων συμπλοκαί, διὰ λόγους... ἐρωτικῆς ἢ μᾶλλον χρηματικῆς ἀντιζηλίας, εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Ἡ παλαιὰ δημοτικὴ Ἀστυνομία καὶ μετέπειτα ἡ στρατιωτικὴ καὶ κατόπιν ἡ Χωροφυλακὴ ἐνδιεφέροντο κυρίως διὰ τὴν καθαριότητα τῶν οἴκων ἀνοχῆς καὶ τὴν ὑγιεινὴν κατάστασιν τῶν τροφίμων γυναικῶν, διὰ νὰ μὴ μεταδίδωνται ἀφροδίσια πάθη καὶ ὄχι διὰ τὰς ἐνοχλήσεις τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν γειτόνων.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὡς δεκαετὴς μαθητὴς τοῦ σχολαρχείου, φοιτῶν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Θουκυδίδου ΣΤ' σχολαρχεῖον καὶ ὡς διαμένων εἰς τὴν συνοικίαν Μητροπόλεως, ἑκάστην μεσημβρίαν καὶ ἕκαστον ἀπόγευμα, ὅταν ἐπεστρέφομεν ἀπὸ τὸ μάθημα μὲ τοὺς συμμαθητάς μου ἐστεκόμεθα ἀρκετὰ λεπτὰ τῆς ὥρας εἰς τὴν ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν ὁδῶν Ἀπόλλωνος καὶ Ἁγίου Ἀνδρέου οἰκοδομήν, παραπλεύρως σχεδὸν τοῦ μεγάρου καὶ τῆς σχολῆς τῶν ἐμποροϋπαλλήλων, διὰ νὰ κοιτάξωμεν τὰς βαμμένας καὶ ἐψιμυθιωμένας ἐκείνας κυρίας, αἱ ὁποῖαι ἐκάθηντο εἰς τὰ παράθυρα μὲ τὰ φὰς-ἀ-μαίν τους εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μὲ διαφόρους ἀκισμοὺς πρὸς τὰ πλήθη διὰ τὴν ἄγραν πελατῶν. Κατ' ἀρχὰς μᾶς ἔκαμεν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸ μαθητικό μας μυαλὸ τὸ βάψιμον τῶν παρειῶν, τῶν χειλέων καὶ τῶν φρυδιῶν τῶν γυναικῶν ἐκείνων, διότι ἐκείνην τὴν κατὰ τὸ 1910 ἐποχήν, οὔτε αἱ νεαραὶ μητέρες μας, οὔτε αἱ νεαραὶ σύζυγοι, οὔτε αἱ ἀδελφαί μας ἐβάφοντο καὶ κατ' αὐτὸν μάλιστα τὸν τρόπον. Τὸ κραγιόν, τὰ ρίμελ, τὰ κομπάκτ καὶ τὰ εἰδικὰ κραγιὸν διὰ τὰ βλέφαρα καὶ τὰ μάτια ἦσαν ἄγνωστα εἰς ὅλας τὰς γυναῖκας, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς τροφίμους τῶν διαφθορείων καὶ τῶν τροφίμων τῶν καφὲ-σαντὰν καὶ τῶν καφὲ-ἀμάν. Δεκαετεῖς καὶ ἐνδεκαετεῖς μόλις, ἐμάθαμεν ἀπὸ τότε τὴν ἐργασίαν ἐκείνων τῶν γυναικῶν τοῦ ἀριστοκρατικοῦ διαφθορείου τῆς συνοικίας Μητροπόλεως, τοῦ εὑρισκομένου μόλις εἰς ἀπόστασιν ἑκατοντάδος μέτρων ἀπὸ τοῦ Μητροπολιτικοῦ Ναοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Ἐλευθερίου ἀφ' ἑνός, καὶ εἰς ἴσην ἀπόστασιν καὶ ἐπὶ τῆς ἰδίας ὁδοῦ μὲ τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου καὶ τῆς κατοικίας τοῦ τότε Μητροπολίτου Ἀθηνῶν καὶ μετέπειτα Ἀρχιεπισκόπου πάσης Ἑλλάδος. Καὶ ἀφοῦ ἐγνωρίσαμεν μὲ ποῖον τρόπον ἔτερπαν τοὺς πελάτας των ἐκεῖναι αἱ κυρίαι ἐμάθαμεν καὶ τί ἐστοίχιζεν ἡ ἐπίσκεψις εἰς τὸ ἀνεγνωρισμένον διαφθορεῖον. Διότι ἡ «βίζιτα» εἶχε παρακαλῶ ἓν ὁλόκληρον 25δραχμον, δηλαδὴ κάτι ὀλιγώτερον τῶν 30 περίπου δραχμῶν ποὺ εἶχε τότε, 1910, ἡ χρυσῆ λίρα καὶ τὸ δεκαπενταπλάσιον σχεδὸν τοῦ ἡμερομισθίου τῆς ἐποχῆς, τὸ ὁποῖον δὲν ἔφθανε κἂν τὰς δύο δραχμάς. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, διὰ νὰ συγκρίνετε τὰς τιμάς, τὸ κρέας τὸ

βόειον ἐτιμᾶτο πρὸς 1,20 τὴν ὀκᾶν, ὁ ἀμνὸς πρὸς 1,30, τὸ λάδι πρὸς 80 λεπτά, τὸ ψωμὶ πρὸς 50 λεπτὰ ἡ ὀκὰ καὶ ὁ «Φαληρέας», δηλαδὴ ἡ λαχταριστὴ μαρίδα τοῦ Φαλήρου, μόλις 40 λεπτὰ τὴν ὀκάν. Καὶ τὸ ποσὸν αὐτὸ τῶν 25 δραχμῶν διὰ τὴν σαρκικὴν ἀπόλαυσιν μᾶς ἐφαίνετο τερατῶδες, συγκρινόμενον πρὸς τὸ μαθητικὸν «χαρτζηλίκι» τὸ ὁποῖον ἦτο μία πεντάρα, 5 λεπτὰ τῆς δραχμῆς, διὰ νὰ πάρωμεν ἕνα κουλούρι καὶ μία δεκάρα κατὰ Κυριακήν, διότι ἐκτὸς ἀπὸ τὸ κουλούρι ἔπρεπε νὰ εἴχομεν καὶ ἄλλην μίαν πεντάραν διὰ νὰ ἀγοράσωμεν κερί.

Μὰ φυσικὰ ἐκεῖνο τὸ διαφθορεῖον θὰ ἀπετέλει ἐξαίρεσιν, ἴσως διότι, καθὼς ἐλέγετο, εἶχε τροφίμους Γαλλίδας, καὶ τὰ ἄλλα θὰ ἦσαν κάπως εὐθυνότερα. Τοῦτο τὸ συνάγω διότι ὅταν μετὰ μίαν ἑξαετίαν, πρόσηβος πλέον, ἠναγκάσθην νὰ προσφύγω εἰς τὸν πωλούμενον ἔρωτα, παρὰ τὴν ἐπελθοῦσαν ἐν τῷ μεταξὺ ἀκρίβειαν εἰς τὰ τρόφιμα, συνεπείᾳ τοῦ πρώτου παγκοσμίου πολέμου, 1914, ἀλλὰ τὴν μὴ ἐλάττωσιν πάντως τῆς χρυσῆς ἀξίας τῆς δραχμῆς, εὗρον τιμὰς κατὰ πολὺ μικροτέρας. Ἡ συνήθης τιμὴ ἦτο τῶν πέντε δραχμῶν, ἐνῶ εἰς τὰ κάπως καλύτερα τὰ ὀλίγα λεπτὰ «σαρκικοῦ ἔρωτος» ἐτιμῶντο πρὸς 10 δραχμάς, εἰς τὰ ἀκόμη καλύτερα 15 καὶ εἰς τὰ «ἀριστοκρατικὰ» 25. Αὐτὰ εἰς τὰ ἀνεγνωρισμένα διαφθορεῖα, διότι ὑπῆρχον καὶ τὰ «μυστικά», μὲ τὰς τιμὰς ἀπὸ 15-40 χρυσῶν δραχμῶν.

Σὺν τῷ χρόνῳ καὶ ἴσως κατόπιν τῶν διαμαρτυριῶν τῶν γειτόνων καὶ πιέσεως τῶν ἁρμοδίων ἀστυνομικῶν ἀρχῶν τὰ ἀνεγνωρισμένα διαφθορεῖα ἤρχισαν νὰ συγκεντροῦνται εἰς ὡρισμένους δρόμους καὶ εἰς ὡρισμένας συνοικίας. Καὶ ἐνθυμοῦμαι ὅτι δύο ἢ τρία ἐξ αὐτῶν, «τοῦ ταλήρου λαϊκά», δηλαδὴ τῶν πέντε δραχμῶν, ἦσαν ἑκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ Ζήνωνος, δύο ἢ τρία εἰς μερικὰ χαμόσπιτα τῆς ὁδοῦ Σωκράτους καὶ ἔναντι ἀκριβῶς τῆς ὁδοῦ Λυκούργου, τρία ἢ τέσσαρα, κάπως καλύτερα, ἀλλὰ τῶν δέκα δραχμῶν, ὄπισθεν τοῦ Δημαρχείου, ἄλλα εἰς τὰς ὁδοὺς Γαμβέττα, Γλάδστωνος, Χαλκοκονδύλη, Ἁγ. Κωνσταντίνου, Ψαρῶν, Σουλίου καὶ Κλεισόβης. Εἰς τὴν ὁδὸν Κλεισόβης ἡ τιμὴ ἦτο ἀκριβωτέρα, διότι εἶχε 15 δραχμὰς καὶ τὸ ἓν τῶν ἐκεῖ διαφθορείων εἶχε τροφίμους Γαλλίδας. Τώρα τί εἴδους Γαλλίδες ἦσαν ἐκεῖναι αἱ ὁποῖαι ἔφευγον ἀπὸ τὴν πατρίδα τους καὶ ἤρχοντο ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ ἐξασκήσουν τοιούτου εἴδους ἀνέντιμα ἐπαγγέλματα σᾶς ἀφίνω νὰ τὸ φαντασθῆτε. Ἄλλα πάλιν ἦσαν ἐγκατεστημένα εἰς οἰκήματα δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τῆς ὁδοῦ Μάρνη, ἄλλα εἰς τὴν ὁδὸν Ψαρρῶν, εἰς τὰς ὁδοὺς Γερανίου καὶ Ἀναξαγόρα, ἓν εἰς τὴν ὁδὸν Ἀγησιλάου, ἓν ἢ δύο ἐπὶ τῆς πλατείας Κάνιγγος καὶ ἓν εἰς τὴν διασταύρωσιν τῶν ὁδῶν Πατησίων καὶ Βερανζέρου, ἄνωθεν ἑνὸς λαϊκοῦ ξενοδοχείου, τὸ ὁποῖον κατεῖχε τὸν πρῶτον ὄροφον μὲ εἴσοδον ἐκ τῆς ὁδοῦ Πατησίων, ἐνῶ τὸ διαφθορεῖον εἶχεν εἴσοδον ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κάνιγγος. Τέλος ὑπῆρχε καὶ ἕνα φημισμένον εἰς τὸν ὑπόκοσμον διαφθορεῖον, τὸ γνωστὸν ὡς «παληόσπιτο τῆς Καρεκλοῦς», μὲ τιμὴν ἐπισκέψεως τῶν δύο μόνον δραχμῶν. Διατὶ ὠνομάσθη οὕτω τὸ ἀγνοῶ, ἀλλ' ἐνθυμοῦμαι τὰς κωμικοτραγικὰς συνθήκας ὑπὸ τὰς ὁποίας τὸ ἐγνώρισα.

Κάποιαν χειμωνιάτικην νύκτα τοῦ 1917 ἐνῶ μὲ τὸν μακαρίτην Δημήτριον Ἀρνέλλον, ἐκλεκτὸν συνάδελφον καὶ ἀρχηγὸν τότε τοῦ ἀστυνομικοῦ ρεπορτάζ, ἐργαζόμενον εἰς τὰς «Ἀθήνας» τοῦ Πὼπ καὶ τὴν «Πολιτείαν» τοῦ Νικολούδη ἐκαθήμεθα, ὅπως συνήθως, εἰς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, περιμένοντες κανὲν τηλεφώνημα διὰ κανένα συμβάν, δεδομένου ὅτι τότε μόνον ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις ἦτο συνδεδεμένη τηλεφωνικῶς καὶ μὲ παμπάλαια τηλέφωνα-καβουντιστήρια, μὲ τὰ ἐννέα (ἀριθμ. 9)!! ἀστυνομικὰ Τμήματα τῶν Ἀθηνῶν εἰσέβαλεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἀξιωματικοῦ τῆς ὑπηρεσίας ἀνθυπομοιράρχου ὁ χωροφύλαξ τηλεφωνητὴς τῆς νυκτὸς διὰ νὰ τοῦ ἀναγγείλῃ:

—Τὸ Γον Τμῆμα μὲ εἰδοποίησεν ὅτι τώρα δὰ στῆς Καρεκλοῦς τὸ παληόσπιτο ἔγινεν ἕνας φόνος.

Ἐπεταχθήκαμε ἀμέσως ὄρθιοι μὲ τὸν μακαρίτη τὸν Ἀρνέλλον. Φόνος γιὰ μᾶς ἦτο ἡ πιὸ σπουδαία εἴδησις καί, ἀνεξαρτήτως ἀπὸ τὰς πληροφορίας ποὺ θὰ ἐπαίρναμεν ἀπὸ τὴν Χωροφυλακήν, ποὺ εἶχε τότε τὰ καθήκοντα τῆς Ἀστυνομίας, ἔπρεπε νὰ κινηθῶμεν ἀμέσως, καὶ μάλιστα πεζῇ παρακαλῶ, διότι αἱ πτωχαὶ τότε ἐφημερίδες μας δὲν ἀνεγνώριζαν ἀμαξαγώγια καὶ τὰ ταξὶ ἦσαν ἀνύπαρκτα, ἔπρεπε νὰ τρέξωμεν πρῶτα ἐπὶ τόπου διὰ νὰ ἔχωμεν ἐπιτόπιον ρεπορτὰζ καὶ πληροφορίας ἀπὸ πρῶτο χέρι καὶ νὰ τρέξωμεν νὰ προλάβωμεν τὴν εἴδησιν εἰς τὸ τυπογραφεῖον πρὶν ἡ κλείση τὸ φύλλον ἢ καὶ ἐν ἀνάγκη νὰ βγάλωμεν δευτέραν ἔκδοσιν. Διότι, ὅπως εἴπομεν, ὁ φόνος ἦτο ἡ πλέον ἐντυπωσιακὴ εἴδησις καὶ δὲν ἐννοεῖτο νὰ ὑστερήσῃ ὡς πρὸς αὐτὴν ἡ ἐφημερίς.

Ἐφύγαμεν λοιπὸν τρέχοντες καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς. Καὶ τότε ἔξαφνα ὁ μακαρίτης ὁ Ἀρνέλλος μὲ ἠρώτησεν ;

—Ἀπὸ ποῦ θὰ πᾶμε σ' αὐτὸ τὸ παληόσπιτο ;

—Καὶ ποῦ θέλεις νὰ ξέρω ; τοῦ ἀπήντησα.

—Ἄμ' ποιὸς θὰ τὸ ξέρῃ; Ἐσὺ εἶσαι παιδὶ πρᾶγμα ἐπάνω στὴ βράσι σου. Ἐγὼ θὰ τὸ ξέρω ποὺ ἔχω ἓξ παιδιὰ καὶ τὰ μεγαλύτερα κοντεύουν νὰ εἶναι τῆς ἡλικίας σου ; Ἐνόμιζα ὅτι θὰ τὸ ἤξερες. Λαθεύτηκα... Θὰ ρωτήσουμε καὶ θὰ τὸ βροῦμε.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς συνηντήσαμεν ἕνα ἄγνωστον εἰς ἡμᾶς ἐνωμοτάρχην. Καὶ λέγω ἄγνωστον διότι ὄχι μόνον οἱ ἀξιωματικοί, ἀλλὰ καὶ οἱ πλεῖστοι ὑπαξιωματικοὶ καὶ οἱ χωροφύλακες τῆς μικρᾶς τότε ἑλληνικῆς πρωτευούσης μᾶς ἤξερον ὀνομαστὶ τοὺς ἀστυνομικοὺς συντάκτας. Ἐν πάσει περιπτώσει ὁ «γέρος», ὅπως ἀποκαλούσαμεν μὲ σεβασμὸν οἱ ἄλλοι συνάδελφοι τὸν μακαρίτην τὸν Ἀρνέλλον, ἐστάθη ἐμπρὸς εἰς τὸν ἐνωμοτάρχην καὶ τὸν ἠρώτησε:

—Μήπως ξέρετε κ. ἐνωμοτάρχα ποῦ εἶναι τῆς Καρεκλοῦς τὸ «μαγαζί» ; Ξέρετε εἴμαστε δημοσιογράφοι καὶ ἔγινε ἐκεῖ πρὸ ὀλίγου ἕνας φόνος...

Ἀλλ' ὁ ἐνωμοτάρχης συνεκλονίσθη μὲ τὴν πρώτην ἐρώτησιν καὶ δὲν ἤκουσε κἂν φαίνεται τὴν αἰτιολογίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἀνεζητούσαμεν πληροφορίας καὶ ἐξανέστη. Ἐστάθη ἐπειλητικὸς ἔμπροσθέν μας, ἔστριψε μὲ τὰς δύο του χεῖρας τὸ δεξιὸν καὶ ἀριστερὸν ἠνωρθωμένον ἄκρον τοῦ ἀρειμανίου του μύστακος καὶ μᾶς εἶπε:

—Καὶ τολμήσατε βρὲ νὰ ρωτήσετε ἐμένα γι' αὐτὸ τὸ παληόσπιτο ; Καὶ γιατὶ μὲ περάσατε; Ἐμένα μωρὲ τὸν πατέρα ὀχτὼ παιδιῶν; Νὰ χαθῆτε ἀπὸ μπρός μου. Γρήγορα μάλιστα. Μὴ σᾶς χώσω στὸ μπουντρούμι.

Ἀπεμακρύνθημεν γελῶντας μὲ τὸν ἀείμνηστον Ἀρνέλλον διὰ τὴν παρεξήγησιν καὶ ἐδέησε νὰ καταφύγωμεν εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μηλιδώνη, καὶ παρὰ τὴν Ἀρμενικὴν ἐκκλησίαν, Γον ἀστυνομικὸν Τμῆμα Ψυρρῆ-Μεταξουργείου, ὅπου ἐμάθαμεν ἐπὶ τέλους ποὺ ἔκειτο ὁ δυσώνυμος τῆς Καρεκλοῦς οἶκος καὶ τὸν ἐπεσκέφθημεν διὰ τὸ σύνηθες ρεπορτάζ. Ὁ φόνος ἐγένετο κατόπιν συμπλοκῆς δύο σωματεμπόρων περὶ τὴν κατάκτησιν μιᾶς ἱεροδούλου, περασμένης κάπως ἡλικίας, φρικώδους τὴν θέαν, ἀηδοῦς τὴν ἐμφάνισιν, ἡ ὁποία ὅμως «τραβοῦσε τὸν κόσμο» καὶ εἶχε μεγάλας εἰσπράξεις. Ἀπὸ τοὺς ἀντιζήλους «νταβατζῆδες» ὁ ἕνας ἐφονεύθη καὶ ὁ ἄλλος, ὁ φονεύς, συνελήφθη. Ὅταν κατεφθάσαμεν ἡμεῖς εὕρομεν τρίτον, γνωστὸν θυρωρὸν λέσχης τῆς ὁδοῦ Λυκούργου, ὁ ὁποῖος ἐφρόντιζε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, διὰ νὰ κατακτήσῃ τὰς εἰσπράξεις της. Τὸ ἐνδιαίτημα ἐκεῖνο, ὅπου ἡ τιμὴ τῆς γυναικείας σαρκὸς εἶχε μόνον δύο δραχμάς, εἶχε κάτι τὸ ἀηδιαστικόν. Ἂν καὶ τὰ πατώματά του ἐσφουγγαρίζοντο κάθε μεσημέρι, κατόπιν διαταγῆς τῆς Ἀστυνομίας, ἐβρωμοῦσε ὁλόκληρο ἀπὸ τὴ μούχλα, ἀπὸ τὴ σαπίλα, ἀπὸ τὶς σφουγγαρισμένες σανίδες, ἀπὸ τὰ βουτηγμένα στὶς ἀράχνες ταβάνια του, ἀπὸ τὸ χασίς, ἐπειδὴ οἱ πλεῖστοι τῶν θαμώνων ἦσαν χασισοπόται, ἀπὸ τὰς ἰδίας τὰς τροφίμους, αἱ ὁποῖαι ἐβρωμοῦσαν καὶ ἔζεχναν, ἀπὸ τὸν μόσχον καὶ τὸ

πατσουλί. Ἠπόρησα, καίτοι νέος, πῶς ἐσύχναζαν ἄνδρες εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐνδιαίτημα τῶν δύο χρυσῶν δραχμῶν.

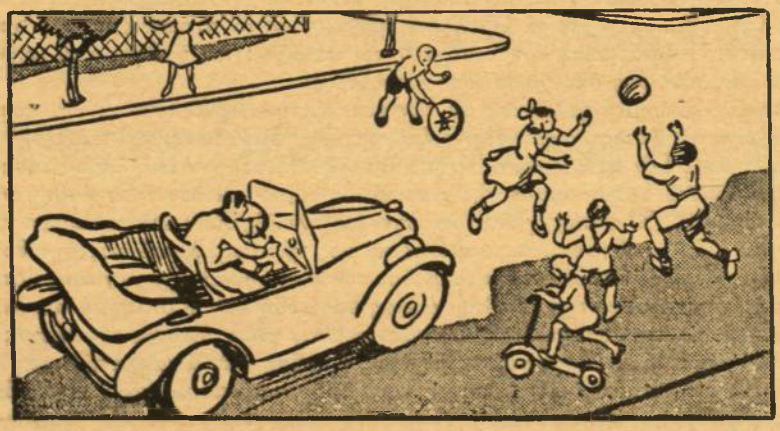
Εἰς ἕκαστον τῶν διαφθορείων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἀνέφερα προηγουμένως, ὑπῆρχον δέκα καὶ δεκαπέντε καὶ εἴκοσι τρόφιμοι ἀκόμη. Κάθε μία ἦτο φυσικὰ ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ ἔχη τὸ ἰδικόν της δωμάτιον καὶ δι' αὐτό, ὅταν περὶ ὥραν τρίτην ἢ τετάρτην πρωινήν, βραδύτερον πολὺ καθωρίσθη ὅτι ἡ ἐργασία ἐτελείωνε τὴν 2αν καὶ ὕστερα τὴν 1ην πρωινήν, ἐκοιμῶντο δύο ἢ καὶ τρεῖς ἀκόμη εἰς καθένα ἀπὸ τὰ διπλᾶ κρεβάτια. Καὶ τότε, κατὰ τὰς κακὰς γλώσσας, ἴσως ἀηδιασμέναι ἀπὸ τὰς τόσας καὶ τόσας ἐπισκέψεις ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἀπογεύματος μέχρι τῶν πρωινῶν ὡρῶν καὶ ἀσυγκίνητοι πλέον ἀπὸ αὐτὴν τὴν ρουτίναν, παρεδίδοντο εἰς φιλομόφυλα ὄργια μεταξύ των.

Αἱ τρόφιμοι τῶν διαφθορείων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἦσαν μόνον «πουλημένες σκλάβες», ἀλλὰ ὑπέκειντο συγχρόνως εἰς τὴν αὐστηροτέραν πειθαρχίαν. Πᾶσα ἀνυπακοὴ εἰς τὸν πελάτην ἢ τὴν διευθύντριαν τοῦ οἴκου, τὴν περίφημον «μαμάν», ἐτιμωρεῖτο ἀπὸ τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχὰς τῆς Χωροφυλακῆς κατὰ τὸν σκληρότερον τρόπον. Ἐκλείοντο δι' ἕνα ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα εἰς τὸ «Γκάζι», εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὰ «Βοῦρλα», εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ εἰς τὴν «Ἄριαν», εἰς τὰς Πάτρας.

Ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν εἰς τὸ ἑπόμενον.

(Συνεχίζεται)

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Προσέχετε ἰδιαιτέρως τὰ μικρὰ παιδιά, δὲν μπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι διὰ τὰς κινήσεις των. Ὅταν τὰ βλέπετε νὰ παίζουν εἰς τὸν δρόμον ἢ εἰς τὰ πεζοδρόμια, ἐλαττώνετε τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου σας, γιὰ νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ συμβῇ δυστύχημα καὶ στὴν ἀνάγκη κορνάρετε δυνατά

Η ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. **Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ**

1. Ἡ ἐγκληματικότης τῶν νέων εἰς τὴν Ἀμερικήν.

Αἱ Ἀστυνομίαι τῶν περισσοτέρων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ἐκυκλοφόρησαν πρό τινος διαφόρους στατιστικοὺς πίνακας, ἐκ τῆς μελέτης τῶν ὁποίων καταφαίνεται ὅτι τὰ περισσότερα κρούσματα παιδικῆς ἐγκληματικότητος κατὰ τὸ ἔτος 1962, ἐσημειώθησαν εἰς τὰς πόλεις τῆς Νέας Ὑόρκης, τοῦ Σὰν Φραντζῖσκο καὶ τοῦ Σικάγου.

Ἑκατοντάδες ἀνηλίκων εἰς τὰς ἀναφερθείσας ἀμερικανικὰς πόλεις διέπραξαν, κατὰ τὸ διαρρεῦσαν ἔτος, ἐγκλήματα καὶ ληστείας ἢ ἐξεδήλωσαν τάσεις νὰ διαπράξουν ἐγκλήματα. Μερικὰ ἀπὸ τὰ παιδιὰ αὐτά, δὲν ὑπερέβησαν ἀκόμη τὸ 16ον ἔτος τῆς ἡλικίας των καὶ ὅμως ἐσκέφθησαν καὶ συμπεριεφέρθησαν μὲ τὴν ψυχρότητα ἐμπείρων ἐγκληματιῶν.

Ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ἔκαμεν εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας τῆς Ἀμερικῆς, ἡ περίπτωσις τῆς δολοφονίας δύο ἀνηλίκων Νέγρων εἰς Νέαν Ὑόρκην κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1962. Οἱ δύο Νέγροι εὑρέθησαν οἰκτρῶς παραμορφωμένοι ἀπὸ τοὺς τροχοὺς ἁμαξοστοιχίας, μάλιστα μέχρι τοιούτου σημείου, ὥστε νὰ μὴν ἀναγνωρισθοῦν ποῖοι ἦσαν. Ὅλως τυχαίως ἀπεκαλύφθη ὅτι οἱ δύο μικροὶ Νέγροι ἔπεσαν θύματα στυγερᾶς δολοφονίας ἀνηλίκων λευκῶν, οἱ ὁποῖοι ἠθέλησαν νὰ τοὺς ἐκδικηθοῦν, διότι παρηνώχλησαν δύο συμμαθητρίας των.

Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ εἶχε σχεδιασθῆ μὲ τόσην τελειότητα, ὥστε ἐξέπληξε καὶ τοὺς πλέον ἐμπείρους Ἀμερικανοὺς ἀστυνομικούς. Οἱ δύο Νέγροι παρεσύρθησαν ἀπὸ τοὺς ἀνηλίκους ἐγκληματίας, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἐμέθυσαν μὲ οἰνοπνευματώδη ποτά, ἀναμειμιγμένα μὲ ἰσχυρὰν δόσιν ναρκωτικῶν. Ἀφοῦ οἱ Νέγροι ἔχασαν τὰς αἰσθήσεις των, μετεφέρθησαν ἀπὸ τοὺς συνομηλίκους των λευκοὺς εἰς τὰς σιδηροτροχιὰς τῶν ἁμαξοστοιχιῶν, ὅπου καὶ ἐπολτοποιήθησαν ἐντὸς ὀλίγου ἀπὸ διελθοῦσαν ἁμαξοστοιχίαν. Τὸ ἔγκλημα αὐτὸ ἀπεκαλύφθη ὅλως τυχαίως ὑπὸ ἑνὸς ἐμπείρου ἀστυνομικοῦ.

Αἱ συμμορίαι ἐξ ἄλλου τῶν μικρῶν γκάγκστερς ἔκαμαν κυριολεκτικῶς θαύματα, εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην κατὰ τὸ 1962. Συμμορίαι νεαρῶν γκάγκστερς ἐλήστευσαν ἰδιωτικὰ ταμιευτήρια, ἀσφαλιστικὰς ἑταιρείας, ὀργανισμοὺς κοινῆς ὠφελείας καὶ δύο ὑποκαταστήματα Τραπεζῶν. Εἰς τὸ Σὰν Φραντζῖσκο καὶ τὸ Σικᾶγον, ἐκτὸς τῶν ληστειῶν, οἱ μικροὶ κακοποιοὶ διέπραξαν πολλὰ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα ἀνεστάτωσαν τὴν Ἀστυνομίαν καὶ τὴν κοινὴν γνώμην.

Ἐπίσης εἰς τὴν Εὐρώπην ἐδημοσιεύθησαν στατιστικαὶ ἀνάλογοι μὲ ἐκείνας τῆς ἀμερικανικῆς Ἀστυνομίας, αἱ ὁποῖαι ἀφίνουν σαφῶς νὰ ἐννοηθῆ ὅτι εἰς παγκόσμιον κλίμακα ὑπάρχει τάσις τῶν ἀνηλίκων πρὸς τὸ ἔγκλημα. Εἰς τὴν Μεγάλην Βρεταννίαν καὶ εἰδικὰ εἰς τὸ Λονδῖνον καὶ τὸ Λίβερπουλ ἐσημειώθησαν κατὰ τὸ 1962 πολλαὶ ληστεῖαι, βιασμοὶ καὶ δολοφονίαι, μὲ δράστας ἀνηλίκους.

Ὡσαύτως εἰς τὴν Γαλλίαν, τὴν Γερμανίαν καὶ Ἰταλίαν, ἐσημειώθησαν πολυάριθμα κρούσματα ἐγκληματικῆς δράσεως ἀπὸ μικρούς, οἱ ὁποῖοι δὲν ὑπερέβησαν τὸ 16ον ἢ 17ον ἔτος τῆς ἡλικίας των.

2. Ἡ ἐγκληματικότης τῶν νέων εἰς τὴν Ρωσίαν.

Ἐπικίνδυνα συμπτώματα παιδικῆς ἐγκληματικότητος ἐσημειώθησαν εἰς εὐρεῖαν κλίμακα καὶ εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, ὅπου αἱ ἀρχαὶ ἠναγκάσθησαν νὰ λάβουν αὐστηρότατα μέτρα.

Εἰς τὴν Μόσχαν, κατὰ τὸ πρῶτον ἑξάμηνον τοῦ 1962, ἐσημειώθησαν ἀνατριχιαστικὰ ἐγκλήματα ἀπὸ ἀνήλικα παιδιά, ἀλλὰ ὁ σοβιετικὸς τύπος ἐτήρησεν ἀπόλυτον σιγὴν ἐπὶ τῆς δραστηριότητός των καὶ ἐπὶ τῶν μέτρων τὰ ὁποῖα ἔλαβον αἱ ἀρχαί.

Πάντως, εἶναι γνωστὸν ὅτι αἱ σοβιετικαὶ ἀρχαὶ δι' αὐστηροτάτων ἐγκυκλίων

των πρὸς τοὺς διδασκάλους, συνιστοῦν ἀφύπνισιν τῆς διορατικότητός των, διὰ νὰ ἀνακαλύπτουν ἐγκαίρως τὰ συμπτώματα ἐγκληματικότητος σὲ κάθε παιδί. Οἱ «στυλιάνικ», ὅπως ἀποκαλοῦνται οἱ τέντυμπόϋς εἰς τὴν Ρωσίαν, κατὰ πληροφορίας δυτικοῦ δημοσιογράφου, ταξιδεύσαντος εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, προπορεύθησαν πρὸ πολλοῦ τῶν συναδέλφων των τῆς Δύσεως εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς ἐκδηλώσεις των.

Σήμερον, ὁ τεντυμποϊσμὸς καὶ γενικὰ ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης εἰς τὴν Ρωσίαν, ἀπασχολοῦν ζωηρῶς τὴν κυβέρνησιν καὶ τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχάς. Παρὰ τὴν ἐπίμονον σιγὴν τοῦ σοβιετικοῦ τύπου εἰς τὸ Λένινγκραντ, τὸ Κίεβον καὶ τὴν Τυφλίδα, ἐσημειώθησαν κατὰ τὸ 1962, τόσα πολλὰ κρούσματα παιδικῆς ἐγκληματικότητος, τὰ ὁποῖα εἶχον ὡς ἀποτέλεσμα νὰ ἀναγκάσουν τοὺς ἁρμοδίους νὰ ἱδρύσουν εἰδικὰ στρατόπεδα ἀναμορφώσεως ἀνηλίκων, ὡς πρῶτον μέτρον ἀντιμετωπίσεως τῆς καταστάσεως.

3. Ποῦ ὀφείλεται ἡ παιδικὴ ἐγκληματικότης.

Πολλοὶ ἐγκληματολόγοι, ψυχίατροι, δικασταί, ἀλλὰ καὶ ἀστυνομικοὶ ἠσχολήθησαν μὲ τὸ θέμα τῆς παιδικῆς ἐγκληματικότητος καὶ προσεπάθησαν νὰ ἐξηγήσουν τοὺς λόγους, εἰς τοὺς ὁποίους ὀφείλεται ἡ αὔξησις τῆς ἐγκληματικότητος τῶν νέων. Ἀρκετοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὴν ἀπέδωσαν εἰς τὰς πολλὰς ἀκαταλλήλους κινηματογραφικὰς ταινίας, αἱ ὁποῖαι συχνὰ προβάλλονται εἰς τοὺς κινηματογράφους μὲ ὑποθέσεις διαφόρους λῃστείας καὶ διαρήξεις διὰ τῆς γνωστῆς μεθόδου «ριφιφί». Ἄλλοι πάλιν ἀπέδωσαν τὴν μεγάλην ἐγκληματικότητα τῶν νέων εἰς τὴν ἔλλειψιν ἐπιβλέψεως ἐκ μέρους τῶν γονέων καὶ κηδεμόνων καὶ τὴν ἀνεπαρκῆ καθοδήγησιν καὶ νουθεσίαν των ἐκ μέρους τῶν καθηγητῶν, διδασκάλων καὶ τοῦ κλήρου.

4. Πρωτότυπος γνώμη Βρεταννοῦ ψυχιάτρου.

Ἰδοὺ ὅμως καὶ μία πρωτότυπος γνώμη, τὴν ὁποίαν διατυπώνει ὁ Βρεταννὸς ψυχίατρος Δρ Πὼλ Μπέλμπαντ, εἰς ἄρθρον του δημοσιευόμενον εἰς ἀγγλικὸν ψυχαναλυτικὸν περιοδικόν. Κατ' αὐτόν, αἱ πολλαὶ πινακίδες, μὲ τὴν λέξιν «ἀπαγορεύεται», αἱ ὁποῖαι ἔχουν τοποθετηθῆ εἰς ὅλα τὰ σημεῖα τῶν μεγάλων πόλεων, προκαλοῦν ψυχώσεις εἰς τοὺς νέους καὶ πρέπει νὰ καταργηθοῦν.

Μεταξὺ ἄλλων, ὁ Δρ Μπέλμπαντ, ἀναφέρει καὶ τὰ ἑξῆς, εἰς τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον του:

«Νομίζω ὅτι κατὰ μέγα μέρος ἡ ἀσυνήθης καὶ ἀνώμαλος συμπεριφορὰ τῆς νέας γενεᾶς ὀφείλεται εἰς τὰ πολλὰ «ἀπαγορεύεται» πού ὑπάρχουν εἰς τὸ περιβάλλον εἰς τὸ ὁποῖον ἀναπτύσσεται. Οἱ νέοι αἰσθάνονται ὅτι «σπάζουν τὰ δεσμὰ τοῦ περιβάλλοντος» ὅταν ἐνεργοῦν ἀκριβῶς ἀντίθετα ἀπὸ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καὶ πρὸ παντὸς ὅταν κάμνουν πράγματα τὰ ὁποῖα ἀπαγορεύονται.

Ἡ ἐπιγραφὴ «ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα» προκαλεῖ εἰς τοὺς νέους τὰς ἀντιδράσεις πού προκαλεῖ τὸ κόκκινο πανὶ εἰς τοὺς ταύρους. Καπνίζουν καθήμενοι κάτω ἀκριβῶς ἀπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «ἀπαγορεύεται τὸ κάπνισμα» καὶ αἰσθάνονται ἀπηλλαγμένοι, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, ἀπὸ τὸ ἄγχος τὸ ὁποῖον τοὺς τυραννεῖ. Ἀρκεῖ νὰ ἀναρτήσωμεν τὴν ἐπιγραφὴν «ἀπαγορεύεται τὸ ὁμιλεῖν» εἰς τοὺς ναοὺς καὶ ἀμέσως θὰ παρατηρήσωμεν ὅτι ὅλοι, ἀκόμη καὶ οἱ πλέον εὐλαβεῖς, αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσουν. Τοῦτο συμβαίνει καὶ μάλιστα εἰς μεγαλύτερον βαθμὸν καὶ εἰς τοὺς νέους.

Νομίζω ὅτι οἱ Δῆμοι καὶ αἱ ἄλλαι ὑπηρεσίαι θὰ πρέπει νὰ ἀφαιρέσουν ἀπὸ ὅλους τοὺς δημόσιους χώρους τὰς ἐπιγραφάς, πού περιλαμβάνουν τὴν λέξιν «ἀπαγορεύεται». Πρὸς χάριν τῆς ψυχικῆς ὑγείας τῶν νέων».

5. Ἐνδεικνυόμενα μέτρα διὰ τὴν Χώραν μας.

Εἰς τὴν χώραν μας, εὐτυχῶς, δὲν παρατηρεῖται μεγάλη ἔξαρσις εἰς τὴν παιδικὴν ἐγκληματικότητα. Χάρις καὶ εἰς τὰ προσφάτως ψηφισθέντα νομοθετικὰ διατάγ-

ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ ΠΕΖΩΝ ΚΑΙ ΟΧΗΜΑΤΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑ**

Τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας, πεζῶν καὶ αὐτοκινήτων καὶ κυρίως εἰς τὸ κεντρικὸν τμῆμα τῆς πρωτευούσης, ἀπασχολεῖ ἀπὸ μακροῦ τὰς ἁρμοδίας ὑπηρεσίας. Ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα διαδραματίζουν πρωτεύοντα ρόλον, διότι διὰ τῆς Ὑπηρεσίας Τροχαίας τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ τῆς Χωροφυλακῆς, εἶναι ὑπεύθυνα διὰ τὴν εὔρυθμον κυκλοφορίαν πεζῶν καὶ ὀχημάτων καὶ τὴν τήρησιν τῶν κανόνων καὶ διατάξεων ποὺ διέπουν τὸ κυκλοφοριακὸν σύστημα.

Τὸ θέμα δὲν εἶναι ἁπλοῦν. Ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν μελετᾶται καὶ λαμβάνονται μέτρα, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ὁποίων ἀνατίθεται εἰς τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, ὁ ρόλος τῶν ὁποίων εἶναι ἀποφασιστικός. Καὶ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα λαμβάνονται, καὶ ποὺ εἶναι συνάρτησις τοῦ ὅλου πολεοδομικοῦ σχεδίου τῆς πρωτευούσης, ἐνῶ ἀποδίδουν κατ' ἀρχὴν ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα, μετὰ πάροδον ὀλίγου χρόνου ἀποδεικνύονται ἀνίσχυρα νὰ συγκρατήσουν τὸν χείμαρρον τῶν τροχοφόρων. Ἔτσι καὶ τὸ σύστημα τῶν μονοδρόμων, τὸ ὁποῖον πράγματι ἀπέδωσεν ἄριστα ἀποτελέσματα καὶ ἀποδίδει ἀκόμη, εἰς τὸ ἐγγὺς ἢ ἀπώτερον μέλλον θὰ καταστῇ ἀνίσχυρον καὶ ἀδύναμον νὰ δώσῃ ἔστω καὶ ἐλαχίστην βελτίωσιν εἰς τὸ κυκλοφοριακὸν πρόβλημα.

Ἡ αἰτία εἶναι καὶ γνωστὴ καὶ ἔχει ἀπὸ μακροῦ ἐπισημανθῇ ἀπὸ τὰ ἁρμόδια ὄργανα. Πρῶτος λόγος εἶναι τὸ πολεοδομικὸν σχέδιον καὶ ἡ ρυμοτομία τῆς πόλεως. Καὶ ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ τὰ Ὑπουργεῖα Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων, συνεπικουρούμενα καὶ ὑπὸ τῶν Δήμων καταβάλλουν κάθε δυνατὴ προσπάθεια διὰ τὴν διάνοιξιν καὶ διαπλάτυνσιν τῶν ὁδῶν βασικῆς κυκλοφορίας, ὡς καὶ τὴν δημιουργίαν νέων ὁδῶν προσπελάσεως ἀπὸ τὸ κέντρον πρὸς τὰς ἐξόδους τῆς πόλεως, ὥστε τὰ τροχοφόρα, ἀποφεύγοντα τὸ κέντρον τῆς πόλεως, νὰ κυκλοφοροῦν εὐχερῶς εἰς τὰς ὁδικὰς ἀρτηρίας τοῦ κέντρου πρὸς τὰ ἐπαρχιακὰ κέντρα.

ματα 4000 καὶ 4090, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιβάλλονται, ὀρθῶς, αὐστηραὶ κυρώσεις εἰς τοὺς διαπράττοντας ἀδικήματα ἰδιαζούσης θρασύτητος, ἡ ἐγκληματικότης τῶν νέων ἔχει κάπως περιορισθῇ. Πλήν, ὅμως, δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἡ ἐπιβολὴ αὐστηρῶν κυρώσεων καὶ ἡ διαρκὴς θέσπισις ἀπαγορευτικῶν διατάξεων διὰ τοὺς νέους. Πρέπει νὰ τοὺς δώσωμεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ τραποῦν εἰς ἄλλας πλέον ἐπωφελεῖς καὶ ἀκινδύνους ἐνασχολήσεις. Καὶ πρὸς τοῦτο θὰ πρέπει νὰ κατασκευασθοῦν πολυάριθμα γήπεδα ἢ κτίρια ἀθλημάτων (Παλαὶ ντὲ Σπόρ), εἰς ὅλας τὰς συνοικίας, ὅπου νὰ εἶναι δυνατὸν νὰ ἀπασχοληθοῦν οἱ νέοι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὰς ὁδούς, ὅπου συγκεντροῦνται ἢ περιφέρονται ἀσκόπως, τὰ καφενεῖα ἢ τὰ σφαιριστήρια.

Ὅπως μοῦ ἔλεγεν ὁ διαπρεπὴς γυμνασιάρχης τοῦ Ζ' γυμνασίου ἀρρένων Ἀθηνῶν κ. Τηλέμαχος Ἀργυρίου, εἰς πρόσφατον συνομιλίαν, τὴν ὁποίαν εἴχομεν ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων καὶ τῶν ὑφισταμένων ἀπαγορευτικῶν διατάξεων, ἰδίᾳ ὅσον ἀφορᾷ τὴν εἴσοδον τούτων εἰς τὰ σφαιριστήρια : «Καλά, ἀπαγορεύομεν τὴν εἴσοδον τῶν ἀνηλίκων καὶ πρὸ παντὸς τῶν μαθητῶν εἰς τὰ σφαιριστήρια, εἰς τὰ καφενεῖα κ.λ.π., ἀλλὰ κάπου πρέπει νὰ πᾶνε καὶ αὐτὰ τὰ παιδιά».

Καὶ ἔχει δίκαιον ὁ κ. γυμνασιάρχης, διότι τὰ παιδιὰ εἶναι ὅλο ζωὴ καὶ πρέπει κάπου νὰ ἐκδηλωθοῦν. Καὶ δι' αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ τοὺς λέγωμεν μόνον ποῦ ἀπαγορεύεται, ἀλλὰ καὶ ποῦ ἐπιτρέπεται νὰ μεταβοῦν, πρὸς τὸ συμφέρον των καὶ πρὸς τὸ συμφέρον τῆς κοινωνίας.

Γ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ

Δεύτερος βασικὸς λόγος εἶναι ἡ αὔξησις τῶν κυκλοφορούντων αὐτοκινήτων. Σύμφωνα μὲ τὰ ἐπίσημα στατιστικὰ στοιχεῖα τῆς ἀπογραφῆς τῶν ἐν κυκλοφορίᾳ ὀχημάτων κατὰ τὴν 31ην Δεκεμβρίου 1961 ὁ ἀριθμὸς τούτων ἀνέρχεται εἰς 129.148 ὀχήματα, ἐκ τῶν ὁποίων 40.030 φορτηγά, 6.981 λεωφορεῖα, 48.834 ἐπιβατικὰ καὶ 33.303 αὐτοκίνητα - ποδήλατα. Καὶ οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ ἔχουν σημαντικὰ αὐξηθῆ κατὰ τὸ 1962, δεδομένου ὅτι μόνον εἰς τὴν περιοχὴν τῆς τέως διοικήσεως πρωτευούσης ἐτέθησαν εἰς κυκλοφορίαν κατὰ τὸ 1962 περίπου 12.000 νέα ὀχήματα, ὥστε σήμερον τὸ σύνολον τῶν κυκλοφορούντων ὀχημάτων νὰ ἀνέρχεται σὲ 147.000 περίπου. Καὶ ὁ ἀριθμὸς τούτων εἶναι τεράστιος ἂν ἀναλογισθῆ κανεὶς ὅτι κατὰ τὴν ἀπογραφὴν τοῦ 1956 ὁ ἀριθμὸς τῶν πάσης φύσεως κυκλοφορούντων ὀχημάτων ἀνήρχετο εἰς 61.944 καὶ τὸ 1954 εἰς 46.931 ὀχήματα, ποὺ σημαίνει αὔξησιν κατὰ τὴν τελευταίαν πενταετίαν κατὰ 108, 50%, δηλαδὴ ὑπερδιπλασιασμός. Καὶ φυσικὰ εἰς τὰ στοιχεῖα αὐτὰ δὲν περιλαμβάνονται τὰ ὀχήματα τῶν ἐνόπλων νυνάμεων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ὁποίων δὲν εἶναι εὐκαταφρόνητος, τοῦ διπλωματικοῦ σώματος, τῶν κρατικῶν ὑπηρεσιῶν καὶ τοῦ ἐμπιστευτικοῦ ἀριθμοῦ κυκλοφορίας.

Ἐκ τοῦ λόγου μόνον αὐτοῦ, ἐν συναρτήσει πρὸς τὸ πολεοδομικὸν σχέδιον καὶ τὴν ἐν γένει ρυμοτομίαν, γίνεται ἀντιληπτὸν ὅτι τὸ ἔργον τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων, τῶν ἐντεταλμένων μὲ τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν καὶ κίνησιν πεζῶν καὶ ὀχημάτων εἶναι καὶ δυσχερέστατον καὶ κοπιῶδες. Διότι εἰς πᾶσαν ἀνώμαλον κυκλοφορίαν, ὀφειλομένην ἐκ ποικίλων λόγων, τόσον καιρικῶν ἢ καὶ ὑπαιτιότητος τῶν ὁδηγῶν, σὲ κάθε «φρακάρισμα» τῶν δρόμων, διὰ νὰ μεταχειρισθῶμεν τὴν ὁρολογίαν τοῦ συνωστισμοῦ τροχοφόρων εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον, ἡ εὐθύνη ἀποδίδεται εἰς τὴν Τροχαίαν, ἡ ὁποία ἀγωνίζεται ὑπεράνθρωπως νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ὁμαλὸν ρυθμὸν κυκλοφορίας.

Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐπίσημα στατιστικὰ στοιχεῖα, ἐνῶ ἡ ἀναλογία ὀχημάτων πρὸς 1000 κατοίκους τὸ 1954 ἦτο 5,94, τὸ 1956 ἔφθασεν εἰς 7,71, διὰ νὰ ἀνέλθῃ τὸ 1961 εἰς 15,39 αὐτοκίνητα ἐπὶ 1.000 κατοίκων. Χαρακτηριστικὸν ἐπίσης στοιχεῖον τῆς στατιστικῆς εἶναι ὅτι ἐκ τῶν 129.148 ὀχημάτων τὰ 99.079 εἶναι ἰδιωτικῆς χρήσεως καὶ μόνον 30.069 δημοσίας χρήσεως καὶ ἐκ τῶν ἐπιβατικῶν τὰ 42.139 ἰδιωτικῆς χρήσεως καὶ μόνον 6.695 δημοσίας χρήσεως. Τὰ στοιχεῖα, μόνον αὐτὰ εἶναι ἱκανὰ διὰ νὰ ἀντιληφθῆ καὶ ὁ ἁπλοῦς παρατηρητὴς τοῦ θέματος πόσον τεράστιαι εἶναι αἱ δυσκολίαι ποὺ παρουσιάζονται εἰς τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, τὰ ἐντεταλμένα μὲ τὴν κυκλοφορίαν τῶν ὀχημάτων. Οἱ ὁδηγοί, οἱ περισσότεροι τῶν ὁποίων εἶναι πρωτόπειροι ἢ μικροῦ χρόνου ὁδηγήσεως, δὲν ἔχουν πλήρη καὶ σαφῆ ἀντίληψιν τῶν ὑποχρεώσεών τους καὶ μάλιστα οἱ νεώτεροι, οἱ ὁποῖοι, κατὰ πλειονότητα, ἀδιαφοροῦν καὶ πρὸς τοὺς στοιχειωδεστέρους κανόνας τῆς κυκλοφορίας. Ἔτσι ὄχι μόνον δυσχεραίνεται ἡ κυκλοφορία καὶ τὸ ἔργον τῆς Τροχαίας, ἀλλὰ σημειοῦνται καὶ δυστυχήματα, πολλὰ τῶν ὁποίων εἶναι θανατηφόρα.

Τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας εἶναι τεράστιον. Αἱ δυσχέρειαι ποὺ παρουσιάζονται δὲν εἶναι καθαρῶς ἑλληνικὸν φαινόμενον. Καὶ ἄλλαι χῶραι ἀντιμετωπίζουν τὰ αὐτὰ ὡς τὰ ἰδικά μας προβλήματα καὶ τὸ σύστημα τῶν μονοδρόμων ἔχει γενικευθῆ εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις. Εἰς τὴν Ρώμην, ὅπου ἀπὸ πολεοδομικῆς διαθρώσεως καὶ ρυμοτομίας παρουσιάζει τὶς ἴδιες ὀργανικὲς ἀδυναμίες, πρὸ ὀλίγου χρόνου ἐλήφθη ἕνα ἀρκετὰ ἐπαναστατικὸ μέτρο. Ἀπηγορεύθη ἡ κυκλοφορία σὲ ὅλα τὰ τροχοφόρα εἰς ἕνα νευραλγικὸ-κεντρικὸ σημεῖο τῆς πόλεως, ὥστε νὰ εἶναι ἄνετος καὶ εὐχερὴς καὶ ἀκίνδυνος ἡ κυκλοφορία τῶν πεζῶν, χωρὶς ἐκ τοῦ μέτρου τούτου νὰ δυσχεραίνεται ἡ κυκλοφορία τῶν ὀχημάτων. Κάτι ἀνάλογο μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἂν ὄχι διὰ τὸ σύνολον τῶν ὀχημάτων, τοὐλάχιστον διὰ τὰ φορτηγά, μοτοκυκλέττες καὶ ἰδιωτικὰ αὐτοκίνητα διὰ τὸ χρονικὸ διάστημα τῆς μεγάλης «αἰχμῆς» τῆς κυκλοφορίας. Ἕνα τοιοῦτον μέτρον ἀπὸ τῆς 8ης πρωινῆς μέχρι τῆς 10ης νυκτερινῆς ἀναμφισβητητα θὰ ἀπέδιδε ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα καὶ θὰ καθίστα ὁμα-

λώτερη τὴν κυκλοφορία στὶς δύο σημαντικὲς καὶ βασικὲς ἀρτηρίες τῶν ὁδῶν Πανεπιστημίου, Σταδίου καὶ Πατησίων. Λίγα βήματα πεζῆ, ὅσων θέλουν νὰ κινηθοῦν στὸ τμῆμα αὐτό, δὲν θὰ ἦτο μεγάλη κούρασις, οὔτε καὶ μεγάλη δαπάνη τῶν αὐτοκινητιστῶν νὰ εἰσέρχωνται καὶ ἐξέρχωνται τῆς πόλεως διὰ τῶν βασικῶν ὁδῶν, χωρὶς νὰ χρησιμοποιοῦν τὶς κεντρικὲς ἀρτηρίες.

Βασικὴ ἐπίσης ἀδυναμία τῆς εὐρύθμου κυκλοφορίας πεζῶν καὶ ὀχημάτων, κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν, εἶναι καὶ τὸ μοναδικὸν ἑλληνικὸν φαινόμενον, τὸ «παρκάρισμα» τῶν αὐτοκινήτων ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῶν ὁδῶν, πολλὰ τῶν ὁποίων ἀνέρχονται καὶ ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων. Ἡ δυσχέρεια ποὺ προκαλεῖται ἐκ τοῦ λόγου τούτου εἶναι ἀφάνταστη. Σὲ καμμιὰ εὐρωπαϊκὴ χώρα δὲν παρατηρεῖται τὸ φαινόμενον τῆς δημιουργίας τῶν ὁδῶν σὲ ὑπαίθρια γκαράζ. Εἰς τὴν Στοκχόλμην καὶ τὸ Ὅσλο ὅλα τὰ αὐτοκίτητα σταθμεύουν εἰς ἀνοικτοὺς χώρους εἰς τὰ κράσπεδα τῆς πόλεως καὶ εἰς τὰ γκαράζ. Ἀκόμη καὶ τὰ ταξὶ παραμένουν στὸ γκαρὰζ ἀπὸ ὅπου γίνεται ἡ κλῆσις καὶ εἰς προκαθωρισμένους χώρους παραμένει πάντα ἕνα αὐτοκίνητο ταξὶ ποὺ ἀντικαθίσταται ὅταν ἀναχωρήσῃ διὰ κούρσα μὲ ἄλλο. Ἔτσι δὲν παρατηρεῖται ἡ σειρὰ ἀγοραίων αὐτοκινήτων καὶ ταξὶ εἰς τοὺς κεντρικοὺς δρόμους, ἐγγὺς τῶν μεγάλων ξενοδοχείων, ὅπως εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ εἰς τὴν Δανίαν καὶ τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν, ὅπου ὁ ἀριθμὸς τῶν αὐτοκινήτων εἶναι πολὺ μεγαλύτερος. Αἱ δημόσιαι ὑπηρεσίαι, τὰ μεγάλα καταστήματα καὶ τὰ ἐργοστάσια διαθέτουν εἰδικοὺς χώρους διὰ τὸ παρκάρισμα τῶν αὐτοκινήτων. Τὸ θέαμα τῶν κεντρικῶν ὁδῶν τῶν Ἀθηνῶν εἶναι ἐντελῶς ἄγνωστον, λὲς καὶ ἡ πόλις δὲν διαθέτει οὔτε 100 αὐτοκίνητα. Καὶ ὅμως ἔχει πολλὲς-πολλὲς χιλιάδες. Καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἀκραῖα σημεῖα τῆς Κοπεγχάγης, τοῦ Μονάχου καὶ τῆς Φραγκφούρτης σπάνια βλέπεις παρκαρισμένα αὐτοκίνητα στὰ κράσπεδα τῶν ὁδῶν. Τὸ θέαμα αὐτοκινήτου παρκαρισμένου εἰς τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ ἢ Σταδίου, διὰ νὰ κάμῃ τὰ ψώνια της ἡ κυρία, εἶναι ἄγνωστον διὰ τὶς εὐρωπαϊκὲς μεγαλοπόλεις. Τὸ ἴδιο καὶ διὰ τὰ νυκτερινὰ κέντρα, ποὺ σειρὰ αὐτοκινήτων σταθμεύουν ὧρες ὁλόκληρες στὴν εἴσοδο καὶ δυσκολεύουν τὴν κυκλοφορία. Διατὶ τάχα νὰ μὴ γίνῃ τὸ ἴδιο καὶ στὴν Ἀθήνα ;

Τὰ νέα κτίρια, ξενοδοχεῖα καὶ μέγαρα, ποὺ ἀνεγείρονται εἰς τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις, προβλέπουν καὶ τὴ δημιουργία γκαράζ καὶ χώρων παρκαρίσματος διὰ τοὺς ἐνοίκους. Ἔτσι τὰ ὑπόγεια καὶ σημαντικὸ τμῆμα τοῦ ἰσογείου πολλὲς φορὲς διαρρυθμίζεται σὲ γκαράζ. Καὶ ὅμως ἡ Ἀθήνα πρέπει νὰ γίνῃ πράγματι πόλις εὐρωπαϊκοῦ τύπου. Αὐτὸ θὰ τὴν ὠφελήσῃ πολύ, ὄχι μόνον ἀπὸ κυκλοφοριακῆς πλευρᾶς, ἀλλὰ καὶ τουριστικῶς. Δὲν εἶναι λίγα τὰ παράπονα τῶν ξένων τουριστῶν ποὺ ἐπισκέπτονται τὴν χώρα μας μὲ αὐτοκίνητο ἀπὸ τὴ δυσκολία τῆς κυκλοφορίας καὶ τὸ θέαμα τῶν παρκαρισμένων αὐτοκινήτων.

Τὴν ἀνάγκην τῆς ριζικῆς ἀντιμετωπίσεως τοῦ θέματος ἀντελήφθησαν ἀπὸ μακροῦ χρόνου καὶ τὸ ὑπουργεῖον Συγκοινωνιῶν καὶ ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν. Ἔτσι τὸ πρῶτον συνέστησε εἰδικὴν ἐπιτροπὴ ἐξ εἰδικῶν διὰ τὴν μελέτην τοῦ ὅλου θέματος καὶ τὴν εἰσήγησιν τῶν κρινομένων καταλλήλων μέτρων. Ἐπίσης ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν, μὲ εἰδικὴν ἀστυνομικὴ διάταξι ἀπηγόρευσε τὸ παρκάρισμα καὶ γενικὰ τὴν στάθμευσι τῶν τροχοφόρων ἀπὸ ἀρκετοὺς κεντρικοὺς καὶ βασικῆς κυκλοφορίας δρόμους. Ἐπίσης καθώρισε καὶ περιώρισε τὴν κυκλοφορία τῶν φορτηγῶν αὐτοκινήτων καὶ τῶν μοτοσυκλεττῶν καὶ ποδηλάτων. Ἀναμφισβήτητα τὸ μέτρον τοῦτο θὰ ἀποδώσῃ πλέον ἢ ἱκανοποιητικὰ ἀποτελέσματα. Διότι, οὐδεὶς πρέπει νὰ παραγνωρίζῃ ὅτι ἡ εὔρυθμος κυκλοφορία καὶ ἡ διευκόλυνσις τοῦ ἔργου τῆς Τροχαίας ἔχουν ἀνάγκην ριζικῶν μέτρων καὶ ὀρθολογιστικῆς ρυθμίσεως τῆς κυκλοφορίας, καὶ ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ τεθῇ τέρμα εἰς τὴν ἀσυδοσίαν ποὺ ἐπικρατοῦσε μέχρι σήμερα, ὥστε ὁ κάθε αὐτοκινητιστὴς καὶ ἰδιαίτερα ὁ κάτοχος Ι.Χ. νὰ θεωρῇ τοὺς δρόμους ὡς ἀτομικό του τιμάριον. Οἱ κάτοχοι τῶν ἰδιωτικῶν αὐτοκινήτων ἂς ἐπιβαρυνθοῦν καὶ μὲ τὰ ἔξοδα τοῦ γκαράζ, ποὺ εἶναι ἄλλωστε ἀσήμαντα καὶ διευκολύνουν διὰ τοῦ

τρόπου αὐτοῦ τὴν κυκλοφορία. Φυσικὰ προβλέπεται ὡς δικαιολογία ἡ ἔλλειψις ἐπαρκοῦς ἀριθμοῦ γκαράζ εἰς τὸ κεντρικὸν σημεῖον τῆς πόλεως καὶ χώρων παρκαρίσματος. Εἴμαστε ὅμως βέβαιοι ὅτι ἐφ' ὅσον ἀπαγορευθῇ ἡ χρησιμοποίησις τῶν ὁδῶν διὰ παρκάρισμα θὰ ἀνεγερθοῦν ὑπὸ ἰδιωτῶν ἀρκετὰ γκαράζ, ὥστε νὰ στεγάσουν τὰ αὐτοκίνητα.

Πιστεύομεν ὅτι τὸ μέτρον ποὺ ἐλήφθη θὰ ἀποδώσῃ ὄχι μόνον εἰς τὴν κυκλοφορίαν τῶν ὀχημάτων, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀποβῇ ἀποτελεσματικὸν καὶ εἰς τὴν μείωσιν τῶν δυστυχημάτων καὶ κυρίως τὶς νυκτερινὲς ὧρες. Πέραν αὐτοῦ τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα, τόσον τῆς Τροχαίας ὅσον καὶ τῆς Τάξεως θὰ ἔχουν μεγαλυτέραν ἀκτῖνα ὁρατότητος, ὥστε νὰ ἀντιλαμβάνωνται ἐγκαίρως τὰς τυχὸν παραβάσεις καὶ νὰ ἐπεμβαίνουν. Διότι δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι πολλὲς φορὲς τὸ παρκαρισμένο αὐτοκίνητο χρησιμοποιεῖται σὰν «μπουρζουριέρα» διὰ τὴν διάπραξι κλοπῆς ἢ διαρρήξεως καὶ ἐν συνεχείᾳ τῆς ταχείας μετακινήσεως τῶν κακοποιῶν. Ἡ ἀδικαιολόγητος στάθμευσις τοῦ αὐτοκινήτου θὰ ἐπισύρῃ τὴν προσοχὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ ὀργάνου ποὺ θὰ ὑποψιάζεται ὅτι κάτι τὸ παράνομον συμβαίνει, θὰ ἐπεμβαίνῃ καὶ φυσικὰ ἡ δρᾶσις τῶν κακοποιῶν θὰ ματαιοῦται.

Ἡ ἀπαγόρευσις τῆς σταθμεύσεως εἰς τὰς ὁδοὺς φυσικὰ εἶναι μέτρον ἐπαναστατικὸν εἰς τὰ κρατοῦντα μέχρι τοῦδε καὶ τὴν πλήρη ἀσυδοσίαν. Εἶναι ὅμως μέτρον ἐνδεδειγμένον καὶ ἔχει ἐφαρμοσθῇ εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς μεγαλοπόλεις. Ἐξαίρεσιν δὲν ἀποτελεῖ οὔτε ἡ Ἰταλία, ἡ ὁποία μέχρι πρὸ ὀλίγων ἐτῶν εἶχε τὴν ἰδικήν μας κυκλοφοριακὴ ἀναρχία. Εἰς τὸ Μιλᾶνον, τὴ Φλωρεντία, τὴ Ρώμη τὸ παρκάρισμα ἔχει ἀπαγορευθῇ εἰς τοὺς βασικοὺς κεντρικοὺς δρόμους καὶ τὰς παρόδους αὐτῶν. Διότι ὅσους δρόμους προσπελάσεως καὶ ἂν φτιάσουμε, ὁποιαδήποτε καὶ ὁσηδήποτε διαπλάντυσι καὶ ἂν κάνουμε τῶν ἤδη στενῶν δρόμων, τὸ πρόβλημα τῆς κυκλοφορίας δὲν θὰ λυθῇ, ὅταν τὸ ἥμισυ καὶ πλέον τοῦ δρόμου χρησιμοποιεῖται ὡς γκαράζ καὶ δὲν ἀποδίδεται ὁλόκληρον τὸ πλάτος τοῦ δρόμου εἰς τὴν κυκλοφορίαν.

ΔΗΜ. Δ. ΜΥΛΩΝΑΣ

Οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ μελετοῦν συνεχῶς προσφέρουν μεγάλη ὑπηρεσία στὴν κοινωνία καὶ στὸν ἑαυτό τους.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» σᾶς δίνουν ἐκλεκτὴ πνευματικὴ τροφή.

Ο ΝΕΟΣ ΚΩΔΙΞ
ΟΔΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

4. Μία μικρὴ παρένθεσις.

Πρὶν κλείσωμεν τὸ προλογικόν μας σημείωμα, θεωροῦμεν σκόπιμον νὰ τονίσωμεν τὰ ἑξῆς: Διὰ τὴν ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν τοῦ νέου Κώδικος Ὁδικῆς Κυκλοφορίας εἶναι ἀπαραίτητον νὰ συνεργασθοῦν τρεῖς βασικοὶ παράγοντες, δηλαδὴ οἱ ὁδηγοί, οἱ πεζοὶ καὶ τὰ ἁρμόδια ἀστυνομικὰ ἢ ἄλλα ὄργανα τοῦ Κράτους. Μία ἐπίμονος καὶ μεθοδικὴ συνεργασία πρέπει νὰ συντελεσθῇ μεταξὺ πεζῶν, ὁδηγῶν καὶ ὀργάνων ἐπὶ τῆς κινήσεως. Κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ παραδεχθῇ ὅτι ὁ Κῶδιξ εἶναι τέλειος. Γεγονὸς πάντως εἶναι ὅτι περιέχει ἀξιολόγους διατάξεις, αἱ ὁποῖαι εἶναι δυνατὸν νὰ ἐφαρμοσθοῦν, ἀρκεῖ ὅλοι μας νὰ ἐπιδείξωμεν τὴν ἀπαιτουμένην θέλησιν. Ἂν ἡ πιστὴ ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τοῦ Κώδικος καταστῇ συνείδησις, πιστεύομεν ὅτι θὰ προκύψουν πολλὰ ὠφέλη καὶ τὸ κυκλοφοριακὸν πρόβλημα θὰ καταστῇ εὐκολώτερον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Ἄρθρον 1.

Ὁ παρὼν Κῶδιξ ρυθμίζει τὰ τῆς κυκλοφορίας ἐν γένει ἐπὶ πάσης ὁδοῦ τῆς Χώρας.

Ἄρθρον 2.

Ἐν τῇ ἐννοίᾳ τοῦ παρόντος Κώδικος νοοῦνται ὡς:

α. Κατωκημένη περιοχὴ ἢ οἰκισμός, τὸ συνεχόμενον σύνολον κτισμάτων, ὁδῶν καὶ ἐλευθέρων χώρων κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν προσβάσεως, τὸ καθοριζόμενον δι' ἐνδεικτικῶν πινακίδων.

β. Ὁδός, ἡ ἐπιφάνεια ἐδάφους ἡ προοριζομένη διὰ τὴν κυκλοφορίαν πεζῶν, ὀχημάτων καὶ ζώων.

γ. Αὐτοκινητόδρομος, ἡ ὁδὸς ἀποκλειστικῆς κυκλοφορίας αὐτοκινήτων, μοτοσυκλεττῶν καὶ μοτοποδηλάτων, ἄνευ ἐνδιαμέσων ὁδῶν διασταυρώσεως.

δ. Κατάστρωμα, ἡ ἐκ τοῦ ὁδοστρώματος, τῶν ἐρεισμάτων, τῶν πεζοδρομίων ἢ καὶ τῶν ποδηλατοδρόμων ἀποτελουμένη ἐπιφάνεια.

ε. Ὁδόστρωμα, τὸ τμῆμα τῆς ὁδοῦ τὸ προοριζόμενον κυρίως διὰ τὴν κίνησιν ὀχημάτων καὶ ζώων.

στ. Ἔρεισμα, ἡ ἀκραία λωρὶς τῶν ὁδῶν ἡ συνήθως προοριζομένη διὰ τοὺς πεζούς.

ζ. Πεζοδρόμιον, τὸ ὑψωμένον τμῆμα τῆς ὁδοῦ ἢ ἄλλως διαχωριζόμενον καὶ προοριζόμενον ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς πεζούς.

η. Ποδηλατόδρομος, τὸ τμῆμα τῆς ὁδοῦ τὸ προοριζόμενον ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν κυκλοφορίαν τῶν ποδηλάτων.

θ. Λωρὶς κυκλοφορίας, ἡ ὑποδιαίρεσις ὁδοστρώματος πλάτους ἐπαρκοῦς διὰ τὴν κυκλοφορίαν μιᾶς σειρᾶς ὀχημάτων (στοίχου).

ι. Κατάστρωμα τροχιοδρόμου, τὸ ὑψωμένον τμῆμα τῆς ὁδοῦ τὸ προοριζόμενον ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν κυκλοφορίαν τροχιοδρόμων.

ια. Νησὶς ἀσφαλείας, τὸ ὑψωμένον τμῆμα ὁδοστρώματος τὸ προοριζόμενον ὡς

καταφύγιον τῶν πεζῶν ἢ ὡς χῶρος ἐπιβιβάσεως καὶ ἀποβιβάσεως ἐπιβατῶν εἰς συγκοινωνιακὰ μέσα.

ιβ. Διαχωριστικὴ νησίς, τὸ ὑψωμένον τμῆμα τοῦ ὁδοστρώματος ἢ τὸ ἄλλως πως ὁριζόμενον τμῆμα αὐτοῦ, τὸ ὁποῖον χωρίζει τὰς ζώνας κυκλοφορίας ὀχημάτων ἀντιθέτου κατευθύνσεως καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἀπαγορεύεται ἡ κυκλοφορία, ἐξαιρέσει τῆς ἐγκαρσίου διελεύσεως πεζῶν.

ιγ. Στήλη διασταυρώσεως, μικρὰ εἰδικὴ στήλη ἐπὶ τοῦ ὁδοστρώματος, σημειοῦσα τὸ κέντρον διασταυρώσεως ὁδῶν.

ιδ. Διάβασις πεζῶν, τὸ τμῆμα τοῦ ὁδοστρώματος τὸ ὁριζόμενον δι' εἰδικῆς σημάνσεως, πρὸς διέλευσιν τῶν πεζῶν ἐγκαρσίως τῆς ὁδοῦ.

ιε. Καμπύλη, τὸ μὴ εὐθύγραμμον τμῆμα ὁδοῦ περιωρισμένης ὁρατότητος.

ιστ. Ἰσόπεδος διάβασις φυλασσομένη, ἡ ἰσόπεδος διάβασις σιδηροδρομικῶν γραμμῶν, φρασσομένη ἐν ὅλῳ ἢ ἐν μέρει.

Ἄρθρον 3.

Ἀπαγορεύσεις καὶ περιορισμοὶ εἰς τὴν κυκλοφορίαν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς κατωκημένων περιοχῶν.

1. Ὁ ὑπουργὸς Συγκοινωνιῶν, οἱ Νομάρχαι, κατὰ περίπτωσιν, ἢ αἱ ὑπὸ τούτων ἐξουσιοδοτούμεναι ἀρχαὶ δύνανται νὰ διακόπτωσιν ἢ νὰ ἐπιβάλλωσι περιορισμοὺς εἰς τὴν κυκλοφορίαν ὅλων ἢ ὡρισμένων κατηγοριῶν ὀχημάτων εἰς ὁδοὺς ἢ τμήματα ὁδῶν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς κατωκημένων περιοχῶν, ὁσάκις τοῦτο ἐπιβάλλουσι ἰδιαίτεροι λόγοι ἀσφαλείας ἢ δημοσίας ἀνάγκης ἐν γένει.

Εἰδικῶς, προκειμένου περὶ αὐτοκινητοδρόμων δύναται διὰ Βασιλικοῦ Διατάγματος, ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ ἐπὶ τῶν Συγκοινωνιῶν Ὑπουργοῦ, ν' ἀπαγορευθῇ ἡ κυκλοφορία ὡρισμένων κατηγοριῶν ὀχημάτων προσκαίρως ἢ ὁριστικῶς.

2. Τὰ αὐτὰ ὡς ἄνω ὄργανα δύνανται ὁμοίως νὰ ἐπιτρέπουν, ν' ἀπαγορεύωσι ἢ περιορίζωσι τὴν στάθμευσιν τῶν ὀχημάτων ἐν γένει ἐντὸς ἢ ἐκτὸς κατωκημένων περιοχῶν καὶ νὰ ὁρίζουν ὥρας διὰ τὴν φόρτωσιν καὶ ἐκφόρτωσιν ὀχημάτων καὶ ζώων ἐντὸς τῶν κατωκημένων περιοχῶν.

3. Εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς παραγράφου 1 καὶ 2 (περίοδος πρώτη) τοῦ παρόντος ἄρθρου, αἱ ἀποφάσεις τῶν ἀνωτέρω ὀργάνων τίθενται ἐν ἰσχύϊ ἀπὸ τῆς τοποθετήσεως τῶν οἰκείων πινακίδων.

Ἄρθρον 4.

Κατάληψις τμημάτων ὁδῶν.

Ἡ πρόσκαιρος ἢ διαρκὴς κατάληψις τμημάτων ὁδῶν διὰ ἐγκαταστάσεων ἢ ἐμποδίων ἀπαγορεύεται, ἰδίᾳ ἂν ἐκ τούτων παρεμποδίζεται ἡ κυκλοφορία ἢ περιορίζεται ἡ ὁρατότης. Κατ' ἐξαίρεσιν δύναται νὰ ἐπιτραπῇ ἡ κατάληψις τμημάτων ὁδῶν διὰ προσωρινῶν ἐγκαταστάσεων ἢ ἐμποδίων ἀδείᾳ τῶν οἰκείων ἀστυνομικῶν ἀρχῶν ἐπὶ ἐκτάκτων περιπτώσεων ἢ ἐπὶ ζωνῶν μικρᾶς κυκλοφορίας, ὅταν ὑφίσταται ἐπαρκὴς πρὸς τοῦτο χῶρος. Προκειμένου περὶ Ἐθνικῶν ὁδῶν τὴν ἄδειαν παρέχει ὁ ὑπουργὸς Συγκοινωνιῶν.

Ἄρθρον 5.

Ἐργασίαι καὶ ἐναπόθεσις ὑλικῶν ἐπὶ τῶν ὁδῶν.

Οἱ ἐκτελοῦντες ἔργα καὶ ἐναποθέτοντες ὑλικὰ καὶ ἐργαλεῖα πάσης φύσεως ἐπὶ τῶν ὁδῶν ὑποχρεοῦνται ὅπως:

1. Ἐκτελῶσι τὸ ἔργον καὶ ἐναποθέτωσι τὰ ὑλικὰ καὶ ἐργαλεῖα εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ παρεμποδίζηται ἡ κυκλοφορία. Ἂν ἡ παρεμπόδισις καθίσταται ἀναγκαία ἐπιβάλλεται ὅπως ἐπισημαίνεται τοῦτο διὰ κινητῶν φραγμάτων, χρωματιζομένων δι'

ἐναλλασσομένων λευκῶν καὶ ἐρυθρῶν λωρίδων, τοποθετουμένων δὲ εἰς ἱκανὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἔργου ἢ τοῦ ἐμποδίου.

2. Περιφράσωσι διὰ καταλλήλων ἀντικειμένων εὐχερῶς διακρινομένων ὀρύγματα ἢ ἄλλα ἐπικίνδυνα διὰ τὴν κυκλοφορίαν ἔργα.

3. Τοποθετῶσι κατὰ τὴν νύκτα ἢ ἐν περιπτώσει κακῆς ὁρατότητος φανοὺς ἐρυθροῦ φωτὸς ἐπὶ τῶν ἔργων, ὑλικῶν ἢ ἐργαλείων κατὰ τρόπον ὥστε ταῦτα νὰ εἶναι ὁρατὰ ἀπὸ ἱκανῆς ἀποστάσεως.

4. Τοποθετῶσιν ἑκατέρωθεν τῶν ἔργων καὶ τῶν ὑλικῶν ἐν γένει τὰς καταλλήλους προειδοποιητικὰς πινακίδας.

Ἄρθρον 6.

Ὅστις παραβαίνει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 3,4 καὶ 5 τοῦ παρόντος τιμωρεῖται διὰ κρατήσεως ἢ προστίμου κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Ἄρθρον 7.

Ἀγῶνες ἐπὶ ὁδῶν.

1. Ἀγῶνες ζωηλάτων ὀχημάτων, ζώων, ποδηλάτων, αὐτοκινήτων, μοτοσυκλεττῶν καὶ μοτοποδηλάτων ἐπὶ ὁδῶν καὶ δημοσίων χώρων ἐν γένει ἐπιτρέπεται νὰ τελεσθῶσι μόνον κατόπιν προηγουμένης ἀδείας.

Τὴν ἄδειαν προκειμένου περὶ ποδηλατικῶν ἀγώνων ἢ ἀγώνων ζωηλάτων ὀχημάτων καὶ ζώων παρέχουν αἱ κατὰ τόπους ἀστυνομικαὶ ἀρχαί, προκειμένου δὲ περὶ ἀγώνων αὐτοκινήτων, μοτοσυκλεττῶν καὶ μοτοποδηλάτων ἀποκλειστικῶς ὁ Ὑπουργὸς τῶν Συγκοινωνιῶν ἢ οἱ Νομάρχαι κατὰ περίπτωσιν διὰ τὴν περιφέρειάν των, ἐὰν ἡ αἴτησις ἤθελεν ὑποβληθῆ εἰς αὐτούς.

2. Ὁ παραβαίνων τὰς διατάξεις τοῦ παρόντος ἄρθρου τιμωρεῖται διὰ φυλακίσεως μέχρι τριῶν μηνῶν ἢ χρηματικῆς ποινῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Ἄρθρον 8.

Σήμανσις ὁδῶν καὶ σηματοδότησις.

1. Ἐπὶ τῶν ὁδῶν, ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῶν κατωκημένων χώρων, τοποθετοῦνται πινακίδες σημάνσεως:

α. Προειδοποιητικαὶ τῶν ἐπικινδύνων θέσεων.

β. Ρυθμιστικαὶ τῆς κυκλοφορίας, καὶ

γ. πληροφοριακαὶ ἐν γένει.

2. Ἁρμόδιαι Ἀρχαὶ διὰ τὴν μελέτην, κατασκευὴν καὶ τοποθέτησιν τῶν πινακίδων σημάνσεως εἶναι αἱ ἑκάστοτε διὰ κοινῆς ἀποφάσεως τῶν Ὑπουργῶν Συγκοινωνιῶν καὶ Ἐσωτερικῶν ἐξουσιοδοτούμεναι.

3. Οἱ ὁδηγοὶ ὀχημάτων ὑποχρεοῦνται νὰ συμμορφῶνται πρὸς τὰς ἐπὶ τῶν πινακίδων σημάνσεως ὁδηγίας καὶ ὑποδείξεις. Οἱ μὴ συμμορφούμενοι τιμωροῦνται διὰ κρατήσεως ἢ προστίμου.

(Συνεχίζεται)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ὁ Φὸν Ρίντελεν ἐκινήθη ταχέως. Ἐγνώριζε καλὰ τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἀπὸ προηγούμενα ταξίδια του, ὅταν ἀκόμα σπούδαζε οἰκονομικὲς ἐπιστῆμες. Ὡμιλοῦσε ἀπταίστως τὴν ἀγγλική. Ἦταν πειστικός, ἐλκυστικὸς καὶ εἶχε τὰ χαρακτηριστικὰ ἑνὸς χαμαιλέοντος ποὺ γιὰ νὰ προφυλάσσεται, ἀλλάζει τὸ χρῶμα του ἀναλόγως τοῦ περιβάλλοντος.

Ὁ Φὸν Ρίντελεν ὠργάνωσε στὴ Νέα Ὑόρκη τὴν ἑταιρεία «Ε. Β. Τζίμπονς», μιὰ ἑταιρεία ποὺ ἠσχολεῖτο μὲ τὴν ἐξαγωγὴ πολεμικῶν εἰδῶν στὴν Εὐρώπη. Τὰ ἐφόδια ποὺ παρελαμβάνοντο ἀπὸ τὴν ἑταιρεία Τζίμπονς ἐφορτώνοντο σὲ πλοῖα, τὰ ὁποῖα κατόπιν ἐσαμποτάροντο μὲ ὅλη τὴν ἄνεσι ἀπὸ τὸν Φὸν Ρίντελεν. Οἱ συνεργάτες του εἶχαν ἱδρύσει μιὰ ναυτικὴ ἀσφαλιστικὴ ἑταιρεία, μέσῳ τῆς ὁποίας κατώρθωναν εὔκολα νὰ μαθαίνουν τὰ δρομολόγια καὶ τὰ φορτία.

Ἡ πανοῦργος εὐφευρετικότης τοῦ Φὸν Ρίντελεν συνέλαβε τὴν ἰδέα νὰ ὀργανώσῃ τὸ «Ἐθνικὸ Ἐργατικὸ Συμβούλιο Εἰρήνης», μιὰ ἕνωσι ἡ ὁποία θὰ κατέβαλε γενναῖες ἀμοιβὲς στὰ μέλη της ποὺ θὰ ἀπεργοῦσαν στὰ πολεμικὰ ἐργοστάσια ἢ στὶς θαλάσσιες φορτοεκφορτωτικὲς ἐργασίες. Ὁ ἴδιος ὁ Φὸν Ρίντελεν δήλωσε ἀργότερα ὅτι θεωροῦσε τὴν ἰδέα του αὐτὴ ὡς σατανικὴ καὶ ὅτι, ὅσο περισσότερο τὴν μελετοῦσε, τόσο πιὸ τερατώδη τὴν εὕρισκε.

Ὁ Φὸν Ρίντελεν δὲν ἀπέκρουε καμμιὰ βοήθεια ἀπ' ὁπουδήποτε καὶ ἂν προήρχετο. Ἔτσι κατώρθωσε νὰ ἐπιστρατεύσῃ στὸν ἀγώνα του καὶ δύο μέλη τοῦ Κογκρέσσου, τὸν Φράνκ Μπουχάναν καὶ τὸν Ρόμπερτ Φόουλερ ἀπὸ τὸ Ἰλλινόϊς. Ὁ Φὸν Ρίντελεν ἔγραφε στὰ ἀπομνημονεύματά του :

«Ἡ πρώτη μου δουλειὰ ἦταν νὰ ὀργανώσω μιὰ συγκέντρωσι, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ μιλοῦσαν διάσημοι ἄνδρες κατὰ τῶν ἐξαγωγῶν πολεμοφοδίων. Οἱ κ.κ. Μπουχάναν, καὶ Φόουλερ, μέλη τοῦ Κογκρέσσου, ὁ κ. Χάννις Ταίυλορ, πρώην ἀμερικανὸς πρεσβευτὴς στὴ Μαδρίτη.... ἕνας ἀριθμὸς καθηγητῶν Πανεπιστημίων, θεολόγων καὶ ἐργατικῶν ἡγετῶν, παρουσιάσθηκαν καὶ ὕψωσαν τὴ φωνή τους. Ἐγὼ καθόμουνα ἥσυχος σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ παρακολουθοῦσα τὰ σχέδιά μου ποὺ καρποφοροῦσαν. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς ὁμιλητὰς δὲν εἶχε τὴν ἐλαχίστη ὑπόνοια ὅτι τὴν ὥρα ἐκείνη βρισκόταν στὴν «ὑπηρεσία» ἑνὸς γερμανοῦ ἀξιωματικοῦ, ὁ ὁποῖος ἦταν μεταξὺ τοῦ ἀκροατηρίου».

Ὁ πρόεδρος ὅμως τῆς ἀμερικανικῆς ἐργατικῆς ὁμοσπονδίας, Σάμουελ Γκόμπερς, ἀντιλήφθηκε ὅτι ἡ ἕνωσις αὐτὴ ἦταν τρόπον τινὰ ἕνα γερμανικὸ μέτωπο καὶ διαμαρτυρήθηκε. Ἐδήλωσε ὅτι «ἡ ἀμερικανικὴ ἐργατικὴ ὁμοσπονδία» παραμένει πιστὴ τὴν Ἀμερική... δὲν ἔχει καμμιὰ σχέσι μὲ τὶς πρὸ τοῦ Κάϊζερ ἀντιαμερικανικὲς ἐνέργειες στὶς ὁποῖες προέβη τὸ λαϊκὸ συμβούλιο καὶ τὶς ὁποῖες ἀποκηρύσσει».

Ὅλα τὰ σχέδια τοῦ Φὸν Ρίντελεν ἄρχισαν νὰ καρποφοροῦν. Τώρα ἀνεκάλυπτε τὸν Δρα Γουῶλτερ Σκήηλ, ἕνα φαρμακοποιὸ γερμανικῆς καταγωγῆς, ὁ ὁποῖος διέμενε στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἐπὶ εἴκοσι πέντε χρόνια καὶ ὁ ὁποῖος εἶχε εὑφεύρει μιὰ μικροσκοπικὴ ὡρολογιακὴ βόμβα, ποὺ ἦταν δυνατὸν νὰ ρυθμισθῇ καὶ νὰ ἐκραγῇ ὕστερα ἀπὸ δευτερόλεπτα ἢ μέρες ὁλόκληρες, ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως. Ὁ Δρ Σκήηλ προθυμοποιήθηκε νὰ βοηθήσῃ τὸν Φὸν Ρίντελεν. Βρισκόταν κι' αὐτὸς ἐπίσης ἀπὸ πολὺ καιρὸ στὴν ὑπηρεσία τοῦ Φὸν Μπέρνστοφφ. Ἡ συμβολή του στὴ γερμανικὴ κατασκοπεία ἦταν σπουδαία γιατὶ κατώρθωσε νὰ ἀνακαλύψῃ ἕνα

τρόπο ὥστε νὰ φορτώνεται σὲ πλοῖα, μὲ προορισμὸ τὴ Γερμανία, βενζίνη, καμουφλαρισμένη ὡς χημικὸ λίπασμα.

Ὁ Φὸν Ρίντελεν ἐγκατέστησε ἀμέσως τὸν Δρα Σκήηλ μέσα σ' ἕνα γερμανικὸ πλοῖο, ποὺ ἦταν παρωπλισμένο στὸ Χομπόκεν καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν κατασκευὴ ὡρολογιακῶν βομβῶν. Ὁ Δρ Σκήηλ μποροῦσε νὰ κατασκευάζη 35—50 βόμβες ἡμερησίως. Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Φὸν Ρίντελεν ἐστρατολόγησε τοὺς καταλλήλους ἄνδρες ποὺ θὰ μετέφεραν τὶς βόμβες πάνω στὰ ἀποπλέοντα σκάφη, ποὺ μετέφεραν ἐφόδια στοὺς συμμάχους. Πιστεύεται ὅτι ὁ Φὸν Ρίντελεν εἶναι ὑπεύθυνος γιὰ τὴν καταστροφὴ 36 σκαφῶν, συνολικῆς ἀξίας 10.000.000 δολλαρίων (*)

Ἐνῶ ὁ Φὸν Ρίντελεν, ὁ Φὸν Πάπεν καὶ ὁ Μπόϋ Ἔντ ἠσχολοῦντο μὲ τὰ σαμποτάζ —κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην δὲν ὑπῆρχεν ἀμερικανικὸς νόμος ποὺ νὰ τιμωρῆ τὴν κατασκοπεία καὶ τὰ σαμποτάζ—, ὁ Δρ Χάϊνριχ Ἄλμπερτ ἠσχολεῖτο μὲ τὴν παραγωγὴ πολεμικοῦ ὑλικοῦ καὶ εἶχε ἔτσι ὑπὸ τὸν ἔλεγχό του ἕνα μέρος τῆς ἀμερικανικῆς παραγωγῆς πολεμικοῦ ὑλικοῦ.

Ὁ Δρ Ἄλμπερτ κατέστρωσε ἕνα τολμηρὸ σχέδιο καὶ ὠργάνωσε τὴν «Μπρίτζπορτ Προτζεκτάϊλ Κόμπανυ», ἡ ὁποία διαπραγματεύθηκε ὡρισμένες παραγγελίες καὶ καθυστέρησε σκοπίμως στοὺς συμμάχους τὴν ἀποστολὴ κατεπείγοντος πολεμικοῦ ὑλικοῦ ἐπὶ ἕνα ὁλόκληρο ἔτος. Κατώρθωσε ἐπίσης νὰ λάβη παραγγελίες τῆς ἀμερικανικῆς Κυβερνήσεως γιὰ τὴν κατασκευὴ ὀβίδων ἀξίας 1.210.000 δολλαρίων καὶ πυροβόλων τοῦ ναυτικοῦ τῶν 5 ἰντσῶν, μὲ σκοπὸ νὰ μὴ παραδώση ποτὲ τὸ ὑλικὸ αὐτό.

Τὸ Γραφεῖον Ἐρευνῶν ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη τοῦ Φὸν Ρίντελεν, ὅταν αὐτός, χρησιμοποιώντας ψευδώνυμο, διαπραγματευόταν τὴν ἀγορὰ 300.000 ὅπλων ἀπὸ τὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησι. Ἀργότερα, ἕνας πράκτωρ τῆς Μυστικῆς Ὑπηρεσίας κατώρθωσε νὰ ἀποσπάση τὸν χαρτοφύλακα τοῦ Δρος Ἄλμπερτ ἀπὸ τὸ κάθισμα ἑνὸς αὐτοκινήτου, τὴ στιγμὴ ποὺ ὁ δόκτωρ ἦταν ἀφηρημένος καὶ δὲν τὸν πρόσεχε. Τὸ περιεχόμενο τοῦ χαρτοφύλακος ἀποκάλυψε μερικὰ μυστικὰ γιὰ τὸ κατασκοπευτικὸ δίκτυο τοῦ Φὸν Μπέρνστοφφ.

Ἀλλὰ ἡ ὅλη δρᾶσις τῶν Γερμανῶν κατασκόπων ἀποκαλύφθηκε ὅταν οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες εἶχαν τελειώσει τὸν πόλεμο. Τὸ Γραφεῖο Ἐρευνῶν ἔλαβε τὴν πληροφορία ὅτι μέσα στὸ ἑλβετικὸ προξενεῖο, οἱ Γερμανοὶ εἶχαν μιὰ ὁλόκληρη ἀποθήκη ἀπὸ ἔγγραφα. Τὸ ἑλβετικὸ προξενεῖο βρισκόταν στὸν ἕνατο ὄροφο ἑνὸς κτιρίου ἐπὶ τῆς 11ης Μπρόουντγουαίη τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ ὁ διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν ἀνέθεσε σὲ ὑπαλλήλους του νὰ κλέψουν τὰ γερμανικὰ ἔγγραφα. Ὅταν ἕνα ἀπόγευμα—ἦταν Ἀπρίλιος μήνας—οἱ ὑπάλληλοι τοῦ προξενείου ἀναχώρησαν ἀπὸ τὰ γραφεῖα, οἱ ὑπάλληλοι το Γραφείου Ἐρευνῶν διέτρησαν ἕνα τοῖχο καὶ μπῆκαν στὸ ἑλβετικὸ προξενεῖο. Πράγματι βρῆκαν ἐκεῖ μέσα ἀρκετὰ δέματα καὶ κιβώτια δεμένα μὲ ταινίες καὶ σφραγισμένα μὲ τὴν αὐτοκρατορικὴ γερμανικὴ σφραγῖδα.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν ἀφήρεσαν ἐπιδέξια τὶς σφραγῖδες

(*) Κατὰ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1915, ὁ Φὸν Ρίντελεν, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀνακληθῆ στὴ Γερμανία, συνελήφθη πάνω σ' ἕνα πλοῖο καὶ ὑποχρεώθηκε νὰ ἀποβιβασθῆ στὸ Λονδῖνο. Τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1917 παρεδόθη στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες καὶ δικάσθηκε ἀπὸ ὁμοσπονδιακὸ δικαστήριο γιὰ κατασκοπεία καὶ δρᾶσι πρὸς περιορισμὸ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου. Κατὰ τὸν Νοέμβριο τοῦ ἰδίου ἔτους, ὁ Φὸν Ρίντελεν κηρύχθηκε ἔνοχος διαπράξεως πλαστογραφίας, διότι προσπάθησε νὰ ἐκδώση ἀμερικανικὸ διαβατήριο ἐπ' ὀνόματί του. Καταδικάσθηκε σὲ εἴκοσι μῆνες φυλακή. Τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1918 τοῦ ἐπεβλήθη μία πρόσθετη ποινὴ δέκα ὀκτὼ μηνῶν φυλακίσεως καὶ 2.000 δολλαρίων προστίμου, γιὰ παράνομη μεταφορὰ βομβῶν ἐπὶ πλοίων. Τὸ 1920 τοῦ δόθηκε χάρις, μὲ τὴν προϋπόθεσι νὰ ἐγκαταλείψη τὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

καὶ τὶς ταινίες. Ἄδειασαν τὸ περιεχόμενο τῶν δεμάτων καὶ κιβωτίων—ἕνα τόννο περίπου ἔγγραφα, κατάστιχα, κώδικες ἐπιστολὲς καὶ φάκελοι. Ὅταν ἀνεχώρησαν, ἄφησαν τὸ δωμάτιο, ὅπως ἀκριβῶς τὸ βρῆκαν, μὲ τὶς ταινίες καὶ τὶς σφραγῖδες στερεωμένες καὶ κανονικὰ στὴ θέσι τους. Οἱ σφραγῖδες δὲν εἶχαν παραβιασθῆ! Ὁ διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν Ντεγούντυ, ἀνέφερεν:

«Οἱ φάκελοι αὐτοὶ περιεῖχαν τὰ σχέδια μὲ τὰ ὁποῖα ὁ ἐχθρὸς συγκέντρωνε πληροφορίες γιὰ τὰ μεταφερόμενα ὑλικὰ ὑπὸ πλοίων, μὲ σημαῖες οὐδετέρων κρατῶν. Τὰ ἔγγραφα αὐτὰ παρέσχον στὴν κυβέρνησι τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τὸ κλειδὶ τῆς ἀποκρυπτογραφήσεως τῶν κωδίκων καὶ τὰς μεθόδους ἐνεργειῶν τῆς ἐχθρικῆς ὑπηρεσίας πληροφοριῶν στὴν Ἀμερική, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ πολέμου».

Ἡ ἀμερικανικὴ κοινὴ γνώμη ἐξηγέρθη κατὰ τῶν Γερμανῶν τὸ ἔτος 1916. Τὴν 17ην Ἰανουαρίου 1917, ἡ Γερμανία ἐπανέλαβε τὸν ὑποβρυχιακό της πόλεμο, κατὰ τὸν ὁποῖο δὲν ἔκαμε οὐδεμίαν ἐξαίρεσι καὶ ἐβύθιζε καὶ τὰ ἀμερικανικὰ πλοῖα, ἄνευ οὐδεμιᾶς προειδοποιήσεως. Τὴν 6ην Ἀπριλίου τὸ Κογκρέσσο ἐκήρυξε τὸν πόλεμο κατὰ τῆς Γερμανίας. Ὁ Πρόεδρος Γούντροου Γουίλσων ἀνέθεσε τότε στὸ Γραφεῖο Ἐρευνῶν τὴν ἐπιτήρησι τῶν ἐν Ἀμερικῇ ἀλλοδαπῶν, ποὺ ἐθεωροῦντο ὡς ἐχθροί.

Τὸ Γραφεῖον Ἐρευνῶν εἶχε τότε μόνον 300 ὑπαλλήλους, μὲ τοὺς ὁποίους θὰ διεξῆγε τὸ τεράστιον αὐτὸ ἔργο, δηλαδὴ τὴν καταγραφὴ καὶ τὴν παρακολούθησι 1.000.000 ἀτόμων, ποὺ ἐθεωροῦντο ὡς ἀλλοδαποί, ἐχθροὶ τῆς Ἀμερικῆς. Παραλλήλως τὸ Γραφεῖον Ἐρευνῶν ἔπρεπε νὰ διεξάγη καὶ τὰ ἄλλα κανονικά του καθήκοντα. Στὴν Ἀγγλία, ὅλοι οἱ Γερμανοὶ ποὺ διαβιοῦσαν ἐκεῖ, συγκεντρώθηκαν σὲ στρατόπεδα, ἀλλὰ στὴν Ἀμερικὴ ἕνα τέτοιο σχέδιο ἦταν πρακτικῶς ἀνεφάρμοστο. Ἡ μεγάλη πλειονότης τῶν ἀλλοδαπῶν αὐτῶν ἐπιστεύετο ὅτι ἦσαν φίλοι τῆς Ἀμερικῆς. Καὶ πράγματι ἦσαν.

Εἴκοσι τέσσαρες ὧρες μετὰ τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου συνελήφθησαν 63 ἀλλοδαποί. Κατὰ τὸν πρῶτο μῆνα τοῦ πολέμου ὁ ἀριθμὸς τῶν συλληφθέντων αὐξήθηκε σὲ 125. Σ' ὅλη τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου συνελήφθησαν 6.300 ἀλλοδαποί, κατόπιν διαταγῆς τῆς κυβερνήσεως, ἀλλὰ μόνον 2.300 κλείσθηκαν σὲ στρατόπεδα συγκεντρώσεως. Οἱ ὑπόλοιποι ἀφέθησαν ἐλεύθεροι.

Τὸ Κογκρέσσον ἐψήφισε τὸ νόμο «περὶ στρατιωτικῆς ὑποχρεωτικῆς ὑπηρεσίας» καὶ διετάσσοντο ὅλοι οἱ ἄρρενες, ἡλικίας 21—30 ἐτῶν, νὰ παρουσιασθοῦν στὶς ἐπιτροπὲς ἐπιλογῆς καὶ ἐπιστρατεύσεως, τὴν 5ην Ἰουνίου. Ἡ ἡμέρα πέρασε ἥσυχη.

Ἐν τούτοις ἕνα κῦμα ὑστερίας ἄρχισε νὰ καταλαμβάνη τὴν Ἀμερική. Τὸ Ἔθνος ἐδοκιμάζετο σκληρὰ ἀπὸ τὴν πρωτοφανῆ δρᾶσι τῶν κατασκόπων. Ἡ ἐφημερὶς «Τρίμπιουν» τῆς Νέας Ὑόρκης ἔγραφεν ὅτι οἱ κατάσκοποι ἦσαν «πανταχοῦ παρόντες». Ἡ ἀγανάκτησις τοῦ κοινοῦ ἐστράφη ἐναντίον τῆς διεθνοῦς ἑνώσεως ἐργατῶν βιομηχανίας καὶ τῶν ὁμάδων τῶν ἀναρχικῶν, τῶν ὁποίων οἱ ἡγέται ἦσαν κατὰ τοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐπιστρατεύσεως, τὴν στιγμὴν ποὺ ὁ Πρόεδρος Γουΐλσων ἀπηύθυνε ἔκκλησι πρὸς τὸ ἀμερικανικὸν Ἔθνος γιὰ τὴν ἐνεργὸν ὑποστήριξι τῶν συμμάχων.

Ἡ ἀγανάκτησις κατὰ τῆς διεθνοῦς ἐργατικῆς ἑνώσεως ὠφείλετο στὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἕνωσις προέβαινε σὲ ἀνατρεπτικὲς δηλώσεις, ὡς ἡ κατωτέρω: «...Δηλοῦμεν δημοσίως ὅτι ἀντιτιθέμεθα καὶ διαφωνοῦμεν ριζικῶς πρὸς ὅλους τοὺς ἐθνικιστὰς καὶ πατριώτας, διότι ὁ μιλιταρισμὸς καθοδηγεῖται καὶ ὑποστηρίζεται ἀπὸ τὸν ἐχθρό μας, τὴν τάξιν τῶν καπιταλιστῶν». Στοὺς δρόμους ἔκαμναν ἐμφάνισι πανὼ φέροντα τὸ ὄνομα τοῦ ἡγέτου τῆς ἑνώσεως Χαίηγουντ καὶ τὶς ἐπιγραφές: «Σαμποτάζ! Σαμποτάζ! Σαμποτὰζ σημαίνει ἀναχαίτισι τοῦ πολέμου. Ἐκριζώσετε ἢ σπάσετε τὰ φαρμακερὰ δόντια τοῦ καπιταλισμοῦ».

(Συνεχίζεται)

ΠΑΡΑΝΟΜΟΣ ΦΥΤΕΙΑ ΙΝΔΙΚΗΣ ΚΑΝΝΑΒΕΩΣ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ

Ἰούλιος τοῦ 1936. Ἐγὼ καὶ ὁ συνάδελφός μου Χαρμπίλης Σωκράτης εἴχαμε διαταχθῆ ἀπὸ τὸν προϊστάμενο τῆς ὁμάδας μας νὰ κάνουμε περιπολία ἐκείνην τὴν ἡμέρα στὴν κεντρικὴ ἀρτηρία Ἀθηνῶν–Θηβῶν. Ἡ ὁδὸς Θηβῶν, ὅπως καὶ τώρα ἔτσι καὶ τότε, εἶχε μεγάλη κίνησι ἀπὸ τροχοφόρα καὶ ἐκεῖνες τὶς ἡμέρες εἶχαν σημειωθῆ πολλὲς κλοπὲς ἀπὸ εἰδικοὺς κλέφτες, περίπου σὰν τοὺς σαλταδόρους τῆς κατοχῆς οἱ ὁποῖοι παρακολουθοῦσαν τὰ τροχοφόρα κι' ὅταν εὕρισκαν τὴν εὐκαιρία ἅρπαζαν ἐμπορεύματα καὶ ἐξηφανίζοντο, ἀνάμεσα στὰ περιβόλια ποὺ διασχίζει ὁ μεγάλος ἐκεῖνος δρόμος. Ὅπως προχωρούσαμε στὴν ὁδὸν Θηβῶν καὶ παρακολουθούσαμε τὴν κίνησι, τοὺς πεζοὺς καὶ τὰ γύρω καταπράσινα περιβόλια, μέσα σ' ἕνα ἀγρόκτημα, πρόσεξα μιὰ παράξενη φυτεία, ἡ ὁποία μοῦ ἔκανε ἰδιαίτερη ἐντύπωσι.

—Γιὰ στάσου Σωκράτη, εἶπα στὸ συνάδελφό μου. Κοίταξε αὐτὴ τὴ φυτεία. Δὲν μοιάζει σὰν χασίς;

—Ξέρω κι' 'γώ; Μπορεῖ.

Πλησιάσαμε ἀκόμα πιὸ κοντὰ στὸ περιφραγμένο μὲ ἀγκαθωτὸ σύρμα ἀγρόκτημα, γιὰ νὰ δοῦμε ἀπὸ κοντὰ τὸ παράξενο αὐτὸ φυτό. Τὸ ἀγρόκτημα ἦταν περὶ τὰ 750 τετραγωνικὰ μέτρα, φυτευμένο μὲ κηπικὰ καὶ καλαμπόκια. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν καμουφαλαρισμένη ἡ φυτεία τοῦ χασίς.

Ἀπὸ τὴ πλευρὰ ποὺ βρισκόμαστε δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ χῶρος γιὰ νὰ μποῦμε. Ἔτσι ἀναγκαστήκαμε νὰ σπάσουμε ἕνα ἀπὸ τὰ σύρματα καὶ νὰ δημιουργήσουμε μιὰ μικρὴ εἴσοδο.

Μπαίνοντας στὸ ἀγρόκτημα κόψαμε ἕνα κλαρὶ ἀπὸ τὸ ὕποπτο φυτὸ καὶ γυρίσαμε πίσω, παίρνοντας τὸ δημόσιο δρόμο. Ὅπως κρατοῦσα τὸ κλαρὶ στὰ χέρια μου καὶ τὸ περιεργαζόμουν, θυμήθηκα πὼς δὲν τὸ βλεπα γιὰ πρώτη φορά. Τὸ εἶχα δῆ ξανὰ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ μαθήματος περὶ ναρκωτικῶν φαρμάκων, στὴν Ἀστυνομικὴ Σχολή. («Ἡ ἰνδικὴ κάνναβις», μᾶς ἔλεγε ὁ καθηγητής, «προέρχεται ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, φύεται στὴν ἀνατολικὴ Ρωσία, στὴν Τουρκία, στὴν Ἑλλάδα, Βουλγαρία, ἴσως καὶ εἰς ἄλλας χώρας. Εἶναι φυτὸν μονοετές, σπείρεται τὸν Μάρτιον καὶ ἀναπτύσσεται γρήγορα. Φθάνει τὸ ὕψος τῶν δύο περίπου μέτρων, τὸ φύλλωμά του εἶναι βαθὺ πράσινον, νευρῶδες, χνουδωτό, μὲ 7 ἐγκοπὰς καὶ περιέχει μεθυστικὴν οὐσίαν (ναρκωτικόν). Κατεργάζεται ποικιλοτρόπως καὶ ἡ χρῆσις του γίνεται ἀπὸ ναρκομανεῖς. Διὰ τοῦτο ἀπαγορεύεται, κατόπιν διεθνοῦς συμβάσεως, ἡ καλλιέργεια, ἡ ἐμπορία καὶ ἡ χρῆσις καὶ τιμωροῦνται μὲ αὐστηροτάτας ποινὰς οἱ παραβάται».

—Δὲν πέσαμε ἔξω, εἶπα στὸ συνάδελφό μου. Πραγματικὰ εἶναι χασίς. Κι' ἔτσι ἀλλοῦ τὸ νειρο κι' ἐδῶ τὸ θαῦμα Σωκράτη. Ἤρθαμε γιὰ κλέφτες καὶ βρήκαμε χασίς.

—Τόσο τὸ καλύτερο. Κάτι κάναμε. Κλέφτες δὲν βρήκαμε, μὰ δὲ γυρίζουμε ἄπρακτοι.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὑπηρεσία μας τελείωσε καὶ μόλις φθάσαμε στὸ Τμῆμα ἀναφέραμε στὸν προϊστάμενο.

—Κύριε ἀστυνόμε, βρήκαμε κάποια φυτεία στὸ ἀγρόκτημα τοῦ Ἀρμπατζιάν, ἀνέφερα, ἐνῶ συγχρόνως τοῦ ἔδωσα τὸ κλαρὶ ποὺ κρατοῦσα στὰ χέρια μου.

Ὁ ἀστυνόμος Ἀθανάσιος Καλλιφίδας κάλεσε τὸν τότε ὑπαστυνόμο καὶ ἤδη συνταξιοῦχο ἀστυνομικὸ διευθυντὴ κ. Παναγιωτάκο καὶ τοῦ ἀνέθεσε τὴν ὑπόθεσι σὰν πιὸ ἁρμόδιο, γιατὶ ὁ κ. Παναγιωτάκος ἦταν προϊστάμενος τῆς ὁμάδος διώξεως

ναρκωτικῶν. Πέρασαν κάμποσες ἡμέρες καὶ στὶς 3 Αὐγούστου πήραμε τὴν ἀπάντησι ἀπὸ τὸ χημεῖο τοῦ Κράτους. Τὸ κλαρὶ ποὺ στείλαμε ἀπὸ τὴ φυτεία τοῦ 'Αρμπατζιὰν ἦταν πράγματι ἰνδικὴ κάνναβις (χασίς).

'Ο ὑπαστυνόμος Παναγιωτάκος, ὁ Χαρμπίλης, ὁ ἀρχιφύλαξ Κουμουνδοῦρος, ὁ Μπίκινης κι' ἐγὼ τραβήξαμε γιὰ τὴν ὁδὸ Θηβῶν μ' ἕνα ἀγοραῖο φορτηγὸ αὐτοκίνητο. "Οταν φθάσαμε στὸ ἀγρόκτημα τοῦ 'Αρμπατζιὰν ὁ κ. Παναγιωτάκος μᾶς χώρισε σὲ δυὸ ὁμάδες. 'Η μιὰ θὰ πήγαινε νὰ συλλάβη τὸν 'Αρμπατζιὰν στὸ σπίτι του καὶ ἡ ἄλλη θὰ περίμενε κοντὰ στὸ φορτηγό. Μὲ τὸ σχέδιο αὐτὸ ἐπιτύχαμε τὴ σύλληψι τοῦ 'Αρμπατζιὰν κι' ἔπειτα ὅλοι μαζὶ ἀσχοληθήκαμε μὲ τὸ ξερρίζωμα τοῦ χασισίου.

Στὴν ἀρχὴ ὁ 'Αρμπατζιὰν προσπάθησε νὰ δικαιολογηθῆ πὼς τὸ χασὶς εἶχε φυτρώσει μόνο του, ἀπὸ τὰ σκουπίδια ποὺ ἀγόρασε καὶ εἶχε ρίξει γιὰ λίπασμα. Μὰ δὲν τὰ κατάφερε, γιατὶ φαινόταν καθαρὰ τὸ καμουφλάρισμά του ἀνάμεσα στὰ καλαμπόκια. 'Αφοῦ φορτώσαμε στὸ καμιόνι τὴ ξερριζωμένη φυτεία τοῦ χασίς, τραβήξαμε γιὰ τὴν 'Ασφάλεια.

Τὴν ἑπομένη τὸ δικαστήριο κατεδίκασε τὸν 'Αρμπατζιὰν σὲ ἀρκετὰ βαρειὰ ποινὴ γιὰ τὴν παράνομη πράξι του.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

'Ο ἐπιφανὴς "Αγγλος πολιτικὸς καὶ θερμὸς φιλέλλην Λόϋδ Τζώρτζ, περιερχόταν μιὰ νύχτα τοῦ Α' παγκοσμίου πολέμου τὴν Οὐαλλία μὲ αὐτοκίνητο. 'Απεφάσισε λοιπὸν τὶς πρωινὲς ὧρες νὰ καταλύση σ' ἕνα μικρὸ χωριό, μὰ ἐπειδὴ δὲν ἐγνώριζε κανένα κάτοικο ἐκεῖ, σταμάτησε στὸ μεγαλύτερο οἴκημα καὶ κτύπησε τὸ κουδούνι. 'Η βαρειὰ πόρτα ἄνοιξε σὲ λίγο καὶ ἕνας ἄνθρωπος μὲ στολὴ θυρωροῦ παρουσιάσθηκε.

— Σέρ, εἶπε ὁ μεγάλος ταξιδιώτης στὸν ἄνθρωπο μὲ τὴ στολή, κουράσθηκα καὶ θέλω νὰ βρῶ ἕνα καταφύγιο ἐδῶ γιὰ νὰ περάσω τὴ νύχτα!..

— Καταφύγιο; 'Εδῶ καταφύγιο; ρώτητε κατάπληκτος ὁ θυρωρός. Κύριε, γνωρίζετε ποιὰ πόρτα χτυπήσατε; 'Εδῶ εἶναι ἄσυλο ψυχοπαθῶν!

— Μοῦ εἶναι ἀδιάφορον, ἀπάντησε θυμωμένα ὁ ἐπιφανὴς πολιτικός. Πρέπει κάπου νὰ μείνω. Εἶμαι ὁ Λόϋδ Τζώρτζ!

— "Οπα!! Μπᾶ! Μπᾶ!.. Λόϋδ Τζώρτζ!! εἶπε γελώντας ὁ θυρωρός. Θαυμάσια φίλτατε. Περᾶστε. "Εχουμε ἐδῶ ἓξ Λόϋδ Τζώρτζ!! Κάτι θὰ γίνη καὶ γιὰ ἕναν ἀκόμα!..

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΟΥ SMITH ΚΑΙ WESSON Νο 38

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. ΚΩΝ. ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΙΙ. Ἀντικείμενον διδασκαλίας.

8) Καθαρισμὸς-Συντήρησις.

Ἡ καλὴ λειτουργία τοῦ περιστρόφου ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς καλῆς αὐτοῦ συντηρήσεως, ἥτις προϋποθέτει τὸν τακτικὸν καθαρισμόν του. Αἱ ἀφλογιστίαι καὶ βραδυφλογίαι τοῦ περιστρόφου προκαλοῦνται κυρίως ἐκ τῆς κακῆς συντηρήσεως τούτου καὶ τῶν φυσιγγίων του. Τὸ περίστροφον δέον νὰ διατηρῆται ἀπολύτως καθαρὸν καὶ ἐπαρκῶς λιπασμένον. Ὁ ἀστυνομικὸς ὑπάλληλος ὀφείλει νὰ διατηρῇ ἅπαντα τὰ δημόσια εἴδη, δι' ὧν φέρεται χρεωμένος, εἰς καλὴν κατάστασιν, εἰδικώτερον δὲ τὸ περίστροφόν του. Ἡ ἐκ τοῦ μετάλλου κατασκευὴ τοῦ περιστρόφου ἐπιβάλλει τὴν προστασίαν τούτου ἀπὸ τὰς ὀξειδώσεις (σκούριασμα), ἡ κυριωτέρα αἰτία τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ὑγρασία. Ἀπαραίτητος εἶναι πάντοτε ὁ καθαρισμὸς τοῦ περιστρόφου πρό, ἀλλὰ κυρίως μετὰ τὴν βολήν. Τὰ ἐκ τῆς βολῆς ἀέρια ἀφήνουν ἐπὶ τῆς κάννης διάφορα ὑπολείμματα, τῶν ὁποίων ἡ παραμονὴ προκαλεῖ σοβαρὰς ζημίας εἰς τὸ μέταλλον.

Μεθ' ἑκάστην βολὴν δέον νὰ καθαρίζηται ἡ κάννη τοῦ περιστρόφου καὶ οἱ θάλαμοι τοῦ βικίου, τῇ βοηθείᾳ ὀβελοῦ καὶ τριχίνης ψήκτρας καὶ εἰδικοῦ ὑγροῦ (ἐλαίου καθαρισμοῦ). Ἐν συνεχείᾳ καθαρίζονται τὰ ἄλλα μέρη τοῦ περιστρόφου, σκανδάλη κ.λ.π., διὰ τοῦ αὐτοῦ ὑγροῦ. Τὸν τέλειον τοῦτον καθαρισμὸν δέον νὰ ἐπακολουθῇ ἐλαφρὰ λίπανσις δι' εἰδικοῦ ἐλαίου (Νο 3).

Ἐξωτερικῶς τὸ περίστροφον καθαρίζεται τῇ βοηθείᾳ στεγνοῦ καὶ μαλακοῦ πανίου κατ' ἀρχὴν καὶ ἐν συνεχείᾳ διὰ μαλλίνου τεμαχίου ὑφάσματος διαβραχέντος ἐν ἐλαίῳ Νο 3.

Διὰ τὸν καθορισμὸν τοῦ κοντακίου (ξυλίνης λαβῆς) δέον νὰ χρησιμοποιῆται βραστὸν λινέλαιον καὶ οὐχὶ τὰ προλεχθέντα ὑγρά, ἅτινα συντελοῦσιν εἰς τὴν φθορὰν τοῦ ξύλου.

Ἀπαραίτητος ἐξ ἄλλου εἶναι καὶ ὁ καθαρισμὸς τῶν φυσιγγίων. Ἰδιαιτέρως καθαρίζεται τὸ πυθμένιον αὐτῶν, ἔνθα τὸ εὐαίσθητον σημεῖον τοῦ καψυλίου, ὅπερ προσβάλλεται εὐκόλως ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν. Καθαρισμὸς τοῦ περιστρόφου ἐπιβάλλεται καὶ πρὸ τῆς βολῆς, ἀλλὰ καὶ κατὰ συχνὰ χρονικὰ διαστήματα, τοὐλάχιστον ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος.

Πρὸς διαπίστωσιν τῆς καλῆς λειτουργίας καὶ συντηρήσεως τῶν ὑπηρεσιακῶν περιστρόφων δέον νὰ ἐνεργῶνται λεπτομερῶς αἱ προβλεπόμεναι ἐπιθεωρήσεις ὑπὸ τῶν προϊσταμένων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν. Ἐπὶ τούτοις ἀπαραίτητος τυγχάνει καὶ ἡ περιοδικὴ παρ' εἰδικοῦ ὁπλοδιορθωτοῦ ἐπιθεώρησις τῶν περιστρόφων.

ΙΙΙ. Μέτρα ἀσφαλείας.

Πρὶν ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ τρόπου χρήσεως τοῦ ὑπηρεσιακοῦ περιστρόφου, κρίνωμεν σκόπιμον νὰ διατυπώσωμεν τοὺς στοιχειώδεις κανόνας (ἄλλως μέτρα ἀσφαλείας), τῶν ὁποίων ἡ τήρησις ἀποτελεῖ τὴν πρώτην φροντίδα ὅλων κατὰ τὸν χειρισμὸν τῶν ὅπλων (καθαρισμός, ἐκπαίδευσις, βολὴ κ.λ.π.). Τὰ ἐκ τῆς ἀγνοίας ἢ μὴ τηρήσεως τῶν μέτρων ἀσφαλείας προκαλούμενα ἀτυχήματα διὰ τῶν περιστρόφων εἶναι πολλὰ καὶ ἱκανὰ νὰ πείσουν ὅλους μας ὅτι «καὶ τὸ κενὸν ὅπλον φονεύει, διότι τὸ γεμίζει σατανάς ! !».

Διὰ τὴν πρόληψιν παντὸς ἀτυχήματος πρέπει πάντοτε νὰ ἔχωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι:

1) ἡ γέμισις καὶ ἀπογέμισις τοῦ περιστρόφου δέον νὰ γίνηται μόνον ὅπου καὶ ὅπως ἐπιβάλλεται.

2) Τὸ περίστροφον δὲν παραδίδεται εἰς ἕτερον πρόσωπον, εἰ μὴ ἐφ' ὅσον ἐπιβάλλεται τοῦτο καὶ πάντοτε κατόπιν ἐξετάσεως ὅτι εἶναι κενόν.

3) Δὲν ἐπιτρέπονται αἱ ἄστοχοι σκοπεύσεις καὶ οἱ διὰ τοῦ περιστρόφου ἀστεϊσμοί.

4) Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ βάλλη τις πρὸς τὸ διάστημα διὰ νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὸ περίστροφον εἶναι πλέον κενόν.

5) Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ σκόπευσις διὰ προτάσεως τοῦ περιστρόφου πρὸς ἕτερον πρόσωπον.

6) Δὲν ἐπιτρέπεται ἡ διὰ τοῦ περιστρόφου βολὴ ἢ ἄσκησις ἐκτὸς σκοπευτηρίου ἢ ἄλλου καταλλήλου χώρου.

7) Τὸ περίστροφον δέον νὰ εὑρίσκηται πάντοτε ἐντὸς τῆς θήκης αὐτοῦ, ἐὰν δὲ ἐξαχθῇ δι' ὡρισμένον σκοπὸν καὶ δὲν χρησιμοποιηθῇ, δέον, καθ' ὃν χρόνον εὑρίσκεται εἰς χεῖρας, νὰ κρατῆται εἰς θέσιν βάλλοντος.

8) Κατὰ τὴν βολὴν τὰ περίστροφα δέον νὰ ἐξετάζωνται πρὸ ταύτης, ἵνα διαπιστοῦται ἡ καλὴ κατάστασις τούτων. Ἡ γέμισις δὲ καὶ ἡ ἀπογέμισίς των θὰ γίνεται πάντοτε κατόπιν παραγγέλματος τοῦ διευθύνοντος τὴν βολὴν ἀξιωματικοῦ. Μετὰ τὴν βολὴν τὸ περίστροφον ἐπιθεωρεῖται, ἵνα μὴ ἐντὸς τοῦ βικίου παρέμεινε φυσίγγιον.

9) Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ περιεργαζώμεθα τὸ περίστροφον (καθαρισμὸς κ.λ.π.), ὅταν ἐντὸς βικίου ὑπάρχουν φυσίγγια.

10) Δὲν ἐπιτρέπεται τὸ περίστροφον νὰ τοποθετῆται, ὅταν δὲν φέρεται, εἰς οἱονδήποτε σημεῖον, πλὴν τοῦ κιβωτίου τῶν δημοσίων εἰδῶν ἢ ἄλλου καταλλήλου μέρους.

11) Γενικῶς πρὶν ἢ φέρωμεν εἰς χεῖρας τὸ περίστροφόν μας, δέον νὰ ἐπιθεωρῶμεν τοῦτο, πιστεύοντες πάντοτε ὅτι εἶναι πλῆρες.

IV. Γέμισις-ἀπογέμισις περιστρόφου.

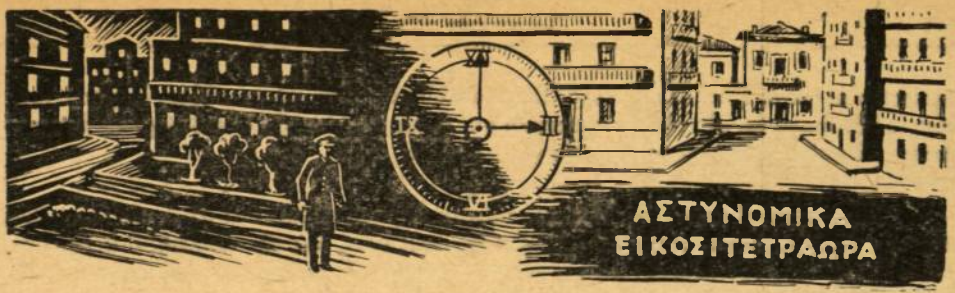
Πρὸς ἀποφυγὴν ἀτυχημάτων καὶ διὰ τὴν ἀπόκτησιν μηχανικοῦ τρόπου ἐνεργείας ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου, δέον ὁ σκοπευτὴς τοῦ περιστρόφου νὰ ἐνεργῇ οὕτω:

α) Γ έ μ ι σ ι ς: Τὸ περίστροφον κρατεῖται μὲ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα καὶ εἰς τρόπον ὥστε ἡ κάννη νὰ κλίνη πρὸς τὰ ἐμπρὸς καὶ κάτω καὶ ἐπὶ τοῦ μέσου τῆς παλάμης νὰ στηρίζηται ὁ ὑποφυλακτὴρ τῆς σκανδάλης. Ἀκολούθως, τῇ βοηθείᾳ τῆς δεξιᾶς χειρός, ἀνοίγεται τὸ βικίον καὶ δι' ἑνὸς δακτυλίου διερχομένου διὰ τῆς ὑποδοχῆς τοῦ κορμοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος συγκρατεῖται, ἵνα μὴ περιστρέφηται. Κατόπιν τούτου, διὰ τῆς δεξιᾶς χειρός, εἰσάγονται ἐντὸς τοῦ σταθεροῦ βικίου τὰ φυσίγγια καὶ κατὰ φορὰν ἀντίστροφον τῶν δεικτῶν τοῦ ὡρολογίου, δηλαδὴ τῆς κανονικῆς τοῦ βικίου, μέχρις ὅτου πληρωθοῦν ὅλαι αἱ ὑποδοχαί. Διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀσφαλὴς τοῦ ὅπλου τούτου γέμισις καὶ ἡ ἑτοιμότης πρὸς πυροβολισμὸν διὰ τῆς τοποθετήσεως ἔστω καὶ ἑνὸς φυσιγγίου. Ἐὰν κατὰ τὴν γέμισιν ἀκολουθήσωμεν τὴν φορὰν περιστροφῆς τοῦ βικίου τὸ πρῶτον φυσίγγιον θὰ βληθῇ μετὰ τὴν πέμπτην πίεσιν τῆς σκανδάλης.

β) Ἀ π ο γ έ μ ι σ ι ς: Κατὰ τὴν ἀπογέμισιν τὸ περίστροφον κρατεῖται διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς ὡς εἰς τὴν θέσιν γεμίσεως. Διὰ τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἀνοίγεται τὸ βικίον, ἀφοῦ πιεσθῇ ἀναλόγως ὁ ἀναστολεύς. Ἐν συνεχείᾳ τὸ βικίον συγκρατεῖται ὡς εἰς τὴν γέμισιν καὶ διὰ τοῦ δείκτου τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἢ καὶ τοῦ ἀντίχειρος τῆς ἀριστερᾶς πιέζεται τὸ ὠστήριον τοῦ ἐξωλκέως, ὅστις ἀπορρίπτει τὰ φυσίγγια ἢ τοὺς κάλυκας. Ἀφοῦ διαπιστωθῇ ὅτι τὸ βικίον εἶναι κενὸν ἐπαναφέρεται εἰς τὴν θέσιν του.

Ὁ περιγραφόμενος τρόπος γεμίσεως καὶ ἀπογεμίσεως εἶναι ὁ πλέον ἁπλοῦς καὶ ἀσφαλὴς καὶ δέον νὰ ἀκολουθῆται πάντοτε ὑπὸ τοῦ σκοπευτοῦ. Πρὸς κατανόησιν τοῦ ὅλου θέματος ἀρκεῖ μικρὰ καὶ μόνον ἐξάσκησις.

(Συνεχίζεται)

Τοῦ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Τρία εἰδεχθῆ καὶ ἀποτρόπαια ἐγκλήματα συνετάραξαν τὴν κοινὴ γνώμη τὸν τελευταῖο καιρό. Τὰ δύο εἶχαν ὡς δράστας ἐγκληματίας καθ' ἕξιν, ἀνθρώπους μὲ βεβαρυμένον παρελθὸν γιὰ τοὺς ὁποίους ἡ ἀνθρώπινη ζωὴ δὲν ἔχει περισσότερη ἀξία ἀπὸ ἕνα κέφι ἢ πάθος τῆς στιγμῆς. Ὡμὸς καὶ σκληροτράχηλος ὁ ἐγκληματίας τοῦ Ἑλληνικοῦ πρῶτα-πρῶτα, κατέδειξε διὰ τῆς σαραπεντάχρονης παρουσίας του στὴ ζωὴ ὅτι διὰ τὰ πάντα ἦτο ἱκανός. Ἱκανὸς διὰ κλοπάς, διαρρήξεις, ναρκωτικὰ κλπ. κλπ. καὶ ἐπὶ πλέον ἱκανὸς νὰ ἐκτελέση δύο ἀνθρώπους διὰ κάτι ποὺ αὐτὸς ἐπίστευε. Ἱκανὸς ὅμως καὶ νὰ πρωτοτυπήση στὸ ἐγκληματικὸν πάνθεον, στέλνοντας τηλεγράφημα στὴν Ἀστυνομία ὅτι θὰ παραδοθῆ τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας τοῦ φόνου καὶ τηρώντας τὸν λόγον του. Ὁ ἄλλος εἰδεχθὴς ἐγκληματίας τῆς πλατείας Ἀβησσυνίας, ἀνώμαλος τύπος καὶ ἱκανὸς δι' ὅλα καὶ αὐτὸς κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἔκαμε τὸ θῦμα του νὰ πρωτοτυπήση μὲ τὴν σειρὰν του: Νὰ ἀφήση τὴν τελευταία πνοὴ τηρώντας τὸν λόγο του ἀντίστροφα ἀπὸ τὸν πρῶτον, ὅτι δηλαδὴ δὲν θὰ ἀποκαλύψη τὸν ἐκτελεστή του, ἀνώμαλον ὅσο καὶ αὐτός, παρ' ὅλην τὴν ἐπιμονή μας. Καὶ ἔφυγε ἀπὸ τὴ ζωὴ παίρνοντας μαζὶ τὸ μυστικό του, ἕνα μυστικὸ ὅμως ποὺ σύντομα θὰ κοινολογηθῆ, σὲ πεῖσμα τοῦ τόσον παραδόξου πείσματος. Ὁ τρίτος ἐγκληματίας, ἐκεῖνος τῆς Νικαίας, ποὺ ἐξετέλεσε τὸν δυστυχῆ ὁδηγὸν κόβοντάς του τὴν καρωτίδα, δὲν ἐπρωτοτύπησε βεβαίως σὲ τίποτα ἀλλὰ κατέδειξε τὴν σπάνια θηριώδια τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Οἱ συστάσεις συγγενοῦς γιὰ τὸν ἁμαρτωλὸ ἔρωτα τὸν «ἐξηρέθισαν» μέχρι τοῦ σημείου νὰ ἀφαιρέση μιὰ ζωή.

* * *

Ἀκόμα καὶ ἂν εὐσταθοῦν οἱ λόγοι «ἀμύνης» ποὺ προέβαλαν οἱ ἐγκληματίαι τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ τῆς Νικαίας, τὸ κοινωνικὸν ζήτημα τῶν ἀλλεπαλλήλων φόνων στὸν εἰκοστὸν αἰῶνα παρουσιάζεται τεράστιο. Οἱ ἀντιδράσεις τῆς κοινῆς γνώμης ἀντικατοπτρίζονται στὰ πλήθη ποὺ συνεκεντρώθησαν ἔξω τοῦ Τμήματος Νικαίας καὶ ἀπειλοῦσαν νὰ λιντσάρουν τὸν δολοφόνο τοῦ ὁδηγοῦ, στὶς ποικιλόμορφες συζητήσεις, ἀλλὰ καὶ στὰ σχόλια ὁλοκλήρου τοῦ τύπου. Χωρὶς νὰ παίρνη θέση ἡ στήλη αὐτὴ καταχωρεῖ ἐδῶ ἕνα ἀπόσπασμα παρατηρήσεων τοῦ «Ἀθηναίου» στὴν ἐφημερίδα «Καθημερινὴ» τῆς 27 Φεβρουαρίου 1963. Γράφει ὁ συντάκτης τῶν παρατηρήσεων: «Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἐσημειώθησαν τρία ἀλλεπάλληλα καὶ εἰδεχθῆ ἐγκλήματα, τὰ δύο εἰς τὰς Ἀθήνας ἀπὸ καθ' ἕξιν ἐγκληματίας καὶ τὸ ἄλλο εἰς τὴν ἐπαρχίαν ἀπὸ μίαν νεαρὰν φαρμακεύτριαν, ἡ ὁποία εἰς τὴν ἡλικίαν της θὰ ἠμποροῦσε νὰ εἶναι καὶ μαθήτρια σχολείου. Κατὰ τὴν ταπεινὴν μου γνώμην, καὶ αὐτὰ τὰ κακουργήματα καὶ ἀπὸ τὰ ἄλλα πλεῖστα, θὰ ἠμποροῦσαν νὰ προληφθοῦν, ἐὰν ἡ ἑλληνικὴ νομοθεσία, ἐπηρεασμένη ἀπὸ τὰς συγχρόνους θεωρίας περὶ ἐπιεικείας καὶ κατανοήσεως, δὲν ἦτο τόσον χαλαρὰ ἔναντι τοῦ ἐγκλήματος. Ἕνας δρακόντειος νόμος, ὁ ὁποῖος θὰ προέβλεπε τὰ περισσότερα ἐλαφρυντικὰ καὶ θὰ ἐτιμωροῦσε τὸν φόνον διὰ τοῦ θανάτου, θὰ ἐπρολάμβανε τὰ περισσότερα ἐγκλήματα κατὰ τῆς ζωῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα. Τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ λαιμητόμος μετεφέρετο ἀπὸ τὸ Παλαμήδι εἰς τὰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος καὶ ἡ ἐκτέλεσις τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐγίνετο πανηγυρική, εἶναι ἀναμφισβή-

τητον ὅτι οἱ φόνοι ἦσαν ὀλιγώτεροι. Σήμερα ποὺ αἱ θανατικαὶ καταδίκαι ἐκτελοῦνται, τύποις μὲν δημοσίᾳ, εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως ἐν κρυπτῷ, οἱ ἐνδεχόμενοι ἐγκληματίαι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραδειγματισθοῦν».

***

Ἕως τώρα εἴχαμε—καὶ θὰ ἔχωμε δυστυχῶς—φρικαλέα καὶ μὴ ἐγκλήματα διὰ «λόγους τιμῆς». Λόγοι τιμῆς διὰ τὴν ἄπιστον σύζυγον, διὰ τὴν ἀδελφήν, διὰ τὴν θυγατέρα, διὰ τοὺς γεννήτορας, ἀκόμη καὶ διὰ τὴν ἀνεψιὰ καὶ τὴν μνηστὴ καὶ τὴν ἐρωμένη. Λόγοι ὅμως «τιμῆς» διὰ τὴν τιμὴν τῆς συζύγου τοῦ φίλου, καὶ μάλιστα ὄχι ἀποδεδειγμένως, ἀλλὰ μὲ ἁπλῆ ὑποψία, νομίζω ὅτι πρώτη φορὰ παρουσιάζονται στὰ ἑλληνικὰ ἐγκληματολογικὰ χρονικά. Βοηθούσης λοιπὸν καὶ τῆς χιλιοτραγουδισμένης ρετσίνας—πόση ἀλήθεια νὰ ἤπιαν οἱ «ἐγκάρδιοι» φίλοι μέχρι τῆς 2ας πρωϊνῆς ὥρας; —ἦλθαν εἰς «ρῆξιν», στὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σερρῶν ταβέρνα, ἕνας στυγερὸς μητροκτόνος καὶ ἕνας ἐργάτης μωσαϊκῶν μὲ κάποιον δυστυχῆ «πειρατήν». Μὲ μαχαίρας ὁ μητροκτόνος καὶ ὁ φίλος του ἐργάτης ἐτραυμάτισαν σοβαρώτατα στὸν θώρακα, στὴν κεφαλὴ καὶ στὰ χέρια τὸν ὁδηγὸ καὶ ἐξηφανίσθησαν, γιὰ νὰ συλληφθοῦν ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς στὸν Ἀσπρόπυργο ὁ πρῶτος καὶ στὸ Αἰγάλεω ὁ δεύτερος. Αἰτία οἱ ὑποψίες μόνον τοῦ ἐργάτη ὅτι ἡ γυναίκα του «τὰ εἶχε» μὲ τὸν πειρατὴ ὁδηγόν. Δι' ὃ καὶ προσεφέρθη ὁ φίλος μητροκτόνος καὶ πασίγνωστος κακοποιὸς—ποὺ εἶχε πρὸ ὀλίγου ἀποφυλακισθῆ διὰ λόγους ὑγείας—καὶ μαζὶ κατεκρεούργησαν τὸν ὕποπτο ἐρωτικῶν συνδιαλλαγῶν. Νὰ φαντασθῆ κανεὶς τί μποροῦσε νὰ γίνη ἂν δὲν ὑπῆρχαν μόνον ὑποψίες. Καὶ ἂν ὁ πασίγνωστος κακοποιὸς καὶ μητροκτόνος ἐνεργοῦσε ὄχι διὰ τὴν τιμὴν τῆς γυναικὸς τοῦ φίλου, ἀλλὰ διὰ κάποιον τοῦ ἀμέσου περιβάλλοντός του, ἔστω καὶ μὲ ὑποψίες...

***

Πάρα πολλὰ ἐγκλήματα ἔχουν ὡς ἀρχὴ μόνο τὴν ὑποψία. «Ὑπωψιάσθηκε» ὁ ἐργάτης Μ.Α., 52 ἐτῶν, ὅτι ἐκεῖνο τὸ σημεῖο ποὺ ἔκαμε ἡ Ε.Κ. τῶν 55 ἐτῶν, σὲ κάποιο σπίτι τῆς ὁδοῦ Ἰωνίας, προσέβαλε τὸν ἀνδρισμόν του. Ἀνέσπασε μάχαιραν λοιπὸν ὁ κ. Μ.Α. καὶ ἔκαμε ἀγνώριστο τὸ πρόσωπο τῆς Ε.Κ. «Ὑπωψιάσθηκαν» καὶ οἱ φίλοι τοῦ καλοῦ χορευτῆ τοῦ κοσμικοῦ κέντρου ὅτι τὸ ποτήρι ποὺ κάποιος ἔσπασε στὰ πόδια του τὴν 3η πρωϊνὴ ὥρα ἀποκριάτικου ξεφαντώματος ἦταν «πρόκλησις». Σηκώθηκαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο παρέες—ἡ μία ἓξ καὶ ἡ ἄλλη ἐννέα ἄτομα—καὶ ἄρχισε ἄγρια καὶ αἱματηρὰ μάχη. Χρησιμοποιήθηκαν χέρια, πόδια, δόντια, καρέκλες, σερβίτσια καὶ τραπέζια. Ὅταν ἔφθασε ἡ Ἄμεσος Δρᾶσις, ἔτρεξαν ὅλοι νὰ ἐξαφανισθοῦν, ἀφήνοντας ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης πολλὰ σπασμένα σκεύη, ματωμένες σερμπαντίνες καί... δύο τραυματίας. Ἕνα ἐκ τῆς μιᾶς καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἄλλης παρατάξεως.

***

Καὶ ἄλλα πολλά, παρόμοια μὲ τὸ γεγονὸς τοῦ κοσμικοῦ κέντρου, συνέβησαν κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀποκριᾶς. Αἰτία τὸ ποτό, λίγο ρωμέϊκο φιλότιμο, πολλὴ εὔφλεκτη πυριτιδαποθήκη ἀπὸ αἰσθήματα «ἀνδρισμοῦ» καὶ ἐπιδείξεως καὶ πολλὰ ἄλλα τῆς ἀπύθμενης ψυχῆς τοῦ Ἕλληνος, διασκεδάζοντας ἢ μή. («Ἀθῶα» ἴσως γεγονότα, ὅπως ὑποστηρίζουν πολλοί. Συνέβη μάλιστα καὶ τὸ πραγματικὸ ἀθῶο: νὰ κρύψη ὁ ἔντιμος Π.Σ. τῶν 30 ἐτῶν, μεθυσμένος, 8.000 δραχμὲς σὲ ἕνα σημεῖο τοῦ δωματίου του, στὴν ὁδὸν Κλεψύδρας, νὰ ξεμεθύση καὶ νὰ τρέξη στὴν Ἀστυνομία τὴν ἄλλη μέρα καὶ νὰ καταγγείλῃ κλοπήν, ὄχι ὕδατος ἀλλὰ τοῦ ποσοῦ τῶν ὀκτὼ χιλιάδων. Ἡ ἀνάκρισις ἀπεκάλυψε τὰ ἀποκρυμμένα διὰ τὸν φόβον κλοπῆς, ὁ Π.Σ. εὑρέθη «ἐν καλῇ πίστει» καὶ δὲν ἐδιώχθη—λόγῳ ἀποκριᾶς καὶ ποτοῦ—καὶ ὅλα ἐπῆγαν κατ' εὐχήν. Ἔλα ὅμως ποὺ ἀνάμεσα σὲ τόσα ἀθῶα περιστατικὰ τῆς ἀποκριᾶς ἦλθε τὸ μεγάλο ἔγκλημα τοῦ μεθυσμένου ὁδηγοῦ, τοῦ Δ.Κ., ποὺ ἀνεστάτωσε κοινὸν καὶ Ἀστυνομία. Πολλοὶ μεθυσμένοι ὁδηγοὶ ἔγιναν ἐγκληματίαι κατὰ τὸ παρελθόν—ὁ ὅρος «ὑπαίτιοι δυστυχήματος» δὲν ἀνήκει στοὺς μεθυσμένους ὁδηγούς—

ἀλλὰ ὁ Δ.Κ. ἔγινε ε ἰ δ ε χ θ ὴ ς ἴσως ἐγκληματίας λόγῳ τῆς τεραστίας μέθης του. Τόσον μεθυσμένος ἦτο, ὥστε δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις τῆς πράξεώς του. Καὶ σὲ ἀφάνταστο σημεῖο μεθυσμένος ὁ ἐπαγγελματίας αὐτὸς ὁδηγός, πῆρε τὸ αὐτοκίνητο καὶ ἀνέπτυξε φοβερὴ ταχύτητα στὴν πειραϊκὴ ἀκτή, ὁπότε δύο ἀνύποπτοι νέοι ἐπλήρωσαν μὲ τὴν ζωήν των τὴν ἀποκριάτικη μέθη τοῦ ἀσυνείδητου. Καὶ ἀπεδείχθη ὅτι ἦταν διπλᾶ ἀσυνείδητος, διότι πλὴν τῆς μεγάλης μέθης ἐγκατέλειψε ἀβοήθητα τὰ θύματά του καὶ ἐξηφανίσθη. Γιὰ νὰ συλληφθῇ ἀργότερα καὶ νὰ μὴ θυμᾶται ἀπὸ ποῦ ξεκίνησε, ποῦ πήγαινε, πῶς ἐσκότωσε δύο ἀνθρώπους, καὶ ἀκόμα... ποιὸς ἦταν.

***

Εὐτύχημα εἶναι ποὺ κατὰ τὴν περίοδο τῆς ἀποκριᾶς δὲν ἐσημειώθησαν ἄλλα σοβαρὰ περιστατικὰ ἐκ μέρους ὁδηγῶν, θερμοαίμων καὶ μὴ τεντυμπούς, ἐκ μέρους ἀνθρώπων τοῦ ὑποκόσμου καὶ ἀνθρώπων τῆς γαλήνης. Αἱ ἀπὸ ραδιοφώνου καὶ τῶν ἐφημερίδων συστάσεις τῆς 'Αστυνομίας καὶ ἡ κοπιώδης παρακολούθησις τῶν ἑστιῶν πάσης ἀνωμαλίας καὶ ἐγκληματικῆς ἐκδηλώσεως, ἔφεραν λαμπρὰ ἀποτελέσματα πλὴν ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων. Τὰ λαμπρὰ ἀποτελέσματα τονίζονται καὶ ἀπὸ τῶν στηλῶν τοῦ τύπου τόσον διὰ τὴν πρωτεύουσα ὅσον καὶ διὰ τὴν Πάτρα, ποὺ τὸ πολυθόρυβο καρναβάλι της συγκέντρωσε πενῆντα χιλιάδες καὶ πλέον ἐπισκέπτες. 'Αντιγράφω ἀπὸ τὴν ἐφημερίδα «Μεσημβρινὴ» τῆς 27 Φεβρουαρίου καὶ ἀπὸ τὴν στήλην τοῦ «Ἔποπος» τὰ ἑξῆς διὰ τοὺς συναδέλφους τῶν Πατρῶν: «Ξεχωριστὴ ἐντύπωσι προκάλεσε στοὺς 'Αθηναίους—καὶ ἄλλους—τουρίστας τῶν Πατρῶν ἡ θαυμασία τουριστικὴ 'Αστυνομία τῆς πόλεως καὶ ὅσα κατάφερε ὑπὲρ τῶν ταλαιπωρημένων ἑορταστῶν, ποὺ ἔψαχναν νὰ βροῦν τὴν τελευταία ὥρα δωμάτιο. Μὲ ψυχραιμία, εὐγένεια καὶ ἀποτελεσματικότητα στὶς ἐνέργειές της, κατάφερε νὰ στεγάσῃ ὅσο μποροῦσε καλύτερα ἀρκετὲς χιλιάδες ἀστέγων καὶ νὰ κερδίσῃ πραγματικές, θερμὲς εὐχαριστίες. Φυσικὰ δὲν ἀπέδωσαν λιγώτερο καὶ τὰ τμήματα τῆς 'Αστυνομίας τῶν Πατρῶν, μὲ πρώτη μεταξὺ ἴσων τὴν Τροχαίαν». 'Εξαίρεση μεγάλη ἀπετέλεσαν οἱ ἀριστεροὶ τῆς Καισαριανῆς, ποὺ ἔκλεισαν τὴν ἀποκριὰ ἢ μᾶλλον ἄνοιξαν τὴν περίοδο τῆς νηστείας μὲ θορυβώδη ἐπεισόδια, μὲ ἀντίσταση καὶ θρασύτητα κατὰ τῆς ἀρχῆς, μὲ σωματικὲς βλάβες καὶ ἐξύβριση τῶν ἀστυνομικῶν τὴν Καθαρὴ Δευτέρα. Ὁ ἐθιμικὸς χαρταετὸς στὰ χέρια τῶν ἀριστερῶν ἔγινε σύμβολον ἐρυθρῶν ἰδεῶν καὶ συνθημάτων, ἀντέδρασαν οἱ ἔννομοι πολῖτες στὴν ἀνερυθρίαστη πρόκληση καὶ ἐπῆλθε τὸ προσδοκώμενον ἀπὸ παρόμοιες αὐθάδειες τῶν ἀριστερῶν: Τραυματισμοὶ ἀστυνομικῶν. Κάπου ὅμως τελειώνει καὶ ἡ ἰώβειος ὑπομονή, ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ μακροθυμία ἐκείνων ποὺ ἔχουν ταχθῇ στὴν προστασία ζωῆς, τιμῆς καὶ περιουσίας τοῦ πολίτου, ἀλλὰ ἔχουν κι' αὐτοὶ ὅλα τὰ δικαιώματα τοῦ προσβαλλομένου ἀτόμου.

***

Πλούσια συγκομιδὴ κλεπτῶν, διαρρηκτῶν καὶ ἀπατεώνων τὶς τελευταῖες ἡμέρες. Μέσα σὲ ἕνα 48ωρο μόνον βρέθηκαν στὰ χέρια μας 20, παλαίμαχοι καὶ μή. Τ έ σ σ α ρ ε ς, ἡλικίας 25-38 ἐτῶν, ἀπετέλουν συμμορίαν καί, πλὴν τῶν ὅσων ἔκαμαν, ἐσκόπευαν νὰ διαρρήξουν τὸ χρηματοκιβώτιον τοῦ σταθμοῦ τῶν Σ.Π.Α.Π. καὶ νὰ ληστεύσουν τρεῖς μεγαλεμπόρους τῶν 'Αθηνῶν, ἕναν ἔμπορο τῶν Θηβῶν καὶ κάποιο πτηνοτροφεῖο τῶν Μεγάρων. Τὰ σχέδια καταστρώνονταν ὕστερα ἀπὸ ἐπιστημονικὴ ἐγκληματικὴ ἀναγνώριση μὲ ἐνοικιασμένο ἀντὶ διακοσίων δραχμῶν ἡμερησίως αὐτοκίνητο. Δ έ κ α τ έ σ σ α ρ ε ς, οἱ περισσότεροι νεαροί, εἶχαν πραγματοποιήσει κλοπὲς καὶ διαρρήξεις ἀπὸ κεντρικὰ καταστήματα καὶ οἰκίες μὲ πολλὲς μεθόδους, ἰδίως μὲ τὴν μοντέρνα τοῦ «ριφιφί», πολλὲς ἀπάτες μὲ τὴν μέθοδο τοῦ «ἀπεσταλμένου» κλ. κλ. Ἕ ν α ς, δεκαπενταετὴς καὶ δραπέτης τοῦ ἀναμορφωτηρίου Κορυδαλλοῦ, ἦταν ἀπὸ τοὺς δραστήριους καὶ κάπως πρωτότυπος: Διέρρηξε πολλὰ γραμματο-

κιβώτια μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ ἀνεύρη χρήματα, ἀλλὰ φαίνεται ὅτι ἡ τύχη δὲν τὸν εὐνόησε. Σὲ 492 ἐπιστολὲς βρῆκε μόνον δύο πενηντόδραχμα, ὅπως κατέθεσε. Διέρρηξε ἀκόμα ὁ νεαρὸς φέρελπις τέσσερα περίπτερα καὶ ἀφήρεσε ἀνταλλακτικὰ ἀπὸ σταθμευμένα ὀχήματα. Ὁ εἰκοστός, ἕνας ἔγγαμος σαραντάρης καὶ πατέρας τέκνου, ἦταν ἄνθρωπος μὲ πολλὴ τόλμη καὶ φαντασία: Μικροπωλητὴς μαλλίνων εἰδῶν ὁ χριστιανός, εἶχε ἀφαιρέσει 159.000 δραχμὲς διαδοχικῶς στοὺς τελευταίους ὀκτὼ μῆνες ἀπὸ διάφορα καταστήματα, ἰδίως ὅμως ἀπὸ ναυτικὰ γραφεῖα τοῦ Πειραιῶς, μὲ ἁπλουστάτην μέθοδον. Εἰσήρχετο ὡς πωλητὴς τῶν μαλλίνων καὶ εὐκαιρίας δοθείσης, «ἐξάφριζε» τὰ ταμεῖα. Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι σύζυγος καὶ τέκνον τοῦ ρηξικέλευθρου μικροπωλητοῦ, ὅπως καὶ ὁ ἴδιος, θὰ ἐζοῦσαν στὴν χλιδὴ καὶ στὴν πολυτέλεια μὲ τέτοιο σημαντικὸν ποσὸν κλοπῶν. Ἀστεῖα ὅμως αὐτά. Ὅλα, μέχρι καὶ τοῦ τελευταίου ὀβολοῦ, εἶχαν σπαταληθῆ μόνον στὰ ζάρια.

***

Μιὰ ἐπικίνδυνος σπεῖρα νεαρῶν διαρρηκτῶν ἐξηρθρώθη ὕστερα ἀπὸ πολλοὺς κόπους. Τὴν ἀποτελοῦσαν τρεῖς φερέλπιδες καὶ πολὺ «σκληροί», ἀφοῦ εἶχαν ἀπειλήσει ὅτι «θὰ κάμουν κόσκινο» τοὺς ἀστυνομικοὺς ἢ θὰ τοὺς «γεμίσουν κουμπότρυπες», ὅταν τολμήσουν νὰ τοὺς συλλάβουν. Καὶ ὅταν συνελήφθησαν δὲν ἐτόλμησαν τὸ παραμικρό, παρ' ὅλο ποὺ εἶχαν στὴ διάθεσί των περίστροφον «γκόλτς» μὲ 57 σφαῖρες, προϊόντα κλοπῆς μεταξὺ τῶν ἄλλων ἀπὸ κρεοπωλεῖον τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, ποὺ διερρηξαν καὶ ἀπὸ τότε ἀπειλοῦσαν στὸν κύκλο τους τοὺς ἀστυνομικούς. Σὲ πενῆντα μέρες λοιπὸν οἱ σκληροὶ ἐγκληματίαι—Ἰανουάριος—Φερβουάριος ἐ.ἔ.—ἐπραγματοποίησαν τριάντα διαρρήξεις καὶ «ἐκέρδισαν» πάνω ἀπὸ 60 χιλιάδες. Τρόποι γνωστοί, ἤτοι τὸ πολυβασανισμένο «ριφιφὶ» καὶ λοιπὰ τετριμμένα. Μόνο ποὺ εἶχαν μερικὲς ἐκπλήξεις κατὰ τὴν ὥρα τῆς «ἐργασίας» των, ὅπως λ.χ. συνάντηση μὲ δύο ἀρτεργάτες κοιμωμένους σὲ ἀρτοποιεῖο τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ, ἀφύπνιση καὶ ἀπόπειρα συλλήψεως των, πλὴν ἀκινητοποίηση ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ μὲ μαχαίρι ποὺ βρέθηκε στὸν πάγκο καὶ τροπὴ καὶ τῶν τριῶν σὲ φυγή. Ὅπως ἀνεύρεση βαλίτσας γεμάτης δέσμες χαρτονομισμάτων σὲ διαμέρισμα γιατροῦ τῆς ὁδοῦ Δημοφῶντος, πανευτυχοῦς παραλαβῆς της καὶ φυγῆς πρὸς διανομήν, «ζαβολιᾶς» τοῦ ἑνός, ποὺ κρατώντας τὴν βαλίτσα στὸ σκοτάδι προσπάθησε νὰ διαφύγη καὶ νὰ καρπωθῆ μόνος τὴν λεία, καταδιώξεως καὶ συμπλοκῆς μεταξύ των, καί, τελικά... ἄνθρακες ὁ θησαυρός. Ἦταν χαρτονομίσματα τῆς μαύρης κατοχῆς. Καὶ ὅπως τὴν ἀνεύρεση τοῦ περιστρόφου μὲ τὶς σφαῖρες ποὺ προείπαμε στὸ κρεοπωλεῖο τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν, γιὰ νὰ γίνουν θρασεῖς καὶ νὰ ἀπειλοῦν καὶ μάλιστα νὰ σχεδιάζουν ἀναστάτωση τοῦ πεδίου τοῦ Ἄρεως μὲ πυροβολισμοὺς στὸν ἀέρα. Γιατί ; Γιὰ νὰ νομίσουν οἱ ἀστυνομικοὶ ὅτι ἔγινε φόνος, νὰ κινητοποιηθοῦν τὰ πάντα καὶ αὐτοὶ «νὰ σπᾶνε πλάκα», ὅπως κατέθεσαν τὰ ἀνδρείκελα.

***

Ἡ ἀπάτη στὴν ἡμερησία διάταξη, φθάνει νὰ ὑπάρχουν ἀφελεῖς ἀλλὰ καὶ δυστυχισμένοι. Ἀφελὴς ὁ ἔντιμος Θ.Π. τῶν 47 χρόνων, ποὺ ὅταν τοῦ εἶπε ἡ τσιγγάνα «ἀσήμωσε γιὰ νὰ σοῦ πῶ τὸ μοῖρα σου» ἀσήμωσε ἕνα τάλληρο, ὅταν τοῦ εἶπε «εἶσαι ὁμορφόπαιδο καὶ μὲ πλανεύεις» ὄρθωσε τὸ κορμί του καὶ ἔγειρε ἐλαφρὰ ἐπάνω της, ὅταν ἅπλωσε τὸ χέρι του στὴ μέση της δέχθηκε καὶ τὸ δικό της χέρι καὶ κάποιον ἐναγκαλισμό, ὅταν τοῦ εἶπε «κλεῖσε τὰ μάτια σου μ' αὐτὸ τὸ ἐντικὸ μαντήλι, καὶ μὴ κινηθῆς ἀπὸ τὴν καρέκλα δέκα πέντε λεπτὰ γιὰ νὰ ξανάρθη τὸ Λενιώ σου» ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ δὲν κινήθηκε εἴκοσι λεπτά. Στὰ εἴκοσι λεπτὰ ἡ τσιγγάνα βρισκόταν κάπου μακριά του καὶ ὁ Θ.Π. ἀνεκάλυπτε μαγικὰ φτερὰ τοῦ πορτοφολιοῦ του μὲ τὶς 1.900 δραχμές. Ὄχι πολὺ ἀφελὴς ἡ Μ.Χ. τῶν 26 χρόνων, ποὺ πίστεψε στὸν τηλεφώνημα ὅτι τὴν ζητάει ἐπειγόντως ἡ φίλη καὶ σὲ μακρινὸ κάπως σημεῖο τῆς γειτονιᾶς κ. Μαρίκα, βγῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι της χωρὶς νὰ κλειδώση τὴν πόρτα—ἐντελῶς τυχαῖα ὅπως λέγει—καί, γυρίζοντας μὲ τὴν διαπίστωση ὅτι δὲν τὴν ζήτησε ἡ κ. Μα-

ρίκα, διεπίστωσε κλοπὴ ἀκριβοῦ βραδυνοῦ φορέματος καὶ τοῦ γούνινου παλτοῦ της. Καὶ δυστυχὴς ὁ τυφλὸς λαχειοπώλης τῶν Χαυτείων, ποὺ δίδοντας πίστη στοὺς περαστικοὺς «πληρώθηκε» γιὰ τὰ λαχεῖα του μὲ πενηντόδραχμο παλαιᾶς ἐκδόσεως ἀπὸ τὸν Ν.Μ. τῶν 32 ἐτῶν. Μάλιστα ἔδωσε καὶ ρέστα σαράντα δραχμὲς στὸν «ἔξυπνο», ποὺ ὅταν συνελήφθη εἶχε ἐπάνω του καὶ ἄλλα ἓξ ἄκυρα χαρτονομίσματα γιὰ νὰ συνεχίση τὶς ἀπάτες του.

***

* Τί ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὴν τελευταία ξένη ἀστυνομικὴ εἰδησεογραφία, ἂς βγάλη ὁ καθένας μόνος τὰ συμπεράσματά του αὐτὴ τὴ φορά.

Ἕνα σωστὸ ἀνθρώπινο ἐρείπιο, ἤτοι παράλυτον ἀνθρωπάκο καὶ πολυβασανισμένο, καθισμένο σὲ ἀναπηρικὴ πολυθρόνα ποὺ τὴν ἔσπρωχναν δύο νοσοκόμοι, εἶδαν ὑπάλληλοι καὶ πελάτες τῆς τραπέζης τοῦ Μπροῦκλιν «Μπένσονχάρστ Νάσιοναλ Μπάνκ» νὰ μπαίνη ἀπὸ τὴν κεντρικὴ εἴσοδο. 'Αστραπιαῖα τὸ ἀνθρώπινο ἐρείπιο πέταξε τὴν κουβέρτα ποὺ σκέπαζε τὰ παράλυτα μέλη του, βρέθηκε ὄρθιος, φοβερὰ ὑγιὴς καὶ μ' ἕνα πιστόλι στὸ χέρι, καὶ φώναξε: «ψηλὰ τὰ χέρια». Ταυτόχρονα δύο πιστόλια βρέθηκαν στὰ χέρια τῶν «νοσοκόμων» καὶ οἱ πάντες ὑπήκουσαν σηκώνοντας τὰ χέρια. Μέσα σὲ νεκρικὴ ἡσυχία οἱ τρεῖς ληστὲς ἄδειασαν ἀπὸ τὸ ταμεῖο τῆς τραπέζης τριάντα χιλιάδες δολλάρια,—900.000 δραχμὲς—βγῆκαν χωρὶς νὰ πειράξουν κανένα καὶ χωρὶς κανεὶς νὰ τοὺς πειράξη μπῆκαν σὲ αὐτοκίνητο ποὺ περίμενε στὴν εἴσοδο καὶ ἔφυγαν ὁλοταχῶς. Ἕνας ἀστυνομικὸς τῆς Τροχαίας ἐξεκένωσε πάνω τους τὸ περίστροφό του ἀλλὰ χωρὶς ἀποτέλεσμα.

* Τέσσερες «κύριοι», ντυμένοι στὰ μαῦρα καὶ μὲ νάϋλον κάλτσες στὸ πρόσωπο γιὰ νὰ ἀλλοιώνονται τὰ χαρακτηριστικά τους, μπῆκαν μεσάνυκτα στὸ σπίτι τοῦ ἑκατομμυριούχου κ. Μπόϋλεν, στὸ Τορόντο τοῦ Καναδᾶ. 'Ακινητοποίησαν μὲ τὰ περίστροφα τὸν εὑρισκόμενον ἐκεῖ υἱὸν Μπόϋλεν, τὸν ἐκτύπησαν καὶ τὸν ἀπείλησαν ὅτι θὰ τὸν σκοτώσουν ἐὰν δὲν τοὺς ὑποδείξη ποῦ εὑρίσκονται τὰ κοσμήματα. «Προσπάθησα νὰ κάνω ὅτι λιποθύμησα ὅταν μὲ χτύπησαν, ἔτρεμα ὅμως τόσο ἀπὸ τὸν φόβο μου, ὥστε προδόθηκα», εἶπε ὁ Φίλιπ Μπόϋλεν στοὺς ἀστυνομικούς. Καὶ ἔφυγαν οἱ τέσσερες ληστὲς συναποκομίζοντας 42 κοσμήματα ἀξίας 500.000 δολλαρίων, ἤτοι 15 ἑκατομμυρίων δραχμῶν, καθὼς καὶ σημαντικὸν ποσὸν σὲ χαρτονομίσματα. 'Η ληστεία αὐτή, τῆς 25-2-63, θεωρεῖται ὡς μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες στὴν ἱστορία τοῦ Καναδᾶ.

* Θαυμάσια προσωπογραφία τοῦ Πικασσό, ἀξίας 500.000 γαλλικῶν φράγκων, —3.000.000 δραχμὲς—κατήγγειλε ἡ Μ.Ρ. ὅτι τῆς ἐκλάπη ἀπὸ τὴν ἔπαυλίν της τὴν νύκτα τῆς Πρωτοχρονιᾶς. Καὶ οἱ Παρισινοὶ εἶδαν κατάπληκτοι αὐτὲς τὶς ἡμέρες δύο ἀστυνομικοὺς νὰ μεταφέρουν σὲ κάποια λεσωφόρο, μὲ προσοχή, ἕνα παλαιὸν πολυέλαιον. 'Ο πολυέλαιος εἶχε παραληφθῆ ἀπὸ τὴν ἔπαυλιν τῆς κ. Μ.Ρ. καὶ στὸ ἐσωτερικό του εὑρίσκετο ὁ «κλαπεὶς» Πικασσό. Εἶχε καταγγελθῆ ἡ κλοπή, γιὰ νὰ εἰσπράξη ἡ Μ.Ρ. ἀσφάλιστρα 300.000 φράγκων, ἤτοι 1.800.000 δραχμῶν.

* Τρεῖς ἀπατεῶνες ὁλκῆς συνέλαβε ἡ ἰταλικὴ 'Αστυνομία τοῦ Βιαρέτζιο αὐτὲς τὶς ἡμέρες, μὲ τὴν κατηγορία ὅτι προκαλοῦσαν ναυάγια τῶν πλοίων γιὰ νὰ εἰσπράττουν τὰ ἀσφάλιστρα. 'Εντὸς δεκαετίας, κατὰ τὴν κατηγορία, προκάλεσαν ναυάγιον δώδεκα φορτηγῶν. 'Υπάρχουν καὶ συνένοχοι καὶ πρόκειται νὰ ἐπακολουθήσουν καὶ ἄλλες συλλήψεις, περίπου 40 κατὰ τὴν ἀνταπόκριση. Τὰ ναυάγια ἐγένοντο κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, σὲ βαθειὰ ὕδατα, ὅπου ἡ ἀνέλκυσις ἦτο δαπανηρὰ καὶ ἀκατόρθωτος, καὶ χωρὶς θύματα εὐτυχῶς. 'Από τὶς ἀσφαλιστικὲς ἑταιρεῖες κατεβλήθησαν 350 ἑκατομμύρια λιρετῶν γιὰ τὰ φορτία καὶ τελευταῖο ναυάγιο ἦταν τοῦ φορτηγοῦ «Πέννεζε», τὸ φορτίον τοῦ ὁποίου ἀπετελεῖτο ἀπὸ κιβώτια πλήρη λίθων καὶ παλαιοσιδηρικῶν, ἐδηλώθη ὡς φορτίον καλτσῶν καὶ ἀσφαλίσθηκε ἔναντι ἑκατὸ ἑκατομμυρίων λιρετῶν.

* Ὁ δεκαεξαετὴς Χάρρυ Χέμπαρτ, στὸ Γκρὴν Μπαίηκ τοῦ Οὐϊσκονσιν, ἐξήγησε στοὺς ἀστυνομικοὺς ὅτι ἐνῶ ὁ πατέρας του εὑρίσκετο στὸ σαλόνι παρακολουθώντας τηλεόραση καὶ ἡ μητέρα του καὶ τρία ἀδέλφια του—ἐν συνόλῳ πέντε—στὴν κουζίνα, κατέβηκε στὸ ὑπόγειο καὶ γύρισε κρατώντας περίστροφο καὶ τυφέκιο. Ἐξετέλεσε τὸν πατέρα του καὶ ἐν συνεχείᾳ μπῆκε στὴν κουζίνα, ὅπου ἐξετέλεσε τοὺς ἄλλους τέσσερες τῆς οἰκογενείας του. Οἱ λόγοι ἦσαν ὅτι ὁ πατέρας του, ἡ μητρυιὰ καὶ τὰ τρία ἑτεροθαλῆ ἀδέλφια του «τὸν εἶχαν ἀποξενώσει τοῦ οἰκογενειακοῦ κύκλου», ὅπως εἶπε. Ὕστερα τηλεφώνησε σ' ἕνα φίλο του νὰ τὸν φιλοξενήσῃ γιὰ ἐκείνη τὴν νύκτα, ὅπερ καὶ ἐγένετο, γιὰ νὰ συλληφθῇ τὸ πρωί.

* Προσέφερε βέβαια ὁ Ἀγαμέμνων θυσία τὴν Ἰφιγένεια στοὺς θεούς, ἀλλὰ γιὰ ἕνα τόσο ἱερὸ καὶ ὑψηλότατο σκοπό. Δι' ὃ καὶ οἱ πάντες ἀνὰ τὸν κόσμον βλέπουν καὶ σήμερα μὲ συμπάθεια τὴν τραγωδία. Ὁ Ἰνδὸς ὅμως εἰδωλολάτρης Μπάσο Ράνο, στὴν Καλκούτα, ἔκοψε μὲ πέλεκυν τὸ κεφάλι τῆς δύο ἐτῶν ἐγγονῆς του, στὸ τέλος Φεβρουαρίου, καὶ τὴν προσέφερε θυσία στὸ θεό του, πιστεύοντας ὅτι τὸ φοβερὸ ἀνοσιούργημα θὰ τοῦ ἐξησφάλιζε πλούσια γεωργικὴ συγκομιδή. Δι' ὃ καί, ἂν καὶ θὰ ἔχῃ τὴν ἴδια τύχη μὲ τὴν ἐγγονή του, οἱ πάντες φρίττουν καὶ ἀνατριχιάζουν μὲ τὸ φρικαλέο κακούργημα.

* Ἕνα ἐπιστημονικώτατο Ἰνστιτοῦτο ἄνοιξε στὸ Ντύσσελντροφ τῆς Γερμανίας αὐτὸν τὸν καιρό, ἵδρυμα ὅπου οἱ... σκύλοι διδάσκονται κανόνες ὁδικῆς κυκλοφορίας. Καὶ τοῦτο διότι βάσει ἐπισήμων στοιχείων ὑπολογίζεται ὅτι πλέον ἀπὸ 1.000 σκύλοι φονεύονται ἐκεῖ κάθε χρόνο ἀπὸ αὐτοκίνητα. Τόσες πολλὲς εἶναι οἱ αἰτήσεις, ὥστε ὡρίσθη σειρὰ προτεραιότητος εἰσαγωγῆς τῶν μαθητῶν. Ὁ μέγας καθηγητὴς τοῦ Ἰνστιτούτου, ἀρχιφύλαξ τῆς Τροχαίας Χάϊντς Λίνενγκαῖμπερ καὶ σύζυγος τῆς ἰδιοκτητρίας, χωρίζει τοὺς μαθητὰς σὲ δύο κατηγορίες: Σὲ ἐκείνους ποὺ φοβοῦνται τὰ αὐτοκίνητα καὶ στοὺς ἀδιάφορους στὸν κίνδυνο, δι' ὃ καὶ ἐφαρμόζει ἀνάλογον σύστημα διδασκαλίας.

«Χ»

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδον αὐτῶν.

«...Τί νὰ γράψω;;;...»

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΣΠ. ΠΗΛΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 234 τεύχους)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

ΙΙ. ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΑΝΑΚΕΦΑΛΑΙΩΣΗ

...Ἡ στήλη αὐτή, μὲ τὸ σημερινό της σημείωμα, κλείνει τὸν πρῶτο κύκλο τῆς δραστηριότητός της... ἕνα καθαρὰ θεωρητικὸ κύκλο, μέσα στὸν ὁποῖον προσπάθησε νὰ τοποθετήσῃ ἁπλᾶ-ἁπλᾶ ὅλα ὅσα ἀναφέρονται στὴν ἔκθεση τῶν ἰδεῶν...

Ἔτσι, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴ συνεργασία τῶν ἀναγνωστῶν της, ἐπεχείρησε ν' ἀναπτύξῃ, μὲ ὅση μποροῦσε περισσότερη σαφήνεια, τὸ μεγάλο ἑτοῦτο κεφάλαιο τῆς ἐκθέσεως, καὶ τὰ εἰδικώτερα τοῦ προλόγου, τοῦ κυρίως θέματος καὶ τοῦ ἐπιλόγου, ὥστε ὁ ἐξεταζόμενος νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψη του μερικοὺς κανόνες ποὺ θὰ τὸν βοηθήσουν νὰ ἐργασθῇ ἄνετα καὶ ἀποδοτικὰ πάνω στὸ θέμα ποὺ τοῦ ἐδόθη.

***

...Εἴπαμε στὴν ἀρχὴ ὅτι ἡ ἔκθεση, εἴτε ἡ προφορική, εἴτε ἡ γραπτή, εἶναι ὁ ἄξονας γύρω ἀπὸ τὸν ὁποῖον κινεῖται ἡ ζωή μας....

Ἔκθεση κάνουμε ὅταν γράφουμε σ' ἕνα φίλο μας, ὅταν διηγούμεθα ἕνα κινηματογραφικὸ ἔργο ποὺ εἴδαμε, ὅταν κάνουμε μιὰ ἀναφορά, ὅταν κάνουμε κριτικὴ ἑνὸς ἀθλητικοῦ ἀγῶνος, ἀκόμη κι' ὅταν συναντοῦμε κάποιο γνωστό μας στὸ δρόμο καὶ τοῦ ἀφηγούμεθα κάποιο περιστατικὸ ἀπὸ τὴ ζωή μας...

Ἑπομένως ἡ ἔκθεση δὲν εἶναι μιὰ τρομερὴ μαθητικὴ ἄσκηση, ἄγνωστη καὶ ἐπίπονη... Εἶναι ἡ ἔκφραση τῶν ἰδεῶν μας. Καὶ τὴν ἴδια δουλειὰ τὴν κάνουμε κάθε μέρα, κάθε ὥρα, κάθε στιγμή. Ἀπ' αὐτὸ βγαίνουν δυὸ συμπεράσματα: Πρῶτα-πρῶτα ὅτι δὲν πρέπει ἡ ἔκθεση νὰ μᾶς φοβίζῃ καὶ δεύτερον ὅτι γράφοντας δὲν εἶναι σωστὸ νὰ προσπαθοῦμε νὰ φανοῦμε πιὸ σπουδαῖοι ἀπὸ ὅ,τι εἴμαστε... Φτάνει νὰ γράψουμε ὅ,τι ξέρουμε, νὰ τὸ ἀφηγηθοῦμε ὅσο πιὸ ἁπλᾶ καὶ ζεστὰ μποροῦμε, καὶ θὰ ἔχουμε ἐπιτυχία....

....Ἀλλὰ αὐτὸ ποὺ ξέρουμε, πρέπει νὰ τὸ διατυπώσουμε ὅπως πρέπει... Μὲ μικρὲς εὐκολονόητες φρασοῦλες, μὲ σημεῖα στίξεως, μὲ ταπεινὸ ὕφος, μὲ χαριτωμένο τρόπο....

....Ὑπάρχει ἕνας καθιερωμένος κανόνας στὸ θέμα τῶν ἐκθέσεων. Καὶ αὐτὸς μᾶς ὁρίζει ὅτι πρέπει πρῶτα νὰ σκεφθοῦμε καλὰ - καλὰ τὸ ζήτημα ποὺ μᾶς ἀπασχολεῖ, νὰ τὸ ἀναπτύξουμε νοερὰ γιὰ δυὸ-τρία λεπτά, κι' ὕστερα νὰ κάνουμε ἕνα μικρὸ σχέδιο, πρὶν ἀρχίσουμε νὰ γράφουμε....

....Ἀκολουθεῖ ὕστερα ὁ πρόλογος... Εἶναι ὁ σκοπὸς πύλης ποὺ θὰ ὁδηγήσῃ τὸν ἀναγνώστη μας στὸ οἰκοδόμημα τῆς σκέψεώς μας... Κι' αὐτὸς ὁ σκοπὸς Πύλης πρέπει νὰ εἶναι—ὅπως ξέρουμε—εὐγενικός, χαρούμενος, καθαρὸς καὶ λιγομίλητος.

...Ὕστερα ἔρχεται ἡ ἀνάπτυξη τοῦ κυρίως θέματος... Σαφήνεια, ἀκρίβεια, λογικὴ καὶ χάρη πρέπει νὰ τὸ πλαισιώνουν. Τὰ ἐπιχειρήματά μας πρέπει νὰ εἶναι ἠλεγμένα, δυνατά, σύμφωνα μὲ τὶς ἀρχὲς τοῦ δικοῦ μας πολιτισμοῦ.... Λίγες ὄμορφες καὶ καλοβαλμένες λέξεις ἀξίζουν περισσότερο ἀπὸ ἀτέλειωτες δυσνόητες φράσεις, μέσα στὶς ὁποῖες κινδυνεύουμε πολλὲς φορὲς νὰ πελαγώσουμε. Θὰ χρησιμοποιήσουμε μονάχα λέξεις ποὺ ξέρουμε καὶ θὰ φροντίσουμε ὥστε κάθε πρόταση νὰ εἶναι καλὰ συντεταγμένη, μὲ τὸ ρῆμα της, τὸ ὑποκείμενο καὶ τὸ ἀντικείμενο καὶ μὲ μερικὰ σχήματα λόγου, ἀνάλογα μὲ τὴν περίπτωση. Γράμματα ὅσο μποροῦμε πιὸ

στρογγυλά. Ὄχι μουντζοῦρες ἢ φράσεις ποὺ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ διαβασθοῦν. Καὶ ὀρθογραφία . Δίχως αὐτὴν ποτὲ δὲν θὰ φθάσουμε κοντὰ στὴν ἐπιτυχία....

....Τέλος, ὁ ἐπίλογος... Ἡ τελευταία ἐντύπωση... Καὶ πρέπει νὰ συγκινήση καὶ νὰ συναρπάση.... Δυὸ λόγια μὲ ἔννοια, μὲ περιεχόμενο, ποὺ νὰ ἀξιοποιοῦν ὅλο τὸ κείμενο....

...."Ολα αὐτὰ τὰ ἐπαναλάβαμε πολλὲς φορὲς... Καὶ ἡ στήλη ἐτούτη ἔχει μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα : ὅτι ἔγινε ἀντιληπτή. Πόση χαρὰ θὰ νοιώση ἂν στὰ ἀποτελέσματα τῶν προσεχῶν ἐξετάσεων διαπιστωθῆ ὅτι τὸ ποσοστὸν τῶν ἐπιτυχόντων ἀνέβηκε πολὺ ψηλά !!!... Αὐτὸ θὰ εἶναι μιὰ νίκη ὅλων τῶν ἀναγνωστῶν αὐτοῦ τοῦ περιοδικοῦ...

Καὶ τώρα ἂς κλείσουμε πιὰ αὐτὸν τὸν κύκλο, γιὰ ν' ἀρχίσουμε νὰ διαγράφουμε ἕνα δεύτερο, πολὺ σπουδαῖο καὶ ἄξιο ἰδιαιτέρας ἐρεύνης.

Καὶ πάλιν ἐπικαλεῖται ὁ γράφων τὴν προσοχὴ καὶ τὴν ἀγάπη σας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'

«ΞΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΗ»

Ι. Γενικότητες

...Κάθε γλῶσσα ἔχει τὴ γραμματική της... Λένε ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γραμματικὴ εἶναι ἡ πιὸ δύσκολη ἀπὸ ὅλες τὶς ἄλλες... Αὐτὸ δὲν εἶναι ὁλότελα ἀληθινό.... Εἶναι γεγονὸς ὅτι οἱ γραμματικοὶ κανόνες τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης εἶναι ἄφθονοι... Ἂν ὅμως τοὺς ταξινομήσουμε καὶ τοὺς συνδέσουμε, αὐτόματα ἁπλουστεύουμε τὴ γραμματική μας καὶ τὴν κάνουμε σημαντικὰ εὔκολη.

Αὐτὸ θὰ ἐπιχειρήση νὰ κάνη ἡ στήλη αὐτὴ—ἔστω καὶ ἂν ἀναγκασθῆ κάπου-κάπου νὰ καινοτομήση, ὥστε νὰ ἐκλαϊκεύση τὴ θεωρία καὶ νὰ τὴν μεταφέρη στὴν πράξη.

Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, τὸν τελευταῖο ἰδίως καιρό, διακρίνεται καὶ πρωταγωνιστεῖ σὲ πολλοὺς κοινωνικοὺς τομεῖς. Ἂς ἐπιχειρήση τὸ ἴδιο πρᾶγμα καὶ στὸν φιλολογικὸ τοῦτο τομέα. Οἱ πάρα κάτω γραμμὲς εἶναι προϊὸν 25 ἐτῶν μελέτης, ἀσκήσεων καὶ παρατηρήσεων πάνω στὴ γραμματικὴ τῆς καθαρευούσης.

Καὶ τὸ προϊὸν αὐτὸ τὸ παραδίδει ὁ γράφων στὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» μὲ πολλὴ συγκίνηση. Σὰν μιὰ μικρὴ προσφορὰ ἀγάπης πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, τὸ ὁποῖον πολλὰ τὸν ἐδίδαξε καὶ τὸ ὁποῖον λατρεύει σὰν θρησκεία.

***

....Ὑπῆρξε κάποτε ἐποχὴ κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ «γλωσσολογικὸ πρόβλημα» διήρεσε τὸ πνευματικὸ Ἔθνος μας σὲ δυὸ ἀντιμαχόμενα στρατόπεδα, μὲ ὀδυνηρὲς ἐπιπτώσεις ἐπάνω στὴ δημόσια ζωή μας. Καὶ μέσα στὸ χάος αὐτὸ τοῦ ἀγῶνος ἡ γλῶσσα μας κακοποιήθηκε πολλὲς φορές, καὶ ἐκινδύνευσε νὰ χάση τὸν ὑπερήφανο χαρακτῆρα της.

Ὑπῆρξαν ἀκρότητες ποὺ πλησίαζαν τὸ κωμικὸ καὶ ποὺ δὲν ἦταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ δολοφονικὰ πλήγματα εἰς βάρος τῆς ὡραιότερης καὶ πλουσιώτερης γλώσσης τοῦ κόσμου : τῆς ἑλληνικῆς.

Οἱ «καθαρευουσιάνοι» καὶ οἱ «δημοτικιστὲς» ἔδωσαν σκληρὸν ἀγῶνα ὑπάρξεως, χωρὶς ὅμως, εὐτυχῶς, ἀποτέλεσμα.

Ἔτσι, ἡ ἐποχὴ ἐκείνη πέρασε στὴν ἱστορία σὰν ἀνάμνηση, καὶ ἡ γλῶσσα μας ἀφέθηκε νὰ συνεχίση τὴν ἐξελικτικὴ πορεία της, χωρὶς ν' ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τὶς πηγές της, ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ἀγνοήση τὸν ρυθμὸ τῆς ἐπικαιρότητος.

Ἀκόμα καὶ σήμερα, κάποτε-κάποτε, συνάπτονται εἰρηνικοὶ ἀγῶνες γιὰ τὴ δημοτικὴ καὶ γιὰ τὴν καθαρεύουσα.

Ὁ γράφων δὲν ἔχει ἁρμοδιότητα νὰ πάρη θέση στὴ μάχη. Πιστεύει ὅμως ὅτι ἔγινε «πολὺ κακὸ γιὰ τὸ τίποτε». Γιατὶ κι' οἱ δυὸ γλῶσσες ἔχουν ἀπὸ μιὰ θέση στὸν πνευματικὸ ἥλιο τοῦ λαοῦ μας. Κι' οἱ δυὸ εἶναι ἐξ ἴσου χρήσιμες κι' ἐνδιαφέρουσες. Κι' οἱ δυὸ ἔχουν τὴν ἀποστολή τους.

Τὸ βέλασμα τοῦ προβάτου, τὸ λαμπροφέγγισμα τῶν ἄστρων, τὴ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ, τὴ σεμνότητα τοῦ δειλινοῦ, θὰ τὰ ἀγκαλιάση ἡ δημοτική... Θὰ τὰ κάνη τραγούδι, ποίηση, λογοτεχνία, νότες....

Εἶναι ἡ ὄψη τῆς ζωῆς ποὺ ἀντικατοπτρίζεται στὰ ὄνειρά μας... Εἶναι τὸ μεράκι καὶ τὸ παράπονο τῆς καρδιᾶς μας.... Εἶναι τὸ πέταμα τῆς φαντασίας μας σὲ ἄγνωστες χαρούμενες χῶρες... Εἶναι ὁ δεύτερος κόσμος μας αὐτός, ποὺ μᾶς ξεκουράζει, ποὺ μᾶς ἐμπνέει, ποὺ μᾶς πλημμυρίζει ὄνειρα καὶ παράξενες χαρές....

Ἐδῶ τὴν θέλουμε τὴν δημοτική... Τὴν ἀποζητᾶμε σὰν λύτρωση... Νὰ μᾶς βγάλη τὶς γραβάτες καὶ τὰ ἐπίσημα ἐνδύματα καὶ νὰ μᾶς κάνη κιθαρωδοὺς καὶ ὑμνητὲς τῆς καρδιᾶς μας. Ὅμως τὸ νόμισμα ἔχει καὶ μίαν ἄλλην ὄψη. Κι' εἶναι αὐτὴ ἀκριβῶς ποὺ δίνει τὴν ἀγοραστική του ἀξία. Τότες ξεπετάγεται ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ἐπισημότητα σὰν ἀνάγκη ἡ καθαρεύουσα, γιὰ νὰ ἐξυπηρετήση τὶς κοινωνικές μας ἀνάγκες καὶ νὰ διευκολύνη ὅλων τῶν μορφῶν τὶς δημόσιες σχέσεις.

Ἐδῶ δὲν πρόκειται γιὰ ὄνειρο, γιὰ ποίηση, γιὰ ξεκούραση. Πρόκειται γιὰ τὴν ζωὴ τὴν ἴδια. Γιὰ τὴν ἐπίσημη ἀλληλογραφία τῶν δημοσίων ὑπηρεσιῶν, γιὰ τὶς αἰτήσεις καὶ τὰ ἔγγραφα, γιὰ τὶς εἰδήσεις τῶν ἐφημερίδων, γιὰ τὰ συγγράμματα τῶν ἀνωτάτων πνευματικῶν ἱδρυμάτων, γιὰ τὶς διαλέξεις, γιὰ τὶς ἐγκυκλοπαίδειες, γιὰ τὶς ἀνακοινώσεις, γιὰ τὶς ἀγορεύσεις τῶν δικαστηρίων, μὲ δύο λόγια γιὰ τὴν ἴδια τὴ ζωή. Σ' ὅλους αὐτοὺς τοὺς τομεῖς βασιλεύει ἡ καθαρεύουσα. Μποροῦμε νὰ τὴν ἀγνοήσουμε ;

Ἀνεξάρτητα ἀπ' αὐτὸ εἶναι λάθος νὰ πιστεύουν μερικοὶ ὅτι εἶναι πιὸ ὄμορφη ἡ δημοτικὴ ἀπὸ τὴν καθαρεύουσα . Δὲν χρειάζεται νὰ παρατάξουμε ἐπιχειρήματα. Ἂς θυμηθοῦμε τοὺς ὕμνους τῆς ἐκκλησίας μας.... Ὑπάρχουν ἀνάμεσά τους μερικοὶ ποὺ ξεκλειδώνουν τὴν καρδιά σου καὶ σὲ κατακτοῦν. Στὴν καθαρεύουσα εἶναι γραμμένοι. Κι' ἴσως αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ μεγάλο μυστικὸ τῆς δυνάμεώς τους.

Τέλος, ἂς μὴ ξεχνᾶμε καὶ τὴν παράδοση. Δὲν μποροῦμε νὰ ζήσουμε δίχως αὐτήν. Κι' ἡ παράδοση μᾶς ἔχει πλημμυρίσει τὴ ζωὴ ἀπὸ ἕνα σωρὸ μνημεῖα τῆς καθαρευούσης.

Τὴν καθαρεύουσα, λοιπόν, θὰ πρέπει νὰ μάθουμε καλά. Καὶ τῆς καθαρευούσης ἡ γραμματικὴ θ' ἀπασχολήση αὐτὴν τὴν στήλη.

Ἂς ἀρχίσουμε ἔτσι τὴν ἔρευνά μας (γιατὶ γιὰ ἔρευνα φιλολογικὴ πρόκειται) ἀπὸ τὰ μικρὰ στοιχεῖα ποὺ ἀποτελοῦν τὴ γλῶσσα μας. Ἀπὸ τὰ γράμματα.

Ἀλλά, γι' αὐτὸ θὰ μιλήσουμε στὸ ἑπόμενο τεῦχος τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν».

Κλείνοντας αὐτὸ τὸ σημείωμα θέλω νὰ παρακαλέσω θερμὰ κάθε φίλο ποὺ ἔχει κάποιαν ἀντίθετη γνώμη ἀπὸ τὴ δική μου νὰ τὴν διατυπώνη ὥστε νὰ τὴν κουβεντιάζουμε, ἐπ' ὠφελείᾳ τῶν ἀναγνωστῶν αὐτῆς τῆς στήλης.

Εὐχαριστῶ ποὺ μὲ διαβάσατε.

(Συνεχίζεται)

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ πρῶτο του ποίημα ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς τὸ ἔγραψε ἐννέα ἐτῶν, στὰ 1868, ἀκολουθώντας τὰ παιδικά του σκιρτήματα καὶ τὰ ποιητικὰ πρότυπα τῆς ἐποχῆς. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἀρχίζει μὲ τοὺς στίχους :

Σὲ ἀγαπῶ, ἐφώνησα
κι' ἐσὺ μ' ἀστράπτον βλέμμα,
«Μὴ—μ' ἀπεκρίθης—μὴ θνητέ,
τολμήσης νὰ μιάνης
διὰ τῆς παρουσίας σου
τὰς ὥρας τὰς ὡραίας
ποὺ ἔζησα στὸν κόσμον !...».

Στίχους του πρωτοδημοσίευσε ὅταν ἦταν δέκα πέντε χρονῶν, τὸ 1874, στὴν ἐφημερίδα τοῦ Μεσολογγίου «Δυτικὴ Ἑλλάς». Δύο χρόνια ἀργότερα ἔστελνε στὸν Βουτσιναῖο διαγωνισμὸ τὴν ποιητική του συλλογὴ «Ἐ ρ ώ τ ω ν ἔ π η», γραμμένη στὴν καθαρεύουσα καὶ σχολιασμένη ἀπὸ τὸ ποιητὴ Θεόδωρο Ὀρφανίδη μὲ αὐτὸν τὸν κεραυνό : «Τὸ ὑπ' ἀριθ. 25 ποίημα, «ἐρώτων ἔπη», λογιωτάτου γραμματικοῦ ψυχρότατα στιχουργικὰ γυμνάσματα. Ἀλλὰ τὰ γραμματικὰ λέγουσιν ὅτι : οἱ ποιηταὶ γεννῶνται καὶ οἱ ρήτορες γίνονται. Εὐχόμεθα λοιπὸν εἰς τὸν ἀδόκιμον ποιητὴν νὰ γίνῃ τουλάχιστον ρήτωρ ἀφ' οὗ μάλιστα ἡ πολυλογία ἔχει παρ' ἡμῖν μεγάλην πέρασιν...».

Καὶ ὅμως. Ὁ «ἀδόκιμος ποιητὴς» ἔμελλε νὰ γίνει ἀργότερα ὁ μεγαλύτερος νεοέλληνας ὁραματιστής, τὰ «ψυχρότατα στιχουργικὰ γυμνάσματα» νὰ μεταβληθοῦν σὲ ἔπη ποὺ θαύμασε ὅλη ἡ Ἑλλάδα καὶ μαζὶ ὁλόκληρη ἡ ἀναγεννημένη Εὐρώπη. Ἔμελλε νὰ ὑποσκελίσει ὁ Κωστῆς Παλαμᾶς ὅλους τοὺς συγχρόνους του, νὰ παραλληλιστεῖ τὸ ἔργο του μὲ τὴν ποίηση τοῦ Ὁμήρου, τοῦ Αἰσχύλου, τοῦ Σοφοκλῆ καὶ τοῦ Εὐριπίδη, νὰ λάβει ἡ ποίησή του θέση πλάι στὴν ποίηση τοῦ Γκαῖτε, τοῦ Σίλλερ καὶ τοῦ Μπάϋρον, τοῦ Σαίξπηρ καὶ τοῦ Ποῦσκιν. Τὸ ἐλαχιστότερο ποὺ περίμενε ἦταν νὰ ὀνομασθεῖ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες καὶ Εὐρωπαίους λογίους «ὁ Ρ ί λ κ ε τ ῆ ς ν ε ω τ έ ρ α ς Ἑ λ λ ά δ ο ς».

Στὶς πρῶτες ποιητικὲς ἐκδηλώσεις του ὁ Παλαμᾶς ἦταν θαυμαστὴς τοῦ Ραγκαβῆ, μαθητὴς ὅμως ἀκόμα εἶχε γοητευθῆ ἀπὸ τὸν Ἀριστοτέλη Βαλαωρίτη καὶ ἀκολούθησε ἔτσι τὸ δρόμο πρὸς τὴν ἀληθινὴ ποίηση. Ἡ ἐπίδραση τοῦ Βαλαωρίτη φαίνεται στὸ πρῶτο του ποίημα στὴ δημοτική, ποὺ δημοσιεύθηκε τὸ 1876 στὸ «Ἀττικὸ Ἡμερολόγιο» τοῦ Εἰρηναίου Ἀσπαίου. Ἡ τρυφερὴ ἐφηβικὴ ζωή του ἐκδηλωνόταν μὲ ἁπαλοὺς στίχους, ὅμοια ἀκόμα μ' ἐκεῖνο τὸ «Σ' ἀγαπῶ ἐφώνησα» τῶν ἐνηὰ χρόνων του. Παρ' ὅλα αὐτὰ ὁ ἀρχισυντάκτης τοῦ «Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου» ἐνθουσιάστηκε μὲ τοὺς πρώτους στίχους τῆς δημοτικῆς τοῦ Παλαμᾶ :

Λουλούδι μου εὐγενικό, ἑλληνικὸ λουλούδι,
ἐσένα πρέπει τῆς καρδιᾶς, ὦ γιούλι μου, τραγούδι....

Ἀργότερα ἐντύπωση στὸ νεαρὸ Παλαμᾶ ἔκαμε ὁ Σολωμὸς καὶ ὁ Ζαλοκώστας. Πολλὰ χρόνια κατόπιν ὁ ποιητὴς θὰ ἐκδηλώσει τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν ἀγάπη του

στὸν Βαλαωρίτη καὶ τὸν Σολωμό, γράφοντας : «Δὲν εἶμαι ἀπὸ κείνους ποὺ ἀνοίγουν προγράμματα στὸ ἔργο τοῦ ποιητῆ· ἐλεύτερα νὰ δουλέψῃ ὁ ποιητής, καὶ χωρὶς προγράμματα καὶ χωρὶς συνταγὲς καὶ μόνον ἀκούγοντας τὴν ὅποια φωνὴ τῆς καρδιᾶς του. Μὰ ἡ ἀλήθεια αὐτὴ δὲ μ' ἐμποδίζει νὰ στοχάζομαι πὼς ἡ ἐθνική μας ποίηση θ' ἀποχτήσῃ τὰ πολυτιμότερα λουλούδια της, ἂν ἀκολουθήσει τὴν παραγγελία τοῦ Βαλαωρίτη, ἂν ἀκουμπήσει στὴν ἐθνικὴ ἱστορία, ἂν γίνει ἡρωική, τοὐτέστιν ἐπική. Ὁ μελλούμενος μεγάλος ποιητὴς τῆς Ρωμιοσύνης, ὁ βασιλιᾶς τῶν ποιητῶν της, θὰ βρεθεῖ πὼς ἀντάμωσε μὲ τὴν λεβέντικη πνοὴ τοῦ «Διάκου» καὶ τοῦ «Φωτεινοῦ», τὴ συνθετικὴ δύναμη τῶν «Ἐλεύθερων Πολιορκημένων». Τὰ μεγάλα ἐθνικὰ ἰδανικά, ὅταν ἀνθίζουν καὶ ζοῦνε στὸ σπίτι τοῦ καθενός, ὁ ποιητὴς τοὺς χτίζει παλάτια· τὰ μεγάλα ἐθνικὰ ἰδανικά, ὅταν ξεπέφτουν κι' ὁ καθένας τὰ διώχνει ἀπὸ τὸ σπίτι του, ὁ ποιητὴς τὰ παίρνει στὸ καλύβι του καὶ ἄσυλο τοὺς δίνει...».

Ἀξιόλογα πάντως νεανικὰ ποιήματα τοῦ Παλαμᾶ κάνουν τὴν ἐμφάνισή τους στὰ πρῶτα παλαιὰ τεύχη τῆς φιλολογικῆς «Ἑστίας» στὰ 1883–1884. Μὲ ἀρκετὴ σεμνότητα ὁ ποιητὴς ἀλλὰ καὶ μὲ ὑπερηφάνεια γιὰ τὴν καταγωγή του παρουσιάζεται ὑπογράφοντας μὲ τὸ πραγματικό του ὄνομα καὶ τὸν μακρόσυρτο τίτλο : «Κωνσταντῖνος Μ. Παλαμᾶς, ἐκ Μεσολογγίου». Δὲν παραλείπει νὰ ἐκδηλώσει ἐδῶ γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ἀγάπη του πρὸς τὸ Σολωμὸ σ' ἕνα του ποίημα, στὰ νεανικὰ «Τραγούδια τῆς πατρίδας μου».

Τὴν ἴδια ἀγάπη πρὸς τὸν Σολωμὸ τὴ βλέπουμε καὶ λίγα χρόνια ἀργότερα στὸ περιοδικὸ «Τέχνη», ποὺ ἐκδίδεται στὰ 1898 μὲ πνευματικὸ ὁδηγὸ τὸν ἴδιο καὶ ποὺ παίρνει γιὰ σύμβολό του τὴ Σολωμικὴ ἰδέα. Καὶ σὲ ἄλλες πολλαπλὲς πραγματεῖες σὲ πεζὸ λόγο τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ἡ ἀγάπη γιὰ τὸ Σολωμό, διαφαίνεται πλούσια, σὲ βαθμὸ μάλιστα ποὺ ὁ Κερκυραῖος Ἰάκωβος Πολυλᾶς ἀναγκάζεται νὰ γράψει σὲ ἀθηναῖο λογογράφο τῆς ἐποχῆς : «.... Πρὸ παντὸς εὐγνωμονῶ τὸν Παλαμᾶ, διότι εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ ἀπέδωκε τὴν ἀνήκουσαν θέσιν εἰς τὸν ἀληθῶς πνευματικόν μου πατέρα, τὸν Σολωμόν».

Ἡ παρουσία τῆς Σολωμικῆς ἰδέας ὅμως γίνεται περισσότερο αἰσθητὴ στὶς σελίδες τῶν «Ματιῶν τῆς ψυχῆς μου»(1), ἔργου ἡρωικοῦ καὶ μὲ ἔντονη τὴν σφραγῖδα τῶν μηνυμάτων ποὺ ἔφερε ὁ «Δωδεκάλογος τοῦ Γύφτου» καὶ ἡ «Φλογέρα τοῦ Βασιλιᾶ» ἀργότερα. Ὁ «Δεξίλεως» εἶναι πόθος κρυφὸς τῶν ἰδανικῶν τῆς ἀναγεννημένης Ἑλλάδος καὶ μύχιος λογισμὸς γιὰ τὰ ἐθνικά μας πεπρωμένα. Ζωντανεύει ὁ ποιητὴς ὁράματα καὶ στοχασμοὺς ὅ,τι τοῦ ἑλληνικοῦ, ὅταν ἀφήνει τὴν κραυγὴ τοῦ «Δεξίλεω» νὰ πλανιέται στὰ μάρματα τῆς Ἀθήνας μὲ τοὺς στίχους :

Κι' ἀπὸ τὸ πρῶτο μάρμαρο κι' ἀπὸ τὸ πρῶτο μνῆμα
ἀκούω φωνὴ ποὺ χύνεται κι' ἀκούω φωνὴ ποὺ λέει :
—Ἐμὲ μὲ λὲν Δεξίλεω. Ἐγὼ εἶμαι τῆς Ἀθήνας
τὸ λατρεμένο τὸ παιδί, τ' ἀγένειο παλληκάρι.
Μ' ἀνάθρεψαν τὰ βροντερὰ τραγούδια τοῦ Τυρταίου
καὶ πάραξαν τὸν ὕπνο μου τὰ ὄνειρα τοῦ Αἰσχύλου.
Ἔξω στὸ δρόμο, στὴν δουλειά, στοῦ κάμπου τὸν ἀέρα
μοῦθρεψε ὁ ἥλιος τὸ κορμὶ καὶ τἄνοιξε σὰν ἄνθος,
καὶ στὸ Γυμνάσιον ὁ θεὸς ὁποὺ βοηθάει τὰ νειᾶτα
μοῦ τὄπλασεν ἁρμονικά, σφιχτό, χυτὸ καὶ ὡραῖο.
Κι' ἐγὼ καβάλλα, φτερωτὸς μέσα στοὺς πρώτους πρῶτος
συντρόφεψα τὸ ἱερὸ τῆς Ἀθηνᾶς καράβι
κι' ἔλεγα : βάλε μου, θεά, τρανὴ καρδιὰ στὰ στήθη,

(1) Ἐκυκλοφόρησε στὰ 1892.

δῶσε φτερὰ στὰ πόδια μου καὶ δύναμη στὰ χέρια
νὰ πάω κι' ἐγὼ ν' ἀγωνισθῶ καὶ νικητὴς νὰ λάμψω
στὸ πήδημα, στὸν πόλεμο, στὸ δρόμο, στὸ λιθάρι.
.....
Γιὰ τὴν πατρίδα ν' ἀξιωθῶ, νὰ πάω νὰ πολεμήσω !
καὶ νά ! σαλπίζει ἡ σάλπιγγα πολεμιστήριον ἦχο,
κι' ἡ 'Αθήνα μὲ τὰ ὄνειρα τοῦ Πλάτωνος ἡ 'Αθήνα
ξυπνάει γοργά, ἀντρειώνεται καθὼς ἡ 'Αθηνᾶ της,
γαλήνια κόρη καὶ μαζὶ πρόμαχος θεριεμένη.
'Η Σπάρτη ἡ ἀνυπόταχτη μᾶς φοβερίζει, ἡ Σπάρτη !
Θυμήθηκα τὸν ὅρκο μου καὶ ἁρματωμένος τρέχω
σὲ κυματόπλαστο ἄλογο Θεσσαλικὸν ὀπώχει.
.....
'Εμὲ μὲ λὲν Δεξίλεω, παιδὶ εἶμαι τῆς 'Αθήνας,
πολέμησα καὶ νίκησα κι' ἐγὼ γιὰ τὴν πατρίδα.
Σὲ λίγο ὁ θάνατος ὁρμάει κι' ἀλύπητα κι' ἐμένα
μὲ παίρνει ἀπὸ τὴν γῆν αὐτήν, μὲ φέρνει σ' ἄλλο κόσμο.
Δὲ μ' ἔρριξε στὰ Τάρταρα, δὲ μ' ἄφησε στὸν "Αδη.
Μακαρισμένο, ἀθάνατο μι' ἀνάστησε γιὰ πάντα
στὰ μαρμαρένια 'Ηλύσια, στὰ 'Ηλύσια τῆς Τέχνης.
'Ο χρόνος φεύγει, ἀλλάζει ἡ γῆ, περνοῦν λαοὶ καὶ κόσμοι
καὶ πέφτει καὶ μαραίνονται σὰ φθινοπώρου φύλλα.
Κι' ἐγώ, ἐδῶ πέρα ἀσάλευτος κι' ἀμάραντος προβάλλω
καὶ τῆς πατρίδας τὸν ἐχθρὸ στὰ πόδια μου τὸν ἔχω.
"Ω χάρι, ὦ νίκη τῆς ζωῆς, ἀνήκουστη εὐτυχία,
στὰ μαρμαρένια 'Ηλύσια, στὰ 'Ηλύσια τῆς Τέχνης !

Πρέπει ἐδῶ νὰ σημειώσουμε πὼς πρὶν ἀπὸ τὰ πρῶτα ποιητικὰ βήματα τοῦ Παλαμᾶ καὶ τῆς μικρῆς ὁμάδος ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε, εἶχε προβάλλει ἡ φυσιογνωμία τοῦ ἐξαιρετικὰ σημαντικοῦ νεοέλληνα ποιητῆ μὲ τὶς «'Αθῖδες Ἄδρες», τοῦ Γεωργίου Βιζυηνοῦ. 'Ο ποιητικὸς τόμος τοῦ Βιζυηνοῦ εἶχε κυκλοφορήσει στὸ Λονδῖνο τὸ 1884 καὶ μάλιστα σὲ δεύτερη ἔκδοση. Πάνω σ' αὐτὸ ὁ Παλαμᾶς ἀντέταξε δυὸ χρόνια ἀργότερα τὴν ἔκδοση τῶν «Τραγουδιῶν τῆς πατρίδας μου», τραγουδιῶν ἐμπνευσμένων ἀπὸ τὴν ἀφελῆ, αἰσθηματικὴ καὶ πατριωτικὴ ἀτμόσφαιρα τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. "Αν καὶ μερικὰ ἀπὸ τὰ ποιήματα αὐτά, ὅπως τὰ «Νειᾶτα τῆς Γιαγιᾶς», ὁ «Καθρέφτης τοῦ "Αη Γιαννιοῦ», ἡ «Κόρη τῆς Λήμνου» καὶ ἄλλα παρουσιάζουν ἕνα ἀσυνήθιστο ὡς τότε χρῶμα καὶ κάποια αὐθόρμητη πνοή, οἱ κριτικοὶ ἀρνήθηκαν νὰ τὰ παραβάλουν μὲ τὸν ποιητικὸ τόμο τοῦ Βιζυηνοῦ. Πρέπει ἀκόμα νὰ σημειώσουμε πὼς σύγχρονος σχολιαστής, ὁ κ.Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος (1) βρίσκει τὰ νεανικὰ αὐτὰ πρωτόλεια τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ ἀρκετὰ «ἀνιστόρητα καὶ ἀψυχολόγητα, πὼς πουθενὰ στὰ ποιήματα αὐτὰ δὲν ἀναφαίνεται ὁ μεγάλος ποιητής». Κατ' ἄλλους κριτικοὺς ὅμως καὶ ἰδίως κατὰ τὸν Λέανδρο Παλαμᾶ, «ὁ κριτικὸς αὐτὸς φαίνεται νὰ ξεχνᾶ πὼς ἡ ἴδια ἀκριβῶς περίπτωση παρουσιάζεται μέσα στὰ πρῶτα νεανικὰ ἔργα μεγάλων Εὐρωπαίων ποιητῶν, καθὼς στὶς «Ὧρες ἀνίας» (Idleness) τοῦ λόρδου Βύρωνος ἢ καὶ σὲ νεανικὰ ποιήματα τοῦ Σέλλεϋ».

(Συνεχίζεται)

1. «Τὰ πρόσωπα καὶ τὰ κείμενα», 1944.

ΕΝΑΣ.... ΚΑΘΥΣΤΕΡΗΜΕΝΟΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ

Ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. **Β. ΜΗΤΡΟΚΟΛΙΑ**

Δὲν ξέρω ἂν ἔτυχε νὰ βρεθῆτε σὲ ἀστυνομικὸ Τμῆμα τὴν ὥρα ποὺ προσάγεται ἕνας κακοποιός. Ἐὰν ναί, τότε θὰ γίνατε θεατὴς σκηνῆς, ποὺ ἀπὸ ἀπόψεως πρωτοτυπίας θὰ εἶναι ἀπὸ τὶς πλέον ἐνδιαφέρουσες, μὲ τὴν ἐναλλαγὴ ἐντυπώσεων ποὺ προκαλοῦν αἱ ἀλλεπάλληλοι προσπάθειαι δικαιολογίας του.

Σὲ μιὰ τέτοια σκηνὴ βρέθηκα καὶ ἐγὼ τὸ περασμένο καλοκαίρι.

Αὔγουστος. Ὥρα 1.30 τὸ μεσημέρι. Ἡ σκηνὴ στὸ γραφεῖο ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας σ' ἕνα ἀπὸ τὰ κεντρικὰ Τμήματα τῶν Ἀθηνῶν. Ἀγανακτισμένη, κατακόκκινη καὶ ἐκνευρισμένη, μπαίνει μιὰ κυρία στὸ γραφεῖο.

—Κύριε ὑπαστυνόμε, λέει, μὲ προφανῆ ταραχή. Αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος μ' ἐνωχλοῦσε ἀναιδέστατα καὶ μοῦ μιλοῦσε μ' ἕναν τρόπο αὐθάδη.

—Ποιός κυρία μου; Ρώτησε ὁ ὑπαστυνόμος.

—Νά, αὐτὸς ὁ ἀχρεῖος, εἶπε, καθὼς ἔδειχνε ἕνα νέο ποὺ τὸν συνώδευε ἕνας ἀστυφύλακας.

—Ἤρεμῆστε κυρία μου, τῆς λέει πάλι ὁ ὑπαστυνόμος. Καθῆστε παρακαλῶ. Πέστε μας τί σᾶς συμβαίνει; Πῶς σᾶς ἐνώχλησε ὁ νεαρός;

Ἡ κυρία ἀφοῦ κάθησε, συνέχισε :

—Ἀκοῦστε κύριε ὑπαστυνόμε. Βρισκόμουν στὴν ἀφετηρία τῶν αὐτοκινήτων Κυψέλης. Περίμενα μὲ τὴν ἡσυχία μου τὸ λεωφορεῖο. Σὲ μιὰ στιγμὴ ἦλθε τὸ λεωφορεῖο καὶ ὁ νεαρὸς ἀπὸ πίσω μου ἔπεσε ἐπάνω μου καὶ ἄρχισε νὰ μὲ σπρώχνη. Τὸν παρετήρησα μιὰ δυὸ φορές, ἀλλὰ αὐτὸς τίποτε. Στὸ τέλος ἄρχισα νὰ διαμαρτύρωμαι· δὲν ὑπάρχει ἐδῶ κανένας ἀστυφύλακας; Τότε, αὐτὸς ὁ ἀναιδής, μοῦ λέγει: «Τί ἔχεις ποὺ φωνάζεις κυρά μου; Τί σοῦ κάνω; Στὸ λεωφορεῖο πάω νὰ μπῶ». Παρὰ ταῦτα συνέχισε νὰ σπρώχνη καὶ νὰ χειρονομῆ ἀκόμα περισσότερο. Εὐτυχῶς πέρασε ὁ κύριος ἀστυφύλαξ ἀπὸ δῶ καὶ τὸν συνέλαβε.

Ὁ ἀξιωματικὸς ὑπηρεσίας ἀποτεινόμενος στὸν ἀστυφύλακα τὸν ρώτησε.

—Σεῖς, τί εἴδατε ἀστυφύλαξ;

—Πράγματι, κύριε ὑπαστυνόμε, εἶδα τὸ νεαρὸ νὰ σπρώχνη ἀδικαιολόγητα τὴν κυρία. Τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσα εἶχαν προστεθῆ στὴν οὐρὰ λίγοι ἀναμένοντες, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἐνωχλοῦσε τὸν νεαρό. Ὅλη τὴ φασαρία τὴ δημιούργησε μόνος του.

Μέχρι τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ νέος ποὺ προσήχθη στὸ Τμῆμα φαινόταν συνεσταλμένος, περιδεής, καὶ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση τῆς κυρίας καὶ τοῦ ὑπαστυνόμου, χωρὶς νὰ μιλᾶ. Φαινόταν σὰ νὰ μὴ καταλάβαινε τίποτε.

—Ἔλα δῶ νεαρέ, λέει ὁ ἀξιωματικὸς ὑπηρεσίας ἀποτεινόμενος στὸν προσαχθέντα. Πῶς λέγεσαι;

—Μπάμπης Δημητρίου.

—Τὸν πατέρα σου;

—Τὸν πατέρα μου εἴπατε;

—Ναὶ τὸν πατέρα σου, πῶς τὸν λένε;

—Μὰ ἀφοῦ βλέπετε μένα κύριε ὑπαστυνόμε, τί τὸν θέλετε τὸν πατέρα μου;

—Σὲ παρακαλῶ. Τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα σου.

—Γεώργιος.

—Τί δουλειὰ κάνεις;

—Ἐλαιοχρωματιστής, κύριε ὑπαστυνόμε.

—Ποῦ ἐργάζεσαι;

—Τώρα δὲν ἔχω δουλειά.

—Πόσον καιρὸ ἔχεις παύσει νὰ ἐργάζεσαι;

—Ἔχω κανὰ δυὸ μῆνες. Δὲν ὑπάρχουν δουλειὲς τώρα.
—Εἶσαι πραγματικὰ ἐλαιοχρωματιστής, ἢ τώρα μαθαίνεις τὴν τέχνη;
—Τί λέτε κύριε ὑπαστυνόμε, ἐγὼ στὴ δουλειά μου εἶμαι καλλιτέχνης.
—Ποῦ ἐργαζόσουν τελευταῖα;
—Στὰ Πατήσια.
—Σὲ ποιά ὁδό;
—Δὲ θυμᾶμαι τὸ δρόμο, κύριε ὑπαστυνόμε.
—Καὶ πῶς πήγαινες κάθε μέρα;
—Νὰ πάω ξέρω. Τὸ δρόμο δὲν τὸν θυμᾶμαι.
—Ποῦ γεννήθηκες;
—Στὸν Πειραιᾶ.
—Ποῦ κατοικεῖς;
—Στὰ Πετράλωνα.
—Σὲ ποιά ὁδό;
—Ὁδὸ εἴπατε; Στὴν ὁδὸ Τριῶν Ἱεραρχῶν... Δίπλα στὸν κινηματογράφο... Ποῦ εἶναι ἕνα ψιλικατζήδικο...
—Ἄστ' αὐτά. Ὁδὸ καὶ ἀριθμὸ εἶπα.
—Ἀριθμὸ δὲ θυμᾶμαι, ἀλλὰ ἂν τηλεφωνήσετε...
—Σὲ παρακαλῶ. Εἶπα σὲ ποιόν ἀριθμὸ τῆς ὁδοῦ μένεις κύριε. Κατάλαβες ;
—Δὲ θυμᾶμαι κύριε ὑπαστυνόμε.
—Δὲ θυμᾶσαι ἔ; Καλά, θὰ τὸ βροῦμε. Καὶ τώρα ποὺ πήγαινες;
—Στὴν Κυψέλη.
—Τί θὰ ἔκανες στὴν Κυψέλη;
—Πήγαινα νὰ βρῶ ἕναν ἐργολάβο γιὰ νὰ πιάσω δουλειά.
—Ἐργολάβο εἶπες;
—Ναί.
—Πῶς λέγεται ;
—Κὺρ Μανώλης.
—Ἐπώνυμο δὲν ἔχει;
—Ἔχει, ἀλλὰ δὲν τὸ θυμᾶμαι.
—Ποῦ κάθεται ὁ ἐργολάβος αὐτός;
—Σ' ἕνα καφενεῖο, στὴν πλατεῖα Κυψέλης. Ἐκεῖ τὸν βρίσκω πάντοτε.
—Σπίτι δὲν ἔχει;
—Ἔχει, ἀλλὰ δὲν τὸ ξέρω.
—Καλὰ οὔτε τὸ ἐπώνυμο ξέρεις, οὔτε τὸ σπίτι του;
—Μὰ μένει στὸ καφενεῖο. Ἂν τηλεφωνήσετε...
—Φαίνεται πὼς δὲν σὲ βοηθάει ἡ μνήμη σου νεαρέ. Ἂν δὲν θυμᾶσαι, νὰ κρατᾶς σημειώσεις. Θὰ μείνης στὸ κρατητήριο λίγο, γιὰ νὰ δυναμώση ἡ μνήμη σου.
—Ἐγὼ στὸ κρατητήριο; Γιατί κύριε ὑπαστυνόμε; Ἔκανα τίποτα.
—Γιὰ ἐξακρίβωση νεαρέ. Εἶσαι πολὺ ὕποπτος. Τίποτε δὲν θυμᾶσαι. Τὸ μόνο ποὺ ξέρεις εἶναι ὅτι τὴν ὥρα ποὺ τελείωναν οἱ ἄλλοι, σὺ πήγαινες νὰ πιάσης δουλειά. Τὶς ἄλλες ὧρες ποὺ ἤσουνα;
—Σ' ἕνα σινεμά, στὴν ὁδὸ Ἀθηνᾶς. Σᾶς παρακαλῶ ἀφῆστε με νὰ πάω στὴ δουλειά μου. Εἶμαι ἕνα φτωχὸ παιδὶ καὶ πήγαινα γιὰ δουλειὰ σᾶς λέω.
—Γιὰ δουλειὰ ἔ; Μά, δὲν ἀμφιβάλλω γι' αὐτὸ νεαρέ. Βλέπω, μάλιστα, ὅτι ὅταν ἔρχεται ἡ ὥρα μία τὸ μεσημέρι τότε σὲ πιάνει ἡ ὄρεξη γιὰ δουλειά. Αὐτοὶ ποὺ ψάχνουν γιὰ δουλειά, σηκώνονται ἀπὸ τὶς πέντε τὸ πρωί. Καὶ δὲν ἐνοχλοῦν τοὺς ἐπιβάτες στὶς στάσεις. Κατάλαβες;
Ἡ κυρία μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμὴ παρακολουθοῦσε μ' ἐνδιαφέρον τὴν ἐξέταση τοῦ νεαροῦ, χωρὶς νὰ μιλάη. Ὁ ἀξιωματικὸς ἀπευθυνόμενος στὴν κυρία, τῆς λέγει :
—Γιὰ κοιτάξετε κυρία μου στὴν τσάντα σας, μήπως σᾶς λείπη τίποτε:

Ὁ νεαρὸς ταράχθηκε. Ἡ κυρία χλώμιασε. Λὲς νὰ τῆς εἶχε κλέψει τίποτε καὶ νὰ μὴ τὸ κατάλαβε; Ἔψαξε καλὰ τὴν τσάντα της, ἀλλὰ εὐτυχῶς δὲν τῆς ἔλειπε τίποτε.

—Γιὰ κάνε μία ἔρευνα στὸ νεαρό, εἶπεν ὁ ὑπαστυνόμος στὸν ἀστυφύλακα, νὰ δοῦμε ποιανοῦ ἡ τσέπη ἔχει ἀδειάσει.

Ὁ ἀστυφύλακας ἔκαμε ἔρευνα. Βρῆκε στὴν τσέπη τοῦ νεαροῦ σημειώσεις, καρτποστὰλ γυμνῶν γυναικῶν καὶ μιὰ παληὰ ταυτότητα, μὲ διεύθυνση κατοικίας : Λιοσίων 480.

—Ἀπὸ 'κεῖ ἔχω φύγει κύριε ὑπαστυνόμε.

—Γιατί δὲ μᾶς τὸ εἶπες;

—Τί νὰ σᾶς ἔλεγα; Νὰ σᾶς ἔλεγα ποῦ κατοικοῦσα πρὶν 18 χρόνια;

—Μὰ ἡ ταυτότης σου ἔχει ἐκδοθῆ τὸ 1955.

—Τὸ '55 λέει; Ποῦ νὰ θυμᾶμαι.

—Πάλι δὲ θυμᾶσαι. Ἕνα πρᾶγμα ὅμως δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Στὸ σινεμὰ εἶχες πάει, εἶπες. Στὴν τσέπη σου δὲν ὑπάρχει πεντάρα. Μὲ τί θὰ πλήρωνες τὸ εἰσιτήριο τοῦ λεωφορείου;

—.....

—Φαίνεται πὼς εἶχες κεσάτια σήμερα νεαρέ. Μὴν ἀνησυχῆς ὅμως. Ἂν θέλης νὰ ἐργασθῆς, θὰ φροντίσουμε νὰ βρῆς δουλειά. Γιατί, ὅπως βλέπω, μιὰ μόνο δουλειὰ ἔχεις μάθει μέχρι σήμερα. Μόνο νὰ κλέβης. Θὰ γίνη ἐξακρίβωση κι' ἂν δὲν διώκεσαι θὰ σταλῆς σὲ μιὰ τεχνικὴ σχολὴ τοῦ Κράτους. Ἀπὸ σένα ἐξαρτᾶται νὰ ζήσης τίμια, ἂν θέλης. Τὸ ὅτι εἶσαι σεσημασμένος εἶμαι βέβαιος. Θὰ τὸ δῆς σὲ λίγο. Δὲν ξέρω μόνο ἐὰν διώκεσαι.

Τὸ τηλεφώνημα δόθηκε ἀμέσως στὴν Ἀσφάλεια καὶ σὲ λίγο ἤλθε ἡ ἀπάντηση : «Ἐπὶ ὑπ' ἀριθ... τηλεφωνήματός σας, γνωρίζομεν ὅτι ὁ περὶ οὗ πρόκειται δὲν διώκεται, ἀλλὰ τυγχάνει σεσημασμένος κλέπτης πορτοφολίων». Ὁ τηλεφωνητὴς παρέδωσε τὸ βιβλίον τηλεφωνημάτων στὸν ἀξιωματικό. Ὁ ὑπαστυνόμος, ἀφοῦ διάβασε τὴν ἀπάντηση τῆς Ἀσφαλείας, στράφηκε πρὸς τὴν κυρία καὶ τῆς εἶπε:

—Ἀκοῦστε κυρία. Ὁ νεαρὸς εἶναι σεσημασμένος πορτοφολάς. Αὐτοῦ τοῦ εἴδους οἱ κακοποιοὶ εἶναι τέλειοι ἠθοποιοί. Μόλις μπαίνουν στὸ Τμῆμα γίνονται ντροπαλὰ παιδάκια. Πολλοὶ ἔτσι ξεγελοῦν τοὺς γονεῖς των, οἱ ὁποῖοι νομίζουν τὰ παιδιά των ὅτι εἶναι τὰ καλύτερα καὶ τὰ σεμνότερα. Καὶ ὅταν μαθαίνουν ὅτι ἔκαμαν διάρρηξη ἢ ἁπλῆ κλοπὴ ἀγανακτοῦν. Τὸ παιδί μου; Ἀδύνατον. Θὰ παρεσύρθη ἀπὸ κακὴ παρέα. Καὶ στὴν κακὴ παρέα εἶναι ἀρχηγὸς τὸ παιδί των... Οἱ κινήσεις του εἶχαν σκοπὸ νὰ δημιουργήσουν τεχνητὸ συνωστισμό, γιὰ νὰ μπορέση νὰ κλέψη κανένα πορτοφόλι. Δὲν τὰ κατάφερε ὅμως. Μὲ τὴν βοήθειά σας συνελήφθη, πρὶν προλάβη νὰ κλέψη τίποτε. Ἄλλοι δυστυχῶς δὲν ἐνεργοῦν ὅπως ἐσεῖς, γιατὶ νομίζουν ὅτι λόγῳ τῆς ἡλικίας των ὁ σκοπός των δὲν εἶναι τόσο πονηρός. Ἀρκοῦνται σὲ παρατηρήσεις. Καὶ ἐκεῖ στηρίζονται οἱ κακοποιοί. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴ συμβολή σας καὶ σᾶς παρακαλοῦμε νὰ μὴ διστάζετε ποτὲ νὰ ζητᾶτε τὴ συνδρομὴ τοῦ ἀστυνομικοῦ σὲ παρόμοιες περιπτώσεις.

—Καὶ ὁ νεαρὸς τί θὰ γίνη; Ρώτησε ἡ κυρία. Θὰ τὸν πᾶτε στὴ φυλακή;

—Ἐφ' ὅσον δὲν διώκεται δὲν ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ τὸν κρατήσουμε. Θὰ ἀφεθῆ ἀμέσως ἐλεύθερος. Θὰ ἐνεργήσω ὅμως νὰ σταλῆ σὲ μία τεχνικὴ Σχολή, γιὰ νὰ μάθη νὰ ζῆ μὲ μιὰ τίμια ἐργασία, ἂν τὸ θέλη ὁ ἴδιος φυσικά. Θὰ φροντίσουμε νὰ κάνουμε κυρία ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ τὸν βοηθήσουμε, ἂν καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ κακοποιοῦ δὲν εἶναι τόσο εὔκολη, ὅσον ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται. Ὑπάρχουν δυστυχῶς κι' ἄλλοι παράγοντες. Ἐλπίζουμε νὰ πετύχουμε τὸ εὐχάριστο ἀποτέλεσμα στὸ φίλο ποὺ σήμερα μᾶς ἀπησχόλησε.

Ἡ κυρία ἀφοῦ εὐχαρίστησε τὸν ἀξιωματικὸ ἔφυγε ἀπὸ τὸ Τμῆμα, ἔχοντας πλέον μεγαλύτερη πεῖρα γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ κυκλοφοροῦν γύρω της καὶ τὴν κοινωνία γενικά.

Β. ΜΗΤΡΟΚΟΛΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Καρνεάδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἡροδότου 12, πιὸ πάνω ἀπὸ τὴ στρατιωτικὴ λέσχη Ἀθηνῶν (πλατεῖα Ρηγίλλης).

Ὁ Καρνεάδης, πλατωνικὸς φιλόσοφος, ἱδρυτὴς τῆς καλουμένης Τρίτης ἢ Νεωτέρας Ἀκαδημείας, κατήγετο ἀπὸ τὴν Κυρήνη τῆς Βορείου Ἀφρικῆς καὶ γεννήθηκε γύρω στὰ 214–212 π.Χ. Μεγάλος πολέμιος τῶν στωικῶν δογμάτων, καὶ μάλιστα τοῦ Χρυσίππου καὶ τοῦ Διογένους, ἠμφεσβήτησε κάθε δογματικὴ περὶ γνώσεως θεωρία καὶ ἐθεώρει ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν «τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν». Δὲν ἄφησε κανένα ἔργο, γιατὶ εἶχεν ἀφοσιωθῆ στὴν προφορικὴ διδασκαλία τῶν δοξασιῶν του. Πέθανε τὴν Ἀθήνα γύρω στὰ 129–128 π.Χ.

Καρολίδου Παύλου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λυκαίου 42, κοντὰ στὸν Ἅγιο Στυλιανὸ τοῦ Γκύζη.

Ὁ Παῦλος Καρολίδης, ἕνας τῶν διασημοτέρων, μετὰ τὸν Κ. Παπαρρηγόπουλο, ἱστορικῶν τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, γεννήθηκε τὸ 1849 στὸ Ἀνδρονίκειο τῆς Καππαδοκίας. Τὸ 1886 ἔγινεν ὑφηγητὴς τῆς Γενικῆς Ἱστορίας στὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν, καὶ τὸ 1893 καθηγητὴς τῆς ἰδίας ἕδρας, διαδεχθεὶς τὸν Κ. Παπαρρηγόπουλο. Ἐξελέγη δυὸ φορὲς βουλευτὴς Ἀϊδινίου στὴ τουρκικὴ Βουλὴ (1908–1912) καὶ τὸ 1922 ἀπεχώρησε τοῦ Πανεπιστημίου, λόγῳ ὁρίου ἡλικίας. Ἔκτοτε ἠσχολήθη στὴ συγγραφὴ ἱστορικῶν μελετῶν.

Ὁ Καρολίδης εἶχεν ἐξαιρετικὴν εὐχέρειαν στὴ διδασκαλία καὶ τὴ συγγραφή. Ἐγνώριζε πολλὲς γλῶσσες καὶ εἶχεν ἰσχυρὴ μνήμη. Ἡ μεγάλη του ἱστορικὴ κατάρτισις καὶ ἡ ἀγάπη του γιὰ τὸ ἑλληνικὸ Γένος, τοποθετοῦν τὸν Καρολίδη στὴ πρώτη θέσι μεταξὺ ἐκείνων, ποὺ κατενόησαν τὴν ἑνότητα τῆς ἑλληνικῆς ἱστορικῆς παραδόσεως καὶ ἐπίστευον σ' αὐτήν. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὴ Ν. Σμύρνη καὶ στὴ Ν. Ἰωνία).

Καρόλου.

Συνέχεια τοῦ τέρματος τῆς ὁδοῦ Σατωβριάνδου, στὸ θέατρο «Φύρστ».

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία αὐτὴ στὸν βασιληᾶ τῆς Γαλλίας, τὸν Κάρολο Ι' (1757–

1836), ὁ ὁποῖος, τὸ 1824, διεδέχθη στὸ θρόνο τὸν ἀδελφό του Λουδοβῖκο ΙΗ'. Διεκρίνετο γιὰ τὴν μεγαλομανία του καὶ τὴν ἀκόλαστη ζωή του. Ἐξ αἰτίας του τὸ 1830 προεκλήθη ἐσωτερικὴ ἐπανάστασις, ποὺ ἔμεινε γνωστὴ ὡς «Ἰουλιανὴ Ἐπανάσταση». Ἀποτέλεσμα αὐτῆς ἦταν νὰ παραιτηθῆ ὁ Κάρολος καὶ νὰ καταφύγη στὴν Ἀγγλία καὶ ἀργότερα στὴ Βοημία, ὅπου καὶ παρέμεινε μέχρι τοῦ θανάτου του (1836).

Ὁ Κάρολος Ι' συνέδεσε τὸ ὄνομά του στενὰ μὲ τὴν ἑλληνικὴ ἐπανάστασι τοῦ 1821, τὴν ὁποία ὑπεστήριξε χρηματικὰ καὶ μὲ τὴν ἀποστολὴ τακτικοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Μαιζῶνα. Ἐκτὸς αὐτοῦ, ὁ Κάρολος ἐνέκρινεν ἀπόλυτα τὴν ἐνέργεια τοῦ Γάλλου ναυάρχου Δεριγνύ, ποὺ πῆρε μέρος στὴν ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου, ἐνῶ ἀντίθετα ἡ Ἀγγλία ἀπεδοκίματε τὴν παρομοία ἐνέργεια τοῦ Κοδριγκτῶνος. Γενικὰ τὰ αἰσθήματα τοῦ Καρόλου, ἀπέναντι τῆς ἐξεγερθείσης Ἑλλάδος, ἦσαν ἄκρως φιλελληνικά.

Καρόρη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Αἰόλου 43, ἀπέναντι στὴν Ἁγία Εἰρήνη.

Πῆρε τὴν ὀνομασίαν αὐτὴ πρὸς τιμὴν τῆς συνώνυμης Ἀθηναϊκῆς οἰκογενείας, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη διεκρίθησαν στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1821.

Καρπάθου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Φυλῆς 230, κοντὰ στὴ στάσι «Καμέλλια» τῆς λεωφ. γραμμῆς «Ἀχαρνῶν».

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τοῦ Δωδεκανησιακοῦ συγκροτήματος, ποὺ βρίσκεται ΝΔ τῆς Ρόδου καὶ ΒΑ τῆς Κρήτης. Ἔχει ἔκτασι 305, περίπου, τετραγωνικὰ χιλιόμετρα καὶ 1300 κατοίκους. Ὡς πρῶτοι οἰκισταὶ τῆς Καρπάθου ἀναφέρονται οἱ Φοίνικες (1494 π.Χ.), καὶ ἀργότερα οἱ Δωριεῖς. Μετὰ τὸν Πελοποννησιακὸ πόλεμο ὑπέκυψε στὴ Σπάρτη, πλὴν ὅμως βραδύτερον ἔγινε αὐτόνομη. Ἀπὸ τὸ 1204—1224 ὑπήχθη στοὺς Φράγκους. Ὕστερα ἀπὸ πολλὲς περιπέτειες τὸ 1537 περιῆλθε στοὺς Τούρκους καὶ παρέμεινε σ' αὐτοὺς μέχρι τὴν ἐποχὴ ποὺ τὰ Δωδεκάνησα κατελήφθησαν ἀπὸ τοὺς Ἰταλοὺς (1912). Μετὰ τὸν Β' παγκόσμιο πόλεμο, ἐνεσωματώθη στὴν Ἑλλάδα, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα νησιὰ τοῦ συγκροτήματος (1947).

Καρπενησίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Αὐλῶνος 24, κοντὰ στὸν Ἅγιο Μελέτιο Σεπολίων.

Πρόκειται γιὰ τὴν γνωστὴ κωμόπολι τοῦ νομοῦ Εὐρυτανίας, ποὺ εἶναι συγχρόνως καὶ πρωτεύουσα αὐτῆς. Βρίσκεται κοντὰ στὶς νοτιοδυτικὲς πλαγιὲς τοῦ Τυμφρηστοῦ, ἔχει περὶ τοὺς 3.500 κατοίκους καὶ ἀπέχει ἀπὸ τὴν Λαμία 82 χιλιόμετρα. Ἐκκλησιαστικῶς ὑπάγεται στὴν μητρόπολι Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας.

Τὴν 9 Αὐγούστου τοῦ 1823 ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης ἐπετέθη κατὰ τῶν τουρκικῶν δυνάμεων ποὺ βρίσκονταν στὸ Καρπενήσι, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ὀμὲρ Βρυώνη. Στὴ μάχη ποὺ συνήφθη ἐφονεύθη ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης, τὴ στιγμὴ ποὺ ἀνήρχετο στὸ τοῖχο μιᾶς μάνδρας γιὰ νὰ κατοπτεύση τὸ ἐχθρικὸ στρατόπεδο. Οἱ Ἕλληνες, μετὰ τὴν ἀπώλεια τοῦ ἀρχηγοῦ των, ἀπεχώρησαν, χωρὶς νὰ ἐνοχληθοῦν ἀπὸ τοὺς Τούρκους.

Κατὰ τὴν ἰταλογερμανικὴ κατοχὴ (1941–1944) τὸ Καρπενήσι ὑπέστη ἐπανειλημμένες ἐπιδρομὲς τῶν κατακτητῶν καὶ ἐπυρπολήθη. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ Ἰανουαρίου τοῦ 1949 τὸ ἐδέχθη ἰσχυρὴ ἐπίθεσι τῶν κομμουνιστοσυμμοριτῶν, ποὺ εἶχεν ὡς ἀποτέλεσμα νὰ καταλάβουν αὐτοὶ γιὰ λίγες μέρες τὸ Καρπενήσι. Στὸ διάστημα αὐτὸ οἱ συμμορῖτες ἐφόνευσαν περὶ τοὺς 100 ἄνδρες καὶ γυναικόπαιδα, 28 τραυματίες τοῦ ἐκεῖ στρατιωτικοῦ νοσοκομείου καὶ ἀπήγαγον περὶ τοὺς 1200 νέους καὶ νεάνιδες. Ἔκαυσαν δημόσια κτίρια, οἰκίας καὶ ἐλεηλάτησαν καταστήματα καὶ ὑποκαταστήματα Τραπεζῶν. Τὴν 8 Φεβρουαρίου 1949, οἱ ἐθνικὲς δυνάμεις, ὕστερα ἀπὸ σκληρὸν ἀγῶνα 18 ἡμερῶν, εἰσῆλθον στὸ Καρπενήσι, γεγονὸς ποὺ οἱ κάτοικοι ἐώρτασαν μὲ ἀλλόφρονα ἐνθουσιασμό. *(Συνεχίζεται)*

ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ

13ος ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Τράπεζα Ἑλλάδος		6.831.890,05
Ἐθνικὴ Τράπεζα		306.322,90
Δάνεια		2.566.601,15
Ἀκίνητα	1.005.000	
Μεῖον Ἀποσβέσεις	273.105	731.895
Ἔπιπλα καὶ σκεύη	70.183	
Μεῖον ἀποσβέσεις	65.613,10	4.549,90
Βιβλιοθήκη		2.625
Χρεωστικοὶ λογαριασμοὶ		2.201
Λογαριασμοὶ τάξεως χρεωστικοὶ		11.506.812
		21.952.917

ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΙΣ ΟΙΚΟΝΟ

Ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου μέ

ΕΣΟΔΑ

I. ΚΑΤΑΒΟΛΑΙ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ			3.595.667,55
1. Τακτικαὶ	3.232.121,35		
Ἐκ κρατήσεως 2% ἐπὶ τοῦ λαμβανομένου παρ' ἑκάστου μετόχου μηνιαίου βασικοῦ μισθοῦ (ὀργανικοῦ)	2.930.772,45		
Ἐξ ἡμίσεος βασικοῦ μισθοῦ παρ' ἑκάστου μετόχου	281.443,90		
Ἐκ διαφορᾶς μισθοῦ ἑνὸς μηνὸς συνεπείᾳ προαγωγῆς, ἀπονομῆς μισθοῦ ἀνωτέρου βαθμοῦ ἢ οἰκονομικῆς διαβαθμίσεως τοῦ μετόχου	110.905		
2. Εἰδικαὶ		272.546.20	
Κράτησις ἐπὶ ἀποζημιώσεως ἐκτὸς ἕδρας	23.542 —		
Κράτησις ἐπὶ ἀποζημιώσεως συμβουλ. καὶ ἐπιτρ.	28.994,30		
Κράτησις ἐπὶ ἀμοιβῶν νόμου «Περὶ λαθρεμπορίου»	32.652,30		
Κράτησις ἐπὶ ἀμοιβῶν νόμου «Περὶ λαθρεμπορίου»	32.652,30		
Κράτησις ἐπὶ δικαιωμάτων ἐκτελ. ποιν. δικογρ.	2.659,10		
Κράτησις ἐπὶ ἀμοιβῶν δι' ἐκτελ. εἰδικῆς ὑπηρεσίας	184.698,50		
II. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ			4.066.975,40
Ἐκ τῆς διαθέσεως ἀστυνομικοῦ ἐνσήμου	2.455.585—		
Ἐκ δικαιωμάτων σφραγίσεως μέτρων καὶ σταθμῶν	33.155		
Ἐκ δωρεῶν	32.459,30		
Ἐξ ἀπομενόντων κλασματικῶν ὑπολοίπων ἐκ τῶν ἀποδόσεων ἐπὶ ἀμοιβαίων στοιχημάτων ἱπποδρόμου	1.580.446,10		
Ἐκ παραβόλων θεάτρων καὶ κινηματογράφων	31.600—		
III. ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΣΟΔΑ			18.856,50
IV. ΠΡΟΣΟΔΟΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ			485.517,60
Τόκοι καταθέσεως ὄψεως παρὰ τῇ Τραπέζῃ Ἑλλάδος	185.486,70		
Τόκοι βεβαιουμ. ἐσόδων τοκοχρ. ἐξοφλουμένων			
Τόκοι τοκοχρεωλυτικῶν δόσεων δανείων	169.305,40		
Ἐνοίκια διαμερισμάτων	130.725,50		
			8.167.017,05

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31

Ὁ Διευθυντὴς
Β. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀστυν. Δ/ντὴς Β'

Ὁ Πρό
Θ. ΡΑΚΙΝ
Ἀρχηγὸς Ἀστυνο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΣΜΟΣ ΕΤΟΥΣ 1962

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Κεφάλαιον	10.288.162,25
Ὑποχρεώσεις	116.790,75
Λογαριασμοὶ τάξεως πιστωτικοὶ	11.506.812 —
Κλάδος Ὑγείας	41.152 —
	21.952.917 —

ΜΙΚΟΥ ΕΤΟΥΣ 1962

χρι 31ης Δεκεμβρίου 1962

	ΠΑΡΟΧΑΙ ΚΑΙ ΔΑΠΑΝΑΙ	
I. ΠΑΡΟΧΑΙ ΠΡΟΝΟΙΑΣ		7.501.297
Χορήγησις ἐφ' ἅπαξ βοηθήματος εἰς 176 διαγρ. μετόχους	7.455.754—	
Ἐπιστροφὴ κρατήσεων εἰς 18 διαγραφέντας μετόχους μὴ δικαιουμένους βοηθήματος	45.543—	
II. ΔΑΠΑΝΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ		81.785
Ἀποζημίωσις μὴ ἀστυνομ. μελῶν διοικ. συμβουλίου	5.375—	
Ἀποζημίωσις νομικοῦ συμβούλου	14.400—	
Ἀποζημίωσις καθαριστρίας	813,05	
Προμήθεια γραφικῆς ὕλης κ.τ.τ.		
Ἐνοίκιον κατὰ τὸ 1/4 μετὰ τοῦ Κλάδου Ὑγείας	48.720—	
Ἠλεκτρικὸν ρεῦμα κατὰ τὸ 1/4	2.501,40	
Τηλεφωνικὰ τέλη	653,90	
Προμήθεια ἐντύπων σφραγίδων κ.τ.τ.	3.975—	
Κοινόχρηστα κατὰ τὸ 1/4	5.346,65	
III. ΔΑΠΑΝΑΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΚΩΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΝ		69.413
Συντήρησις ἀκινήτου	1.142—	
Ἀσφάλιστρα πυρὸς ἀκινήτου	659—	
Μισθοδοσία προσωπικοῦ ἀκινήτου	962,75	
Φωτισμὸς ἀκινήτου	152,95	
Θέρμανσις ἀκινήτου	1.588,10	
Συντήρησις ἀνελκυστῆρος ἀκινήτου	128,75	
Καθαριότης ἀκινήτου	32,60	
Ὕδρευσις ἀκινήτου	53,90	
Φορολογικαὶ ὑποχρεώσεις ἀκινήτου	64.692,95	
IV. ΑΠΟΣΒΕΣΕΙΣ ΑΚΙΝΗΤΟΥ		26.010
V. ΑΠΟΣΒΕΣΕΙΣ ΕΠΙΠΛΩΝ		6.565,60
VI. ΔΑΠΑΝΑΙ ΠΡΟΛΗΠΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΕΩΣ		479.647,40
Ἐνίσχυσις ἀστυνομικοῦ νοσοκομείου		
ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ ΧΡΗΣΕΩΣ 1962		2.299,05
		8.167.017,05

Δεκεμβρίου 1962

εδρος

ΤΖΗΣ

μικοῦ Σώματος

Ὁ Λογιστὴς

Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ

Ἀστυνόμος Α'

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ

ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος	688.845,30
Ἐθνικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος	1.406.384,10
Ὑπουργεῖον Κοινωνικῆς Προνοίας	636.465,25
Νομαρχία Ἀχαΐας	164.804,35
Ἐπικουρ. Ταμεῖον Ὑπαλ. Ἀστυν. Πόλεων	41.152 —
Χρεωστικοὶ λογαριασμοὶ	448.886,95
Δικαιολογητ. περιθάλψ. ὑπὸ ἐκκαθάρισιν	2.258.195,35
Ἔπιπλα καὶ σκεύη	87.878 —
	5.732.611,30

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ

ΕΣΟΔΑ

I. ΚΑΤΑΒΟΛΑΙ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ			4.241.188,25
α) Κρατήσεις τῶν ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλων		3.570.565,65	
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν	2.530.872,45		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς	774.166,30		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πατρῶν	187.343,50		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Κερκύρας	108.183,40		
β) Κρατήσεις τῶν συνταξιούχων		670.622,60	
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Ἀθηνῶν	516.178—		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πειραιῶς	97.956—		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Πατρῶν	25.372,80		
Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις Κερκύρας	31.115,80		
II. ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ			6.173,10
Δωρεὰ φαρμακευτικοῦ συλλόγου Κερκύρας			
III. ΠΡΟΣΟΔΟΙ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΣ			61.204,10
Τόκοι Τραπεζῶν			
VI. ΔΙΑΦΟΡΑ ΕΣΟΔΑ			2.171,80
Ἔλλειμμα χρήσεως			70.827,40
			4.381.564,65

Ἐν Ἀθήναις τῇ

Ὁ Διευθυντὴς
Β. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
Ἀστυν. Δ/ντὴς Β'

Ὁ Πρό
Θ. ΡΑΚΙΝ
Ἀρχηγὸς Ἀστυνο

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΕΤΟΥΣ 1962

ΠΑΘΗΤΙΚΟΝ

Κεφάλαιον μέχρι 31.12.1961	4.924.831,45	
Ἔλλειμμα χρήσεως 1962	70.827,40	4.854.044,05
Ὑποχρεώσεις		846.457,20
Ἀποσβεσθέντα ἔπιπλα		22.885
Νομαρχία Κερκύρας		9.265,05
		5.732.611,30

«ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΧΡΗΣΕΩΣ 1962»

ΕΞΟΔΑ

I. ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΙΣ ΗΣΦΑΛΙΣΜΕΝΩΝ		3.954.037,65
Δαπάνη φυσιολογικοῦ τοκετοῦ	94.566,80	
Δαπάνη ἐξωνοσοκ. καὶ φαρμακ. περιθάλψεως	2.387.196,70	
Δαπάνη νοσηλείας εἰς δημοσ. νοσ. ἱδρύματα	103.067,10	
Δαπάνη νοσηλείας εἰς ψυχιατρ. ἀντικαρκ. κλπ.	59.137,20	
Δαπάνη νοσηλείας εἰς νοσηλ. ἱδρύματα Ι.Δ.Α.Π.	354.866,75	
Δαπάνη νοσηλείας εἰς ἰδιωτικὰς κλινικὰς	685.045,20	
Δαπάνη ἀγορᾶς ὀρθοπεδικῶν εἰδῶν	101—	
Δαπάνη ὀδοντιατρικῆς θεραπευτ. περιθάλψεως	25.221,60	
Δαπάνη μελῶν οἰκογενειῶν συνταξιούχων	233.762,30	
Δαπάνη νοσηλείας ἐν τῷ ἐξωτερικῷ	11.073—	
II. ΔΑΠΑΝΑΙ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ		418.648,70
Ἀποζημίωσις μελῶν διοικ. συμβουλίου	3.375—	
Ἀποζημίωσις καθαριστρίας	18.208,05	
Κοινόχρηστα ἤτοι: μισθοδοσία θυρωροῦ, ἠλεκτρικὸν ρεῦμα, ἔξοδα καθαριότητος, ἀνελκυστήρ, θέρμανσις κ.λ.π.	16.497,25	
Γραφικὴ ὕλη	2.905,90	
Ἔντυπα—Βιβλία—Σφραγῖδες	15.232—	
Διάφορα ἔξοδα	5.868,60	
Τηλεφωνικὰ καὶ ταχυδρομικὰ τέλη	17.371,30	
Συνδρομαὶ ἐφημερίδων	2—	
Ἔξοδα Παραρτήματος Πατρῶν	1.740,70	
Ἔξοδα Παραρτήματος Κερκύρας	2.228,80	
Ἀστυνομικὸν νοσοκομεῖον	237.779,10	
Ἐνοίκιον οἰκήματος Γ' Σεπτεμβρίου 13	97.440—	
III. ΑΠΟΣΒΕΣΕΙΣ ΕΠΙΠΛΩΝ		8.878,30
		4.381.564,65

31 Δεκεμβρίου 1962

εδρος
ΤΖΗΣ
μικοῦ Σώματος

Ὁ Λογιστὴς
Γ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΗΣ
Ἀστυνόμος Α'

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ – ΑΠΟΛΥΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ 'Αστυφύλακες: κ.κ. 'Ηλίας Κασιμάτης, Στέφανος Σημαδόπουλος, Κωνσταντῖνος Παναγιώτου, Δημήτριος Ράπτης, Δημήτριος Καραθανάσης, Θεόδωρος 'Αργυρόπουλος, Στέφανος Παπαϊωάνου καὶ Παναγιώτης Τασούλας.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Κωνσταντῖνος Κόττος.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους ὑγείας, ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Σωτήριος Καρατζᾶς.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) 'Αρχιφύλακα κ. Νικόλαον Χωραΐτην καὶ 2) 'Αστυφύλακας κ.κ. Κωνσταντῖνον Παπαντώνην καὶ Χρῆστον 'Ηλιόπουλον, διότι κατὰ μῆνα Δεκέμβριον τοῦ ἔτους 1962, ἅπαντες, καὶ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός των ἕκαστος, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, ἰδιαιτέρας προσοχῆς, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν ἑξαμελοῦς σπείρας κλεπτῶν καὶ ἐξιχνίασιν πλείστων κλοπῶν διὰ ρήξεως οἰκιῶν, διαπραχθεισῶν ὑπ' αὐτῶν.

—Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τούς: 1) 'Υπαστυνόμον Β' κ. Νικόλαον Κατσαρέαν καὶ 2) 'Αστυφύλακας κ.κ. Πιέρρον 'Αλευρᾶν, 'Ιωάννην Φώντην καὶ Στυλιανὸν Γούλην, διότι ἅπαντες ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, δραστηριότητος καὶ μεθοδικότητος, πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ὑπὸ τὴν ἄμεσον πάντοτε ἐπίβλεψιν καὶ καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν ἀγνώστων ὁδηγῶν τροχοφόρων δραστῶν σωματικῶν βλαβῶν εἰς βάρος ἰδιωτῶν, προκαλέσαντες οὕτω τὰ εὐμενῆ σχόλια τοῦ τύπου ὑπὲρ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

—'Ωσαύτως δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Παναγιώτην Οἰκονομάκον, διότι τὴν 7-11-62 καὶ ὥραν 03.00 πρωινήν, εἰς τὴν ὁδὸν 'Αρτάκης, χάρις εἰς τὴν ἐπιδειχθεῖσαν παρ' αὐτοῦ ἐξαιρετικὴν παρατηρητικότητα καὶ εὐψυχίαν, ἐνεργήσαντος δ' ἅμα μετ' ἰδιαιτέρας προσοχῆς καὶ ζήλου πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν, ἐπέτυχε τὴν ἐπ' αὐτοφώρῳ σύλληψιν τοῦ διαρρήκτου καταστημάτων Γεωργίου Ζαφειράτου, καθ' ἣν στιγμὴν ἀπεπειρᾶτο τὴν διάρρηξιν καταστημάτων.

Διὰ τῆς αὐτῆς ὡς ἄνω ἀποφάσεως, ἐπηνέθησαν οἱ: 1) 'Αστυνόμος Α' κ. Παναγιώτης Θᾶνος, 2) 'Αστυνόμος Β' κ. Δημήτριος Μυρίλλος καὶ 3) 'Υπαστυνόμος Α' κ. Κωνσταντῖνος Γιαννημάρας, διότι ἅπαντες, καὶ ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός των ἕκαστος, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, προσοχῆς, καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, συνέβαλον εἰς τὴν σύλληψιν τῶν ὡς ἄνω κακοποιῶν καὶ ἐξιχνίασιν σωρείας κλοπῶν διὰ ρήξεως οἰκιῶν καὶ καταστημάτων, ἃς ὁ εἰρημένος εἶχε διαπράξει κατὰ τὸ πρόσφατον παρελθὸν ἐν τῇ περιοχῇ τῆς πρωτευούσης.

***

ΕΥΓΕΝΕΙΣ ΔΩΡΕΑΙ

1) 'Υπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Κωνσταντίνου Γαρδίκα, εἰς μνήμην τοῦ ἀποβιώσαντος τέως 'Αρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας, Θεοδώρου Λεονταρίτου, κατετέθησαν δραχμαὶ τριακόσιαι (300) ὑπὲρ τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων.

2) 'Υπὸ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Διευθυντοῦ καὶ τῶν 'Υπαλλήλων τῆς Διευθύνσεως

Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν εἰς μνήμην τοῦ ἀποβιώσαντος τέως Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, Θεοδώρου Λεονταρίτου, κατετέθησαν δραχμαὶ πεντακόσιαι (500) ὑπὲρ τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων.

3) Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Α΄ κ. Κατσιμαγκλῆ Δημητρίου εἰς μνήμην τοῦ ἀποβιώσαντος τέως Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας, Θεοδώρου Λεονταρίτου, κατετέθησαν δραχμαὶ διακόσιαι (200) ὑπὲρ τῶν παιδικῶν κατασκηνώσεων.

4) Ὑπὸ τοῦ τέως Ὑπαστυνόμου Α΄ κ. Ρώσση Δημητρίου, εἰς πίστωσιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Νο 540871, κατετέθησαν δραχμαὶ τριακόσιαι πεντήκοντα (350) προερχόμεναι ἐκ τοῦ ὑστερήματός του καὶ προοριζόμεναι διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν πόρων τοῦ Κλάδου Ὑγείας καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ του.

5) Ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Συνθετῶν, Συγγραφέων καὶ Ἐκδοτῶν, εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης πρὸς τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα διὰ τὰς ὑπ' αὐτοῦ προσφερομένας ὑπηρεσίας, εἰς πίστωσιν τοῦ λογαριασμοῦ τοῦ Ε.Τ.Υ.Α.Π., κατετέθησαν δραχμαὶ τρεῖς χιλιάδες (3.000).

***

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

Ὑπὸ τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ κ. Π. Παπαρρηγοπούλου μᾶς ἀπεστάλησαν αἱ κατωτέρω δημοσιευόμεναι κρίσεις του ἐπὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ πρώην Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ἰωάννου Καλυβίτου ἐκδοθέντος βιβλίου ὑπὸ τὸν τίτλον «Μία μικρὴ ἱστορία. Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων καὶ τὰ 40 χρόνια της».

«Πολλὴ χαρὰ ἀλλὰ καὶ συγκίνησι μᾶς ἔδωσε τὸ μικρὸ σὲ ἔκτασι, ἀλλὰ μεγάλο σὲ ἐκλεκτὸ περιεχόμενο, βιβλίο τοῦ Ἀρχηγοῦ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος κ. Ἰωάννου Καλυβίτη, τὸ ἀφιερωμένο στὴ συμπλήρωσι τῶν σαράντα χρόνων τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Τὸ βιβλίο αὐτὸ διαβάζεται μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ μέχρι τὸ τέλος, σὲ τέτοιο σημεῖο ποῦ ὅταν φθάνῃ κανεὶς στὴ τελευταία σελίδα, καταλαμβάνεται ἀπὸ μελαγχολικὴ διάθεσι. Ἤθελε νὰ μὴ τελείωνε. Εἶναι τόσον ὡραῖα γραμμένο, τόσο ὄμορφα διατυπωμένο, ἔχει, ἀπὸ ἀπόψεως ἱστορικῆς ἀκριβείας, τόση ἀλήθεια, ποὺ δημιουργεῖ ἐντύπωσι καὶ κάνει εὐχάριστο τὸ διάβασμά του. Ὁ συγγραφέας του, ὁ μεγάλος μας Καλυβίτης, ὁ ἀειθαλὴς πρεσβύτης, ποὺ παρὰ τὰ 75 καὶ πλέον χρόνια του, ἐνδιαφέρεται ζωηρὰ γιὰ τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα, μὲ τὴν ἴδια ζέσι, ὅπως στὰ χρόνια τῆς ἐνεργοῦ ὑπηρεσίας του, μὲ τὸ μικρὸ αὐτὸ ἱστορικὸ πονημάτιο, ἐπρόσθεσε ἀξιόλογες σελίδες, στὴν ἀστυνομικὴ βιβλιογραφία. Τὸ βιβλίο του εἶναι γραμμένο μὲ προσοχὴ καὶ ἔχει ὡς βάσι τὴ πεῖρα καὶ τὴ βαθειὰ γνῶσι στὰ ἀστυνομικὰ θέματα, τὰ ὁποῖα ὁ συγγραφέας, στὴ μακρόχρονη θητεία του στὴν ἀστυνομικὴ ὑπηρεσία, τὰ ἔζησε μὲ θέρμη καὶ ἐνδιαφέρον. Ὁλόκληρο τὸ ἔργο του δονεῖται ἀπὸ ἀγάπη πρὸς τὸ Σῶμα καὶ ἀποτελεῖ ἕναν ὕμνο, γιὰ ὅ,τι θαυμαστὸ καὶ ὡραῖο ἐδημιούργησε τοῦτο στὴ σαραντάχρονη πορεία του, ἀνάμεσα σὲ περιόδους ἡσυχίας καὶ γαλήνης, ἀλλὰ καὶ σὲ καταστάσεις ἀναταραχῆς καὶ ἐθνικῶν δοκιμασιῶν.

Τὴν Ἀστυνομίαν Πόλεων τῶν πρώτων χρόνων, μᾶς τὴν παρουσιάζει ζωντανή, μὲ χαρακτηριστικὲς λεπτομέρειες, μὲ γεγονότα ποὺ σήμερα φαίνονται περίεργα καὶ μὲ εὔθυμα ἱστορικὰ ἀφηγήματα, ποὺ δημιουργοῦν ὅλα μαζὶ μιὰ ἀτμόσφαιρα νοσταλγικῶν ἀναπολήσεων. Ἡ ἐποχὴ τῆς ἱδρύσεως τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ ἡ κατὰ σειρὰν ἐγκαθίδρυσίς του, στὶς πόλεις, Κέρκυρα, Πειραιᾶ καὶ Ἀθήνα, ἱστορεῖται μὲ γλαφυρότητα καὶ λεπτομερειακὴ ἀκρίβεια, ἔτσι ποὺ μᾶς θυμίζει στιγμὲς χαρᾶς καὶ συγκινήσεως. Μᾶς φέρνει κοντὰ στὸ πρῶτο μπουμπούκιασμα τοῦ ἀστυνομικοῦ δένδρου, στὴν ἐποχὴ ποὺ ἄνθιζε καὶ ἐκάρπιζε καὶ στὸ ξεφάντωμά του ἐδημιουργοῦσε ἐντυπώσεις θαυμασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως.

Καὶ ἤτανε νὰ τὸ καμαρώνῃ κανεὶς τὸ Ἀστυνομικὸ Σῶμα τότε, καθὼς εἶχε γίνει

κατὰ τὸ πρότυπο τῶν εὐρωπαϊκῶν 'Αστυνομιῶν καὶ μάλιστα τῆς Μητροπολιτικῆς 'Αστυνομίας τοῦ Λονδίνου, ποὺ κρατεῖ μέχρι σήμερα τὸν ἐπίζηλο τίτλο τῆς καλυτέρας 'Αστυνομίας τοῦ κόσμου. Οἱ πόλισμαν, ὅπως τοὺς ἔλεγαν τότε τοὺς ἀστυφύλακες, καθὼς περνοδιάβαιναν στοὺς δρόμους τῶν 'Αθηνῶν ὡς Τροχαία ἢ σκοποὶ τάξεως, μὲ ρυθμικὸ βῆμα καὶ μὲ ἄψογη παράστασι, ἐδημιουργοῦσαν ἀτμόσφαιρα πολιτισμοῦ. Ὁλόκληρες ὧρες, ὅπως οἱ παλαιότεροι ἱστοροῦν, παρέμεναν ὄρθιοι οἱ 'Αθηναῖοι στὰ Χαυτεῖα καὶ στὴ πλατεία Συντάγματος νὰ θαυμάσουν τοὺς εὐσταλεῖς ἀστυφύλακες τῆς Τροχαίας ποῦ ἐρρύθμιζαν τὴν πολυπληθῆ, στὰ σημεῖα αὐτά, κίνησι τῶν τροχοφόρων. Καὶ ἦτανε ὁ θαυμασμὸς αὐτός, τὸ καλύτερο γέρας γιὰ τοὺς ἀστυνομικοὺς τῶν πρώτων χρόνων, ποὺ μὲ ἀξιέπαινο ζῆλο, εἰργάζοντο νυχθημερόν, χωρὶς ἀνάπαυλα, γιὰ νὰ ἐξασφαλίσουν στοὺς κατοίκους τῶν πόλεων, ποὺ ἀστυνόμευαν, τὴ τάξι καὶ τὴν ἀσφάλεια.

Τὸ ἀστυνομικὸ οἰκοδόμημα, μὲ τὸ ἐξαίρετο αὐτὸ ὑλικό, ἐκτίζετο ἡμέρα μὲ τὴν ἡμέρα, χρόνο μὲ τὸ χρόνο, στέρεο καὶ ὑψώνετο περίλαμπρο καὶ μεγαλόπρεπο, ἔτσι ποὺ ἐλάμβανε πολλὲς φορὲς τὶς διαστάσεις καὶ τὸ νόημα τοῦ θρύλου καὶ τοῦ ὀνείρου στὴ συνείδησι τοῦ κοινοῦ.

Καὶ εἶναι ἀληθὲς ὅτι τὸ Σῶμα τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς του συνήντησε δυσκολίες καὶ ἐγεύθη πικρίες.

Δὲν ἐπτοήθη ὅμως, οὔτε ἐδειλίασεν. 'Εβάδισε μὲ τὸ μέτωπο ὑψηλὰ στὸ δρόμο τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς τιμῆς. 'Επίστευεν ἀκράδαντα στὸ μέλλον του καὶ καρτερικὰ ἀντιμετώπισε τοὺς σεισμοὺς καὶ τὶς καταιγίδες. Καὶ δὲν ἄργησε νὰ ἔλθη ἡ ὥρα τῆς δικαιώσεως.

Ἕνα ὁλόθερμο «εὐχαριστῶ» βγαλμένο ἀπὸ τὶς καρδιὲς ὅλων τῶν ἀστυνομικῶν ἀνήκει στὸν σεβαστόν μας πρώην ἀρχηγὸ κ. Καλυβίτη, τὸν πρωτεργάτη καὶ θεμελιωτὴ καὶ στοργικὸ πατέρα τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, γιὰ τὴν ἐκλεκτὴ προσφορὰ στὴ ἀστυνομικὴ βιβλιογραφία, ποὺ μᾶς χάρισε, μὲ τὸ ἐξαίρετο βιβλίο του «Μιὰ μικρὴ ἱστορία. Ἡ 'Αστυνομία Πόλεων καὶ τὰ 40 χρόνια της».

Π. ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

***

ΠΕΝΘΗ

Τελειώνοντας ὁ περασμένος μήνας πέθανε καὶ κηδεύθηκε στὴ Κέρκυρα ὁ πρώην 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Β' Νικόλαος Κοσμᾶτος.

Ὁ ἐκλιπὼν 'Αστυνομικὸς Διευθυντής, ἀπὸ τὰ πρῶτα στελέχη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, γεννήθηκε στὰ Βλαχᾶτα Κεφαλληνίας τὸ 1898. Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1921 ἐξῆλθε τῆς 'Αστυνομικῆς Σχολῆς, τὸ 1923 προήχθη εἰς 'Αρχιφύλακα καὶ τὸ 1926 εἰς Ὑπαστυνόμον Β'. Τὸ 1952 προήχθη σὲ 'Αστυνομικὸν Διευθυντὴν Β' τάξεως καὶ τὸν 'Οκτώβριον τοῦ ἰδίου ἔτους παρητήθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος.

Σ' ὅλη του τὴν ἀστυνομικὴ σταδιοδρομία ἐπέδειξεν ἐξαιρετικὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸ καθῆκον. 'Επαγγελματικὰ ἄρτια καταρτισμένος, εὐγενὴς καὶ μὲ ἐξαιρετικὴν εὐθυκρισίαν, ἔχαιρεν ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως μεταξὺ τῶν προϊσταμένων, συναδέλφων καὶ κατωτέρων. Ὁ κερκυραϊκὸς λαός, τὸν ὁποῖον ὑπηρέτησε πιστὰ 28 περίπου χρόνια, συνώδευσε τὸν ἐκλιπόντα εἰς τὴν τελευταίαν του κατοικία μὲ εἰλικρινῆ αἰσθήματα θλίψεως.

Τὰ «'Αστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται ὅπως ὁ Θεὸς ἀναπαύσῃ τὴν ψυχήν του καὶ χαρίσῃ εἰς τοὺς οἰκείους του τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ «Χριστιανικὴ Ἕνωσις Γυναικῶν Ἠθικῆς Ἐξυψώσεως» καὶ ὁ ἀντιαλκοολικὸς ἀγών, ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἐγκληματολογίας εἰς τὴν Πάντειον Ἀνωτάτην Σχολὴν Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Ἰωάννου Παπαζαχαρίου 241

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 245

Ἡ ἐγκληματικότης τῶν νέων, ὑπὸ Ἀστυνόμου Β' κ. Γ. Κανελλοπούλου 249

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Τὸ πρόβλημα κυκλοφορίας πεζῶν καὶ ὀχημάτων, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Δημ. Δ. Μυλωνᾶ 251

Ὁ νέος κῶδιξ ὁδικῆς κυκλοφορίας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 255

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ (συνέχεια) 258

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Παράνομος φυτεία ἰνδικῆς καννάβεως, ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γ. Δουκάκη... 261

ΘΕΜΑΤΑ ΟΠΛΟΤΕΧΝΙΚΗΣ

Περὶ τοῦ περιστρόφου Smith καὶ Wesson No 38, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Κων. Χρονοπούλου (συνέχεια) 263

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ» 265

ΕΚΘΕΣΙΣ ΙΔΕΩΝ

Τί νὰ γράψω; ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σπύρου Πηλοῦ (συνέχεια ἐκ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 234 τεύχους) 271

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κωστῆς Παλαμᾶς—Μὲ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων καὶ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Χαρ. Σταμάτη 274

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Ἕνας... καθυστερημένος καλλιτέχνης, ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. Βασ. Μητροκόλια ... 277

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 280

ΕΠΙΚΟΥΡΙΚΟΝ ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἰσολογισμὸς 1962 282

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἰσολογισμὸς 1962 284

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 286

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.